

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Mayıs 2007

Sayı: 53

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

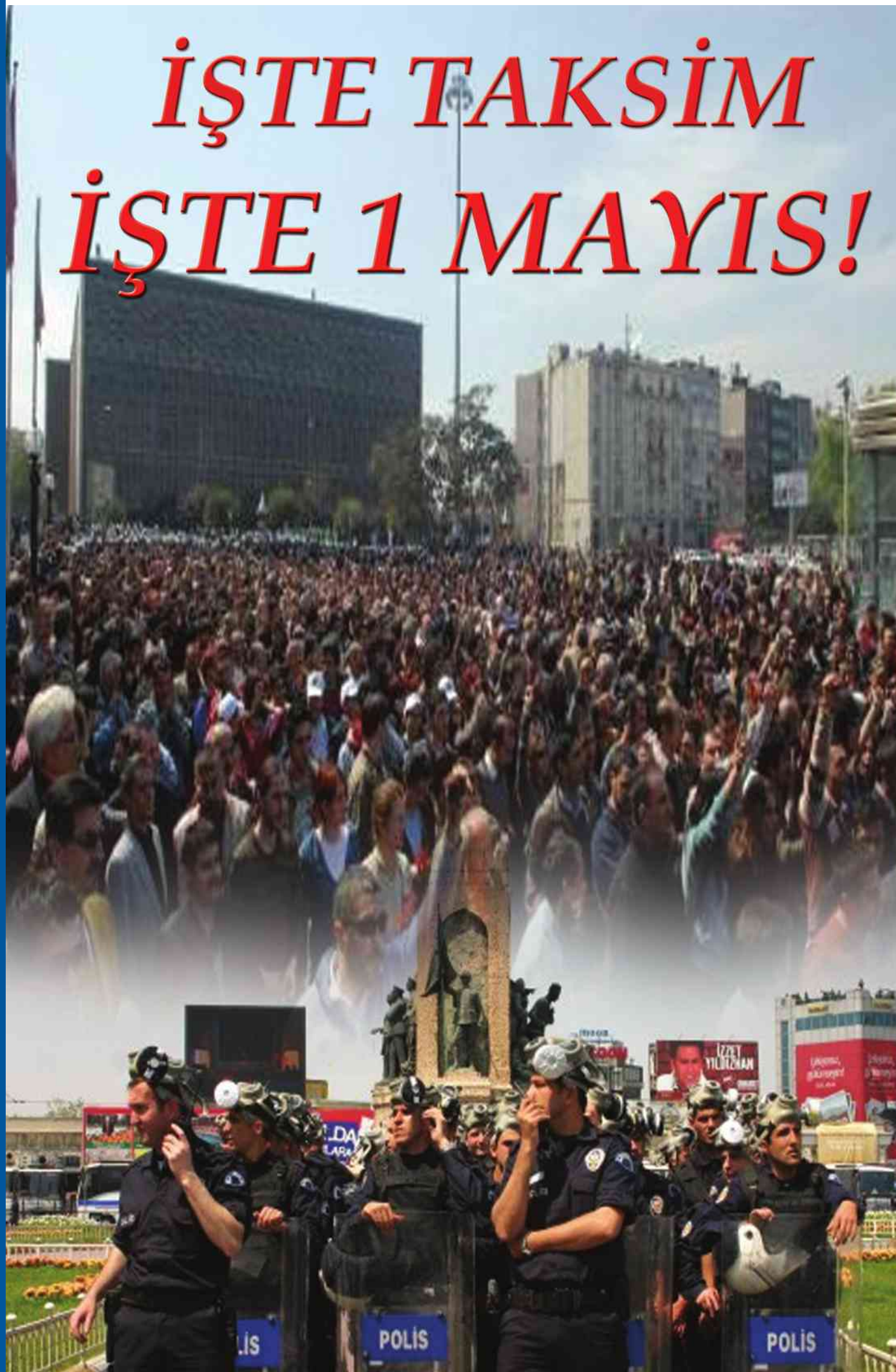
Beklenen gün geldi ve kelimenin gerçek anlamıyla kıran kırana süren mücadele sonucunda, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkıldı. Yüzlerle başlayıp kısa sürede binlere ulaşan kitlenin Taksim meydanına çıkmasıyla birlikte patlattığı slogan, 2007 1 Mayıs'ının da sloganını belirledi: İşte Taksim, işte 1 Mayıs!

Bu, kararlılığın, ısrarın, azmin zaferiydi. Haklılığın ve meşruluğun gücüydü. Ne polis copu, ne biber gazı, ne tazyikli su, ne polis barikadı... Hiç biri Taksim'e akan kitleyi durdurmaya yetmedi. Sanatçılar, aydınlar bile direnerek, slogan atarak gözaltına alındı.

Türkiye'nin gözü İstanbul'da, İstanbul'un ise Taksim'deydi. Onca tehdide, ablukaya, kuşatmaya rağmen, Taksim, sabahın erken saatlerinden itibaren gruplar halinde defalarca zorlandı. Sonunda DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ve yanındaki grubun Taksim'e yürüyüşüne izin verildi. Amaç, gün boyunca Taksim'in zorlanmasını engellemekti. Ama fena yanıldılar. Dolmabahçe'den yürüyüşe geçen grup, Taksim'e vardığında binleri bulmuştu. Ve Taksim meydanı, saatlerce 1 Mayıs sloganlarıyla çınladı. Taksim'in dört bir yanından akan gruplar karşısında şaşkına düşen polis, nereye koşacağını şaşırmıştı. Meydanda dağılmayan kitleyi, gözyaşartıcı bomba ve coplarla dağıtırken, gün boyu Taksim alanının zorlanmasını da durduramadılar.

Faşizm yenilmişti. Türkiye'nin dört bir yanından getirilen polis ve jandarma ekipleri çaresizdi. Çünkü her taraf Taksim, her taraf 1 Mayıs alanı olmuştu. Otobanlar, feribotlar, köprüler, cadde ve sokaklar, polisin barikat kurduğu her yerde kitleler, 1 Mayısı kutladılar. Sloganları, marşları, halaylarıyla... Taşları, sopaları, molotoflarıyla...

İŞTE TAKSİM İŞTE 1 MAYIS!

İŞTE TAKSİM İŞTE 1 MAYIS!

1 Mayıs sabahı işe gitmek için yollara düşen işçi ve emekçiler, her yerde polis barikatlarıyla karşılaştılar. Zaten çekilmez olan İstanbul trafiği, 1 Mayıs günü kilitlendi. Otobüs, vapur, tramvay, toplu taşıma araçları seferleri durdurulmuştu. İstanbul'da ilan edilmemiş bir sıkıyönetim vardı. Ama sıkıyönetim de sökmedi! Dahası, sadece 1 Mayıs kitlesi değil, tüm İstanbul halkı 1 Mayıs günü yürüyüşe geçti. Kitlelerin tepkisi, bu uygulamalara, bunu yapan devlet görevlilerine yöneldi. Polisin tüm kitleye pervasız saldırısı, bu tepkiyi daha da arttırdı. 2007'de 1 Mayıs'ın meşruluğu, çok daha geniş kitleler tarafından kabul gördü, destek aldı.

Hem aldığı bu anormal önlemlerle, hem gerçekleştirdiği vahşi saldırılarla, hem de tüm bu uygulamalara rağmen başta Taksim olmak üzere İstanbul'un dört bir yanında 1 Mayıs kutlamalarını engelleyememesiyle, rezil rüsva olan, devletin valisi, emniyet müdürü, polisiydi. Geride binlerce gözaltı, yüzlerce yaralı ve 70 yaşında bir insanın ölümünü bıraktılar.

Yenilen, burjuvaziydi. Zafer, işçi ve emekçilerin, 1 Mayıs Taksim'de kutlamaya kararlı komünistlerin, devrimci demokratlarını! Zafer, 1 Mayıs'ındı!

1 Mayıs'a yaklaşan günlerde iyice tırmanan egemen kliklerin çekişmesi, sonunda cumhurbaşkanlığı seçimlerini kilitledi. Karşılıklı hamlelerle geçen bir aylık süreçte, mitingler, muhtıralar, mahkeme kararları vb. hemen her koz ileri sürüldü. Süreç o kadar hızlıydı ki, AKP'nin cumhurbaşkanı Abdullah Gül, bunun sevincini en fazla iki gün yaşayabildi. Meclis, 367'de kilitlendi ve ardından ordunun gece yarısı "e-bildirisi" noktayı koydu. Anayasa mahkemesi de buna uygun beklenen kararı verdi. Böylece AKP'den cumhurbaşkanı olması engellendi. Ve Abdullah Gül, cumhurbaşkanı adaylığından çekilmek zorunda kaldı.

AKP, bu hamleler karşısında zevahiri kurtarmak için "erken seçim" kararını açıkladı, anayasa yapılacak değişiklik ile cumhurbaşkanını halkın seçmesini istedi. Biri parlamento, diğeri cumhurbaşkanlığı için "iki sandık" koyulacaktı seçmenin önüne. Hem de Temmuz'un 22'sinde! Bu kez fırtına buradan koptu. CHP, cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesine de, Temmuz'da seçim yapılmasına da karşıydı. Yine Anayasa mahkemesine başvurdu. Ve büyük ihtimalle mahkemenin kararı, CHP'nin istemine uygun çıkacak.

Egemen klikler arasında had safhaya varan bu kavga, "laik-dinci" ikilemiyle kamufle ediliyor, kitleler bu yapay saflaşmaya zorlanıyor. Arka arkaya gerçekleşen mitinglerle bir yandan AKP hü-

kümeti üzerinde baskı artırılırken, bir yandan da kitleler şoven-milliyetçi bombardımana tutuluyor. Temmuz ya da Eylül, her halükarda erkene çekilen seçimlerde, "dinci-laik" çelişkisi yine ön planda olacak. Kitlelere gerçek çelişkiyi göstermek, sınıf mücadelesini yükselterek saflaşmayı sınıf eksenine oturtmak, başta komünistler olmak üzere tüm devrimcilerin görevi.

Burjuva partiler, şimdiden seçim çalışmalarına başladı bile. Sağda, ANAP-Doğru Yol birleşmesi gerçekleşti, solda CHP çatısı altında birleşme çabaları sürüyor. Böylece AKP'nin birinci parti çıkması, en azından bugünkü milletvekili sayısına ulaşması engellenmeye çalışılıyor. Mecliste AKP'yi dengeleyecek bir bileşim aranıyor. Orduyu ve mitinglerin rüzgarını arkasına alan CHP, kendi çatısı altında 'sol' partileri birleştirerek bu seçimlerden güçlü çıkmak istiyor. Öyle ki, Genç Parti ile bile seçim ittifakına yanaşıyor. Öyle görünüyor ki, bu seçimler de CHP-AKP arasında geçecek. Demokrat Parti altında birleşen DYP ve ANAP'ın ve MHP'nin de meclise girmesi zorlanıyor. Buna karşın seçim barajını yüzde 10'da tutma ısrarı, tüm düzen partilerince korunuyor, DTP'nin parlamentoya girişi engellenmek isteniyor.

Bir süredir demokrasi komedisine dönüşen burjuva siyaset, seçim oyunu ile kendini toparlamaya çalışmaktadır. Ancak bir kez daha askeri darbe tehditleri ile karşılaşan ve zaten düşük olan itibarları iyice sıfırlanan meclisin, kitlelerin gözündeki yerini değiştirmesi kolay değildir. Bu yönüyle seçimlerin bir aldatmaca olduğu gerçeği daha geniş kesimler tarafından kabul görecektir. 2002 seçimlerinde yüzde 25 düzeyine çıkan oy kullanmama ve sandığa gitmeme tavrını, bu seçimlerde daha da arttırmak gerekmektedir.

Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle birlikte kitlelerde çarpık da olsa bir politizasyon oluştu, seçimlerde daha da gelişecektir. Bunu düzen teşhiri, devrim ve sosyalizmin propagandasıyla birleştirmek, günün somut görevidir.

Okurlara...

1 Mayıs'ta Taksim'e çıkan kitlenin attığı "İşte Taksim, İşte 1 Mayıs!" sloganı, 30 yıllık özlemin ne kadar büyük; 30 yıl önce yaşanan katliama duyulan öfkenin, sınıfsal kinin ne kadar derin olduğunu çarpıcı bir biçimde gösterdi. Her şeye rağmen Taksim'e çıkmış olmak, Taksim'e yaklaşamayanların bulundukları alanı yangın yerine çevirmesi, devletin bu kararlılık karşısındaki çaresizliği, bu 1 Mayıs damgasını vurdu. Bu 1 Mayısı biz kazandık! Konuyla ilgili değişik cephelerden değerlendirmeler ve haberleri sayfalarımızda bulacaksınız.

Sırada seçim gündemi var. Laiklik-şeriat-darbe tartışmasıyla geçti Nisan ayının son günleri. Kitleleri askerin yedeği yapmayı amaçlayan mitingler gerçekleştirildi, laiklik-dincilik ekseninde saflaşmalar yaratılmaya çalışıldı. Kapitalizmde devletin laik olamayacağı gerçeği ise gözlerden özenle gizlendi. Bu konudaki çarpıtmalar ve bilinç bulanıklıklarına karşı, ML'nin yaklaşımının ne olduğu üzerine yazımız dergimizin sayfalarında yer alıyor.

Malatya'da gerçekleştirilen gerici katliam, Kürt halkının sağlık hakkından yoksun bırakılışı, Irak'ta ve yaşamın her alanında kurulmaya çalışılan duvarlar, dergimizin diğer yazı konuları arasında yer alıyor.

Erken seçim konusunda karar alındı. Yaz ayları seçim gündemiyle oldukça sıcak geçeceğe benziyor.

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

53. sayıda

3	2007 1 Mayıs'ını kazandık!
5	1 Mayıs coşkusu her yerde
6	Ankara yılların birikimini taşıdı
6	İki miting
7	Taksim emekçilere kapalı, burjuvaziye açık
8	Almanya'da 1 Mayıs
8	Gülsuyu'nda 1 Mayıs kutlamaları
9	Dünya'da 1 Mayıs
10	1 Mayısı kazanmak için...
12	1 Mayıs bize yasak...
14	Bu alan 1 Mayıs alanıdır.
16	Malatya'da faşist katliam
16	Dil-Tarih'te faşistlerle çatışma
17	Fransa'da cumhurbaşkanı seçimleri
18	O duvar, o duvarlarınız...
19	GAP Bölgesinde halk sağlığı
21	Dersim'de DHKP-C gerillaları şehit düştü
21	Uğur Kaymaz ölümsüzdür!
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Din ve laiklik üzerine

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ersin Hamurcu Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk

Bulvarı Beddettin İnan İş Merkezi No:114-41 Eminönü/İSTANBUL

Tel: (0212) 527 48 28 Faks: (0212) 527 48 29, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com

Baskı: Berdan MATBAACILIK Tel: (0212) 613 12 11

YEDİVEREN KÖKLERİ BASIM YAYIM KÜLTÜR SANAT MAT. SAN. DIŞ TİC. LTD. ŞTİ.

SAYI: 53 Mayıs 2007 1 YTL. (KDV Dahildir)

Son yılların en önemli, görkemli ve en güçlü 1 Mayıs eylemini yaşadık. Devletin tehditleri de, devrim cephesinin kararlılığı da son ana kadar çarpıştı. Ve kazanan devrim cephesi oldu.

Devlet, bu 1 Mayısı engellemek için çok çaba gösterdi. En başta kitlelerin katılımını düşürmek için günler öncesinden tehditlere başladı. Ve 1 Mayıs günü, neredeyse insanların semtlerinden bile dışarıya çıkmasına izin vermedi. Yolları kapattı, trafiği kesti, 15 il den İstanbul'a polis taşıdı. Her polisin eline, gaz bombası atan silahlar ve sınırsız gaz bombası verdi, yüzlerce gözaltı gerçekleştirdi.

Yüzlerce insanın gözaltına alınmasına, gözü dönmüş ve pervasız bir devlet terörü estirilmesine rağmen, kitleler alanı terk etmedi. Kimi yerlerde ara sokaklarda toplanıp defalarca yeniden yürüyüşe geçti. Kimi yerlerde ise devletin saldırısına rağmen, uzun bir süre bulunduğu mevziyi korudu, geri çekilmedi. Mesela Dolmabahçe'de Sine-Sen üyesi sanatçıların uzun bir süre polise direnmesi, aydın ve sanatçıların da direnme coşkusu, kararlılığını göstermesi yönüyle oldukça önemliydi.

Kitlede bu yıl Taksim'e çıkma kararlılığı son derece güçlüydü. Bu nedenle, DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'ye 100 kişilik bir grupla birlikte

girmesi bile engellendi, sokaklar 'kale'ye çevrildi.

Devlet, şehir dışından gelenleri de, görünürde en elverişsiz yerlerde durdurdu, ilerlemelerine izin vermedi. Ancak aynı kararlılık ve coşku, bu en elverişsiz koşullarda da çözümler üretti, 1 Mayısı, niteliğine uygun bir biçimde kutladı.

Ankara yönünden gelenlerin önü daha otoban gişelerinde kesildi. Bir süre bekleyen kitle, sonra otobanı trafiğe kapattı, oturma eylemi yaptı, sonrasında da İstanbul'a doğru yürüyüşe geçti. Binlerce insan, otobanda yürüyüş yaptı. Devletin gazbombalarıyla saldırmasına, coplamasına rağmen, otobanın değişik noktalarındaki direnişler saatler boyunca sürdü.

İzmir yönünden gelenlerin önü ise, feribotta kesildi. Devlet feribotun kıyıya yanaşmasına izin vermeyince, kitle de devletin kullandığı silahı tersine çevirdi; feribotu işgal etti. Feribotun en üst noktasına kadar çıkan gençlerin teppeye diktiği bayraktan, kaptan köşkünün işgaline, feribotun her tarafından salkım saçak sarkan flamalardan, devletle telefonda süren pazarlığa kadar, her şey bir anda kitlenin denetimine geçiverdi. Öncesinde kitlenin 1 Mayısı katılmasını engellemek için feribotu iskeleden uzak tutan devlet, bu defa da işgalin bitirilmesi için uğraşmaya başladı. Sonuçta feribotun kıyıya yanaşmasına izin vermek zorunda kaldı, ancak otobüslerin ilerlemesine izin vermedi. Bunun üzerine feribottan inen binlerce kişi, kortejlerini oluşturup Gebze'ye doğru yürüyüşe geçti.

Bütün bu eylemler, İstanbul'un her tarafını 1 Mayıs alanına çevirdi. Devlet yasaklayarak, engelleyerek, terör estirerek eylemleri durdurmak istedi, ancak kaldırdığı taş ayağına düştü. Herkes bulunduğu noktada 1 Mayısı militanca, 1 Mayısın özüne yakışır biçimde kutladı.

Kendinden olmayan herkese düşman

Devlet, öylesine büyük bir savaş ilan etmişti ki, sadece 1 Mayıs eylemcilerine değil, herkese karşı saldırganlaşmıştı. Ancak onun bu tutumu da, kendisini zayıflatan, kitlelerin tepkisini çeken bir rol oynadı.

En başta, yolların trafiğe kapatılma-

2007 1 Mayısını Kazandık!

Devrim cephesi ise, son ana kadar kararlılığını gösterdi. Devletin saldırılarını durduracak olan tek şeyin kararlı bir kitle olduğundan yola çıkarak, bir taraftan kitlenin katılımını artırmaya, bir taraftan da gelecek kitlenin daha militan bir duruş içinde olmasını sağlamaya çalıştı. Taksim'in zorlanması temel hedefimizdi. Ancak devlet çeşitli biçimlerde engellediği koşulda, "her yer 1 Mayıs alanı olmalı" politikasını benimsemiştik. Devlet kitleyi nerede durdurursa, 1 Mayıs mitingi orada başlatılacaktı. Öyle de oldu.

Taksim hedefinin meşruluğu kanıtlandı

77 1 Mayısının 30. yıldönümünde, Taksim'de 1 Mayısı kutlamanın koşullarının olgunlaştığını, bunun zemininin ve meşruluğunun geniş kitlelere yayılmış olduğunu, geçen sayımızda nedenleriyle birlikte ortaya koymuştuk. Bu koşullar altında Taksim'de ısrar etmemiz doğrudur, yaşam da bunu kanıtladı. 1 Mayıs günü kitlenin tekrar tekrar Taksim'i zorlaması ve nihayetinde de binlerce insanın Taksim'e çıkmayı başarmış olması, bu meşruluğun en somut ve çarpıcı göstergesidir.

Taksim'e yürüme izni verildiğinde, çok hızlı bir biçimde insanlar bu korteje aktı, sayı yarım saat içinde 1500-2000'e ulaştı. Polis bu kitleyi kordona alarak daha fazla insanın içeri girmesini engellediğinde bile, Taksim meydanında binlerce insan birikmeye başlamıştı bile. Ve bu binlerce insanın haykırığı "İşte Taksim, İşte 1 Mayıs!" sloganı, devletin sabahın erken saatlerinden itibaren estirdiği terörün boşa gittiğini kanıtlıyordu.

Kitle Taksim'e çıkmış, 1 Mayıs yaşını delmiş, Taksim'i fethetmişti. Artık Taksim, 1 Mayıs alanıydı.

Her yer 1 Mayıs alanı

Çeşitli biçimlerde önü kesilen ve bırakalım Taksim'e yaklaşmayı, daha İstanbul'a varmadan durdurulan kitlenin tutumu da, Taksim coşkusunun ve kararlılığının göstergesiydi. Semtlerden otobüslerin çıkmasına dahi izin verilmeyince, semtler yangın yerine çevrildi. Hemen bütün emekçi semtlerde saatler süren çatışmalar yaşandı. Kitleler Taksim'e gitmelerinin engellenmesinin öfkesiyle, semtleri 1 Mayıs alanlarına çevirdiler. Kimi yerlerde direniş öylesine güçlüydü ki, devletin semte

Yüzlerce insanın gözaltına alınmasına, gözü dönmüş ve pervasız bir devlet terörü estirilmesine rağmen, kitleler alanı terk etmedi. Kimi yerlerde ara sokaklarda toplanıp defalarca yeniden yürüyüşe geçti. Kimi yerlerde ise devletin saldırısına rağmen, uzun bir süre bulunduğu mevziyi korudu, geri çekilmedi.

Kitlede bu yıl Taksim'e çıkma kararlılığı son derece güçlüydü.

Binlerce insanın haykırığı "İşte Taksim, İşte 1 Mayıs!" sloganı, devletin sabahın erken saatlerinden itibaren estirdiği terörün boşa gittiğini kanıtlıyordu. Kitle Taksim'e çıkmış, 1 Mayıs yaşını delmiş, Taksim'i fethetmişti.

Artık Taksim, 1 Mayıs alanıydı.

sı, Taksim’le doğrudan ilgisi olmayan pek çok toplu ulaşım aracının çalıştırılmaması (mesele Zeytinburnu-Fındıklı tramvayının önü daha Aksaray’da kesilmişti), her zaman zaten sıkışık olan köprü geçişlerinin tek şerite indirilmesi gibi yasaklamalar, sıradan İstanbul’un büyük bir öfke duymasına yol açtı. İstanbul’un zaten çekilmez olan trafik çilesi, devletin yasaklarıyla içinden çıkılmaz bir hale gelmişti. Sabah işine gitmeye çalışanlar saatler boyunca yürümek zorunda kaldılar. Hastanede randevusu olan yaşlılar ortalıkta perişan oldular. Ancak insanlar, bu yaşananlardan dolayı 1 Mayıs değil, devlete tepkiliydiler. Valinin ve Emniyet Müdürünün istifa etmesi, neredeyse herkesin ortak talebiydi. Yapılan yasaklamaları, devletin göstermek istediği gibi “olay çıkmaması için önlem alınması” olarak değil, “beceriksizlik” olarak gördüler. Dahası, işçilerin bayramını kutlamasının en doğal hakkı olduğu, engel olunmadığı takdirde hiçbir olayın çıkmayacağı, genel bir kaniydi. ’77 yılında katledilen emekçileri, katledilen yerde anma ve bu katliamın sorumlularından hesap sorma fikri de, geniş kitleler tarafından doğru ve haklı bulunuyordu. Bu durum, kitleler içinde de Taksim’de 1 Mayıs kutlaması fikrinin meşrulaştığını göstermektedir.

Kitlenin devlete karşı tepkilerini artıran bir başka etken ise, devletin uyguladığı sınırsız şiddet oldu. Onbinlerce gaz bombası dizginsiz bir saldırganlıkla eylemcilerin üzerine boşaltıldı. 3-4 kişinin birarada bulunduğu her yere polis, gaz bombası yağdırmaya başlıyordu. Öylesine çok gaz bombası atılmıştı ki, Taksim-Beşiktaş-Dolmabahçe üçgeninde gaz bombasının oluşturduğu dumanlar dağılmadan, yeni bir duman bulutu ortalığı kaplıyordu, çoğu zaman göz gözü görmeyen bir ortamda polisler, kitleye saldırıyorlardı. Bütün emekçi semtler de gaz bombası yağmuruna tutulmuştu adeta. Sıradan insanlar, hastalar, çocuklar, saatler boyunca ve defalarca gaz bombasına maruz kaldı, gazdan etkilendi, rahatsızlandı.

Ve bu saldırganlık bir insanın canına da mal oldu. 70 yaşındaki İbrahim Sevindik, evinin önünde otururken, gaz bombalarından etkilenecek kalp krizi geçirdi ve öldü. Tek suçu, Taksim’e yakın semtlerden birinde oturuyor olmasıydı...

Sıradan insanlar, sadece gaz bombasına değil, devletin doğrudan şiddetine de maruz kaldılar. Yoldan geçenler, kafelerde oturanlar, coplandılar, tek-melendiler, yumruklandılar. Hele ki gazetecilere dönük saldırganlık, en üst noktadaydı. Sabahın ilk

ruz kalmaları, tepkileri artırdı. 1 Mayıs öncesinde devlet, cumhurbaşkanlığı seçimleri ve Türk bayraklı mitinglerle 1 Mayısı gölgelemek, gündemden düşürmek istemişti. Ancak yaşanan vahşet ve saldırganlık nedeniyle, 1 Mayıs, üzerinden günler geçmesine rağmen gündemde kalmayı sürdürdü. Yeni görüntülerle ve Türkiye Gazeteciler Sendikasının gerçekleştirdiği protesto eylemiyle, medya 1 Mayısı günlerce işlemek zorunda kaldı.

İşbirlikçi sendika Türk-iş’in ‘bölücülüğü’

Türk-iş’in devlet işbirlikçisi yüzü ve bu türden kritik dönemlerdeki tutumu önceden de biliniyordu. Mesela 2004 1 Mayısında, DİSK, KESK ve devrimci yapılar Sarayhan’de militan ve coşkulu bir miting düzenlerken, Türk-iş, Hak-iş ile birlikte işçileri Çağlayan’a hapsetmekle meşguldü.

Bu defa da kitleler Taksim’e akarken, Türk-iş, işbirlikçi ve satılmış yüzünü gösterdi, misyonunu oynadı, işçi sınıfını bölmek için Kadıköy’de miting düzenledi. Mitinge doğru düzgün bir katılım olmadı. Zaten bir tarafta Taksim gibi büyük bir hedef, bunun kitleler nezdinde meşrulaşması ve geniş kesimlerde yankı bulması varken, Türk-iş’in düzenlediği mitinge kayda değer bir katılım olması beklenemezdi. Mitinge katılanların içinden bir grubun, herkes Taksim’i zorluyor ve devletin saldırısına

saatlerinde canlı yayın cihazları alana sokulmadı, yayın yasağı konuldu. Sonrasında ise, olayları görüntülemek isteyen birçok gazeteci, eylemcilerle birlikte dövüldü, coplandı. İçlerinden büyük bölümü, hastaneden ‘iş göremez’ raporu alacak kadar şiddetli dayak yemişlerdi.

Gazetecilerin bile böyle bir vahşete ma-

maruz kalıyorken kendilerinin neden burada olduğunu sorması, bu konuda Türk-iş yönetimi üzerinde baskı oluşturmaları elbette ki olumlu bir tavrıdır. Ancak bu tavrı gösterenlerin, o mitinge katılmayı reddetmeleri daha da olumlu ve doğru bir tavır olurdu.

Buna benzer bir tartışmayı, 2004 Sarayhan mitingini devletten koparıp alınırken de yürütmüştük. Türk-iş içindeki devrimci-demokrat-ilerici sendikalara, hatta devrimci-demokrat-ilerici unsurlara düşen görev, böylesi durumlarda Türk-iş’e tavır alabilmektir. Onların görevi kopartabildikleri kadar çok insan ya da şube ile birlikte, proletaryanın çıkarlarının, sınıf savaşımının verildiği alanda yer alabilmektir. Türk-iş’e tabi olup, onun mitingine katılıp, orada mızımız muhalefet yürütmek değil.

1 Mayıs kavga günüdür!

1 Mayıs, proletaryanın, sınıf olarak, burjuva sınıfa karşı mücadelesinin en somut yaşandığı gündür. Zaten 1 Mayıs’ın ortaya çıkışı da bu mücadelenin ürünüdür. İşgünü 8 saate indirme talebiyle harekete geçen işçilerin mücadelesi sonucunda, burjuvazi geri adım atmak ve karını küçültmek zorunda kalmıştır. Proletaryanın burjuvaziye karşı kazandığı bu büyük zafer, onun en önemli günü, resmi bayramı da olmuştur aynı zamanda.

Burjuvazi ise, bu yenilgiyi hazmedememiştir. Bu nedenle, yaklaşık 130 yıldır, her 1 Mayıs’ta proletarya ile hesaplaşmaya girmektedir. Kimi zaman terör estirirerek, kimi zaman mitinglerin içini boşaltarak, kimi zaman işbirlikçi sendika ağaları aracılığıyla satın alarak, bir biçimde 1 Mayıs’ı etkisizleştirmeye, proletaryayı güçsüzleştirmeye uğraşır. 1 Mayısın zaferinde, kendisini yokoluşa götürecektir olan o devasa gücü görür ve o korkuyla titrer çünkü.

“1 Mayıs, devrimle karşı devrimin hesaplaşma günüdür” sözü de buradan gelir zaten. İki düşman sınıfın, en açık ve en somut karşı karşıya gelişidir çünkü 1 Mayıs. İki düşman sınıf, her 1 Mayıs’ta, savaşmak ve zaferi kendi hanesine kaydetmek için çıkar sokaklara...

Bu nedenle 1 Mayıs, bayram değil, kavga günüdür! Karnaval değil, çarpışma günüdür! Burjuvazi ne kadar kararlı bir biçimde saldırıyorsa, proletarya da o kadar kararlı, militan ve coşkulu bir biçimde sahip çıkmalı, savaşmalıdır. Şenliğe değil, savaşa gider gibi bütün kararlılığını, azmini, sınıf kinini kuşanmış olarak çıkmalıdır burjuvazinin karşısına.

2007 1 Mayısı, bunu en somut haliyle gösteren bir gün olmuştur. Çarpışma en üst düzeyde yaşanmış, iki sınıf tüm gücüyle savaşa tutuşmuştur.

Ve 2007 1 Mayısı, devrim cephesinin kazanımı olarak kazanılmıştır tarihin sayfalarına!

1 Mayıs coşkusu her yerde

Bu yıl 1 Mayıs eylemlerine İstanbul Taksim 1 Mayıs'ı damgasını vururken, Türkiye'de de birçok ilde 1 Mayıs gösterileri ve mitingleri düzenlendi. Ağırlıklı olarak Taksim'de yapılan saldırıların gündem olduğu ve alanlara damgasını vurduğu gözlemlenirken, özellikle Türk-iş'in organize ettiği mitinglerde şovenist ve ırkçı vurgular öne çıkartılarak "hassasiyetleri"ni gösterdiler.

İstanbul Kadıköy: Türk-iş tarafından tertiplenen 1 Mayıs mitingi Kadıköy Carfour önünden başladı. Buradaki mitinge Deri-iş, Belediye-iş kitlesel katılım gösterirken, Hak-iş'e bağlı sendikalar da alandaki yerlerini aldılar. EMEP, CHP ve bazı gruplar da Kadıköy'e katılırken, yapılan eylemde en önde büyük Türk bayraklarının, Atatürk posterlerinin taşınması, mitingin işçiler ve emekçiler için değil, devletin yarattığı suni kutuplaşmada taraf olmak için yapıldığını gösterdi. Türk-iş'in İstanbul'da herhangi bir miting yapmak kararı yoktu, ancak ne zaman ki devrimciler ve DİSK tarafından Taksim dillendirildi, devlet Türk-iş'i çağırarak Kadıköy'ü miting yapmaları için verdi. 1 Mayıs'ları, işçileri ve emekçilerin gücünü bölmek için her türlü manevrayı yapan Türk-iş'in bu çabalarına rağmen o alana da Taksim'e çıkmak için yaşanan çatışmalar ve direniş damgasını vururken, Deri-iş'e bağlı işçiler Türk-iş'i protesto ettiler. Mitinge katılım çok düşüktü.

Ankara: Saat 14'ten itibaren Opera binası önünde toplanan kitle, kortejlerin oluşmasından sonra Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Türk-iş, KESK ve TMMOB tarafından organize edilen mitinge sendikaların yanı sıra, Ankara Devrimci 1 Mayıs Platformu, çeşitli parti ve dernekler katılım gösterdi. 8 bin kişinin katıldığı mitingde İşçi Partisi'nin ESP'lilere saldırması üzerine devrimciler, İP'lileri alana sokmadılar. Miting bittiğinde İşçi Partisi alana girememiş oldu. Böylece İşçi Partisi'nin yüzü bir kez daha kitleler tarafından teşhir edilirken, Taksim'de yaşanan direniş Ankara'da da selamlandı ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istendi. Söylenen marşların ardından miting bitirildi.

İzmir: Saat 11'den itibaren üç koldan Alsancak'a doğru yürüyüşen geçen kitle, taleplerin yer aldığı pankartlar ve atılan sloganlar attılar. Burada da işçi Partililer provokasyon girişimlerinde bulunurken gerekli cevabı kitleler verdi. Mitinge Türk-iş, KESK'e bağlı sendikaların yanı sıra devrimci demokrat kurumlar da katıldı.

Adana: Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde saat 16'dan itibaren toplanan 5 bin kişilik kitle, Uğur Mumcu Meydanı'na yürüdü. Bu, son yıllarda Adana'da yapılan en kitlesel mitingdi. Türk-iş ve KESK'e bağlı sendikaların yanı sıra birçok parti ve kitle örgütü de mitinge katıldı. Burada da Türk-iş'in yoğunluklu olarak Türk bayraklarıyla alanda yerlerini aldıkları gözlemlendi.

Bursa: 2 bin kişinin katıldığı Bursa'daki miting, saat 16'da Hasan İşcan Caddesi'nden Gökdere Meydanı'na yürünmesiyle başladı. Mitingi KESK, TMMOB ve BATİS organize ederken, diğer devrimci kurumlar ve partiler de katılım gösterdi.

Türkiye'de ayrıca, Mersin, Samsun, İzmit, Urfa, Trabzon, Antalya, Bandırma olmak üzere birçok il merkezinde de basın açıklamaları ve eylemlerle 1 Mayıs kutlandı.

Ankara Yılların Birikimini Taşdı

Nisanı 1 Mayıs'a bağlayan gecenin akşamında Ankara'da toplanma saati 22:00 idi. Otobüsler dolmaya da başladı. Yüzlerde bir heyecan bir sevinç var. Arabalara biniliyor ve marşlarla çıkılıyor yola. Kimimiz sazını aldı eline, kimimiz yüreğinden söyledi türkülerini. Yol kısaltmaya başladı türküler söylendikçe. Gidilen her kilometre, yol Taksim'e uzanıyordu ve bunun düşüncesi heyecanımızı arttırıyordu. Yüreklere kırır kırır: Taksim zapt edilecekti.

İlk mola yerinde herkes arabalardan indi ve marşlar eşliğinde halaylar çekilmeye başladı. Bir saatlik molanın ardından tekrar çıkıldı yola. İkinci mola diğer illerden gelen otobüslerle Kurtköy'de olacaktı. Bir sonraki molaya kadar uyumak isteyenler de var - gün uzun olacaktı ve enerjik olmak gerekiyordu. İki saatlik bir uykudan sonra marşlarla uyandırılıyor herkes. Yüzler mutlu, umutlu. İkinci mola yerine varılıyor. Bolu'dan gelen arabalarla buluşuluyor. Hemen yola çıkıyor otobüsler çünkü polisin izin vermediği kaygısı hakim. Gişelere varıldığında yüzlerce polisle karşılaşılıyor. Gişeleri geçmiş olmanın, Taksim'e bir adım daha varmış olmanın heyecanı tedirginliğe dönüşüyor: polis yolda durduracak mı? Nitekim bu merak fazla uzun sürmedi ve polis yedinci otobüsten sonra gelenleri durduruyor. Durdurduğu yerde yaklaşık 300 kişi var. Otobüslerden iniliyor(TKP araçları hariç). Polis tekrar arabalara bindirmeye çalışıyor inenleri, geri göndermek istiyor. Barikatın önünde duran kitle, yolu kapatıyor. Beş dakika sonra gaz bombaları patlamaya başlıyor. Herkes kararlı geri dönmek yok. Çatışma başlıyor, İnsanlar arabalara binmiyor çok yoğun gaz var. Otobüslerin içine gaz sıkılıyor. Kimileri TKP'nin araçlarına yöneliyor ama kapılar açılmıyor, içerden izleniyor bayılanlar yarananlar. Bir saat süren bu çatışmada polis içine gaz sıkamadığı bir aracın camını kırıp sıkıyor gazları. İnsanlar direnebilecekleri son kişiye kadar ödün vermiyor. Yaralılar taşınıyor arabalara ve sonra 15 km uzaklıktaki buluşma noktasına dönülerek diğer illerden gelecek arabalar bekleniyor.

Gişeleri geçen yedi otobüsten dört tanesi Beşiktaş'a kadar varıyor. Yollar kapalı, otobüslerden iniliyor. Polis izinli 1 Mayısın Kadıköy'de olduğunu söyleyerek otobüslere binilip oraya gidilmesini istiyor. Yaklaşık on dakikalık bir tehditten sonra (bu arada kitlenin bir kısmı dağılıyor) etrafı saran polis zorla arabalara tikiyor insanları. Arabaların evraklarına el koyan polis, arabaları Etiler

Polis Meslek Yüksek Okuluna getiriyor. Yüzlerde şaşkınlık var. Otobüsler okulun arka bahçesine çekilerek beklemeye alınıyor. ÇHD'nin avukatları geldi yarım saat sonra; yasal olarak gözaltına alınmadığımızı ve bu şekilde pek çok toplama noktasının bulunduğunu söyledi. Yarım saat içinde bırakılma ihtimali olduğunu söyledi. Polisin akşama kadar tutacağı cccdüşüncesi hakim olmaya başladı sonra. Saat 10'na doğru okulun ön kapısını zorlama tartışmaları başladı ama sonuç alınamayınca farklı yollar düşünüldü ve altı kişi okuldan firar etti. Gişeleri geçen diğer otobüsler, aynı şey başlarına gelmesin diye daha geri bir noktada durup makine mühendislerinin binasına gitti. Binayı saran polis onlara azgın bir şekilde saldırdı. Bina'nın bütün katlarına gaz bombaları atarak içine girdi.

Saat üçe doğru polis yine kendi eşliğinde polis okulundakileri Kurtköy'e götürdü. Saat dördü bulmuştu ve jandarma izin vermediği için kısa bir süre bekledikten sonra yola çıkıldı.

Kurtköy'de Jandarma Silahla Saldırdı

Kurtköy'e dönen kitle diğer illerden gelenlerle 3 bini buldu. Öğlene doğru Taksim'e girildiği haberi geldi. Bunun üzerine yolu iki taraftan trafiğe kapatan kitle gişelere doğru yürüyüşe geçti. Artık hiçbir güç bu yürüyüşü durduramazdı. Kitle Taksim'e gitmekte kararlıydı. Jandarma kitleyi durduramayacağını anlayınca rasgele ateş açmaya başladı. Bunun üzerine kısa bir şaşkınlık anı yaşayan kitle yolun üzerindeki bayırı tırmanarak geri çekildi. Şaşkınlığı üstünden atan kitle tekrar jandarmanın üzerine yürüdü. Kitleyi durduramayacağını anlayan jandarma ateşi kesti ve yolu açtı. Yaklaşık 45 dakika büyük bir coşku ve kararlılıkla, sloganlarla yürüyen kitle Taksim'deki eylem son verildiği haberiyle durdu. Daha sonra toplanma alanına gidilerek 1 Mayısın burada kutlanması planlandı. Toplanma alanına döndü ve program başladı. Halaylar büyük bir coşkuyla çekildi ve türküler, marşlar hep bir ağızdan söylendi. 1 Mayıs anlamına uygun bir şekilde kutlanmış olmanın gururu biraz da Taksim'e ulaşamamış olmanın hüznü ile gelecek yıla dair Taksim sözü vererek biniliyor arabalara. Taksim İstanbul'un dört bir yanında çatışanların kazandığı bir mevzi idi. Bu bilinçle çıkıldı yola. Çünkü Ankara yıllarca biriktirmiş ve alanların nasıl fethedileceğinin deneyimleri ile akımsı Taksim'e...

İstanbul'da iki miting...

Biri 29 Nisan günü Çağlayan'da.

Diğeri 1 Mayıs günü Taksim'de.

* * *

Çağlayan mitingi, doğrudan devlet eliyle düzenleniyor. Mitingin organizatörleri, 14 Nisan mitinginin arkasındaki ordu desteğinin açıktan görünmesinden rahatsız olmuşlar. Bu nedenle 29 Nisan mitingi için temel slogan olarak "Ne şeriat ne darbe"yi öne çıkardıklarını söylüyorlar. Ancak bu perdeleme çabasına rağmen, mitingin arkasındaki asıl gücün ordu olduğu biliniyor. CHP de bu mitingin örgütlenmesinde doğrudan yer alıyor.

Taksim mitingini örgütleyenler ise, işçi ve emekçiler, devrimci-demokrat yapılar, sanatçılar, aydınlar...

* * *

Çağlayan mitingine katılım, devletin pekçok kurumu tarafından teşvik edildi. Günlerce televizyon programlarında mitinge çağrılar yapıldı. İstanbul'un her tarafı afişlerle donatıldı. İnsanların cep telefonlarına günler boyunca, mitinge davet eden mesajlar yağdırıldı.

Taksim mitinginin örgütlenmesi aşamasında

İki Miting

ise, devlet sürekli tehdit etti, 1 Mayıs yaklaştıkça da bu tehditin dozu yükseldi. İstanbul Valisi Muammer Güler'in ağzından, Taksim'de yapılacak 1 Mayısın üzerinde terör estirileceği günler boyunca duyuruldu. Böylece en başta mitinge katılımı düşürmeye çalıştılar.

* * *

Çağlayan'da, İETT, mitingin dağılması sonrasında insanların evlerine dönebilmesi için ek otobüs seferleri düzenlendi. Üstelik bu otobüs seferleri ücretsizdi!

Taksim'deki 1 Mayıs'a katılmak üzere evlerinden çıkanlar ise, sadece Taksim'deki değil, Taksim'e bir saat mesafedeki bütün toplu taşıma araçlarının kaldırılmış olduğunu gördüler. Beşiktaş ve Kabataş'a vapur ve motor seferleri iptal! Karaköy-Tünel metrosu iptal! Beyoğlu-İstiklal caddesinde çalışan tramvay iptal! Fındıklı-Zeytinburnu hattında çalışan tramvayın seferleri Aksaray'da kesilmiş! Belediye otobüsleri Taksim'den geçmiyor, geçenler de Taksim'deki duraklarda durmuyor. Levent-Taksim arasında çalışan metronun seferleri Mecidiyeköy'de kesilmiş! Yani Beşiktaş, Şişli Eminönü sınırları içindeki bölgeye toplu taşıma araçlarıyla ulaşmak mümkün değil.

Hatta köprüler tutulduğu için, İstanbul'un Anadolu Yakasından Avrupa Yakasına ulaşmak da mümkün değil.

Dahası devlet bu işi o kadar abarttı ki, İstanbul'un bütün giriş-çıkış noktaları, 1 Mayıs günü tam bir kuşatma altına alındı. Yalova'dan deniz otobüsüyle Kartal'a, Topçular'dan feribotla Eskişehir'a, İzmit yönünden otobandan Çamlıca'ya, Gebze yönünden E-5 karayolundan Tuzla'ya, Edirne yönünden Mahmutbey'e gelenler, devletin barikatıyla karşı karşıya kaldılar.

Çağlayan mitingine katılanlar için devlet özel otobüs seferleri düzenlerken, Taksim mitingine katılmak için gelenler, Taksim'den onlarca kilometre uzakta toplu taşıma araçlarından indirilerek arandı,

Taksim'e gelmeye çalışan kitle ise devletin pekçok engeliyle karşılaştı. İstanbullular, kesilen trafikten dolayı bütün bir sabahı yollarda yürüyerek geçirdiler. Taksim'e çıkmak isteyenlere devlet sınırsız ve pervasız bir şiddet uyguladı.

üzerlerinde vahşi bir devlet terörü estirildi.

* * *

Çağlayan'daki miting için Türkiye'nin her tarafından otobüslerle insanlar taşındı Çağlayan'a. Hiçbir engelle karşılaşmadan, aksine pekçok kolaylık sağlanarak getirildi bu otobüsler.

1 Mayıs günü İstanbul'a gelenler ise kitleler değil, polislerdi. Devlet uçaklar dolusu polis getirdi İstanbul'a. Sakarya'dan Erzurum'a kadar kadar pekçok ilden, 15 uçak indi, Yeşilköy havaalanına.

İşçi ve emekçi kitleler ise, pekçok badireyi atlatarak, devletin pekçok saldırısını püskürterek, bütün engelleri aşarak, copların, tekmelelerin, tazyikli suların, gaz bombalarının arasından ilerlediler. Ve her şeye rağmen, Taksim'e ulaşmayı başardılar.

* * *

Çağlayan'daki miting pekçok televizyon kanalından canlı olarak yayınlandı. Kimi kanallar, bir taraftan mitingi neredeyse kesintisiz olarak yayınlarken, bir taraftan da yorum programları

Çağlayan mitingine katılımı yükseltebilmek için, devlet çok büyük bir çaba gösterdi ve her türlü teşviki ve kolaylığı sağladı.

yapıyor, miting üzerine tartışmalar yürütüyorlardı.

Taksim mitingine ise yayın yasağı vardı. En başta 1 Mayıs öncesinden, mitingle ilgili doğru düzgün bir haber yapılmamıştı, adeta 1 Mayıs mitingi yok sayılıyordu. Asıl olarak devletin tehditleri yayınlanıyor, böylece basın da kitleleri korkutma, mitingden uzak tutma politikasının bir parçası oluyordu.

1 Mayıs günü ise, basın da devletin hedefi haline geldi. Önce polis televizyonların canlı yayın araçlarına yayın yasağı getirdi. Televizyonlarda ilk görüntüler, eylemlerin başlamasından saatler sonra yayınlanmaya başladı. İlk görüntüler verilmeye başlandığında, devlet Dolmabahçe’de, Beşiktaş’ta ve çeşitli yerlerde toplanan kitlelere defalarca saldırmış, binlerce gaz bombası atmış, yüzlerce insanı da gözaltına almıştı bile.

Arkasından, devlet basına da pervasızca saldırmaya başladı. Polisin azgınca saldırılarını, vahşi dayaklarını görüntülemeye çalışan pekçok gazeteci ve kameraman da polis saldırısına maruz kaldı. Gazeteciler coplandılar, tekmelendiler, kameraları kırıldı, hakarete uğradılar, gaz bombasına maruz kaldılar. Devlet öylesine büyük bir kinle saldırıyordu ki, gazeteciler bile bu kinin hedefi haline gelmişti.

* * *

İki gün arayla iki miting yaşandı İstanbul’da. Devletin her iki mitinge yaklaşımı, mitinglerin sınıfsal yapısını çıplak bir biçimde ortaya koyuyordu.

Mitinglerin birinde kitleler burjuvazinin bir kesiminin politikalarına alet oluyor, onların sertleşen çıkar çatışmalarında figüranlık yapıyorlardı.

Diğer miting ise, işçi ve emekçi kitlelere aitti. Kitleler kendi öz çıkarlarını savunmak için, kendi sınıfsal taleplerini ifade etmek için sokaklarda, alanlardaydılar.

Ve devletin bütün baskısına, engelleme çabalarına, coplarına, gaz bombalarına, yasaklarına ve barikatlarına rağmen, 1 Mayıs sonuçta Taksim’de kutlandı. Taksim işçi ve emekçi kitlelerin kanı ve teri pahasına kopartılarak alındı. Ve artık, Taksim meydanı 1 Mayıs’a kazanıldı. Taksim meydanına çıkan kitleler, attıkları sloganla bunu kesin bir dille ifade ettiler:

“İşte Taksim, İşte 1 Mayıs!”

İki miting...

İki ayrı dünya!

Çağlayan, ordu vesayetinde yapılan mitinglerden biri olarak geçecek tarihe ve unutulup gidecek.

Taksim, devletin fiili sıkıyönetimine rağmen 30 yıl sonra yeniden işçi ve emekçiler tarafından zaptedilen bir miting olarak kazanacak tarihe ve tüm insanlığın belleğine...

Taksim emekçilere kapalı, burjuva propagandaya açık

Taksim meydanı işçi ve emekçi kitlelere kapalı durumdadır. Başta 1 Mayıs olmak üzere, sendikaların ve genel olarak kitle örgütlerinin, Taksim meydanında miting yapmak üzere başvuruları “yasak” cevabını alır her zaman. ’77 1 Mayısından bugüne, 30 yıl boyunca bu durum değişmemiştir. Taksim’i bizlere yasaklarken kullandığı pekçok argümanı vardır burjuvazinin. Alanın dar olduğundan, miting düzenlemeye uygun olmadığından, trafiği kilitleyeceği için sakıncalı olduğundan, olay çıkacağından, provokasyon olacağından vb. dem vurur.

Ama diğer taraftan, burjuva propagandanın bombardımanı sözkonusu olduğunda, Taksim’in kapıları sonuna kadar açılır. Çünkü böyle günlerde toplanan kitleler, uyuşturulur, içleri boşaltılır, yozlaştırılır. Bu kitlenin trafiği, ambulansları vb engellemesi, kadınları taciz etmesi, havaya ateş etmesi, hatta insan öldürmesi bile ‘olay çıkarmak’ olarak görülmez.

Bir futbol maçı ya da bir yılbaşı kutlamasında “eğlenerek” uyuşturulan kitleler rejim için bir tehdit unsuru değildir çünkü. Keza dinci-gerici ya da milliyetçi bir propaganda temelinde meydana dolan kitleler, sistemin yedeği durumuna getirilmektedir. Oysa kendi öz çıkarları doğrultusunda Taksim meydanını dolduracak olan kitleler, kendi güçlerinin farkına vardıkça, devlet için giderek daha büyük bir tehdit haline geleceklerdir.

Aşağıdaki liste, 27 Nisan tarihli Cumhuriyet gazetesinin haberinden faydalanılarak hazırlanmıştır. Ancak Taksim’de doğrudan devletin denetiminde ve devletin politikaları doğrultusunda düzenlenen mitingler çok daha fazladır.

* 24 Haziran 1989’da Bulgaristan’daki Türklere karşı girişilen isim değiştirme ve Türk azınlığı göçe zorlama kampanyasına tepki olarak Bulgaristan’ı protesto mitingi düzenlendi.

* Her sene iftar çadırları kurulur ve ‘kutlu doğum’ kutlamaları yapılır.

* Her sene İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin düzenlediği Avrasya Maratonu organizasyonunun bitiş noktası olarak gün boyu adeta miting alanı gibi olur.

* Her yılbaşı gecesi, kutlamaların merkezi olarak Taksim adres gösterilir.

* Asker uğurlama törenleri Taksim’de büyük bir rahatlıkla yapılır.

* 21 yıldır, BM’nin “Uluslararası Gönüllüler Günü” Taksim’de kutlanıyor.

* 1999-2000 sezonunda, Galatasaray’ın UEFA şampiyonu olması Taksim’de kutlandı.

* 2002 Dünya Kupası’nda üçüncü olan Türkiye A Milli Futbol Takımı kafilesi, Taksim’de büyük kutlamalarla karşılandı.

* 2003 yılında Letonya’da yapılan 48. Eurovision Şarkı Yarışması’nda Türkiye adına yarışan Sertap Erener’in birinci olması üzerine Taksim’de büyük bir kutlama gerçekleştirildi.

* 25 Mayıs 2005’te Şampiyonlar Ligi Final Maçı öncesinde, Liverpool takımının taraftarlarının toplanma yeri Taksim meydanıydı.

* 12 Nisan 2006’da 35. Fiat Rallisi, Taksim’den törenle start aldı.

* 29 Mart 2007’de “Red Bull X-Fighters” serbest stil motokros gösterisi Taksim meydanında gerçekleştirildi.

Şu kısa listenin bile ortaya koyduğu gibi, Taksim meydanı burjuvazinin sınıfsal çıkarları, burjuvazinin ideolojik argümanları için ayrılmış bir meydandır. Ancak o meydan, gerçekte işçi ve emekçi kitlelere aittir. Ve 2007 1 Mayıs’ında, ağır bedeller uğruna bir kere daha işçi ve emekçi kitleler tarafından fethe-dilmiştir.

Almanya'da 1 Mayıs

Almanya genelinde en büyük işçi sendikası konfederasyonları DGB ve Ver.di 1 Mayıs'a çağrı yaptı. 1 Mayıs Almanya'da tatil günü. Bu yıl sendikalar "sen daha fazlasını hak ettin!" sloganıyla 1 Mayıs çağrılarını yaptılar. Almanya genelinde Berlin'de olduğu gibi, konu Almanya'nın ihracat şampiyonu olması ve ekonomik büyümenin gerçekleşmesi ile ücretlerde istenen artışlar. "Bu zenginlikten biz de payımızı almak istiyoruz" diye sokağa çağrı yaptı sendikalar. Sendikaların bu konudaki kararlılığını görmek uzun sürmeyecek. Metal işçileri daha fazla ücret için uyarı grevinde.

Sendikaların gündemine aldığı diğer bir konu ise asgari ücret. Asgari ücret olarak 7.5 Euro saat ücreti talep ediyorlar. Bu rakam, Almanya koşullarında çok geri bir talep. Bu oranda bir asgari ücretin, diğer ücretleri de aşağıya çekeceği tahmin ediliyor.

DGB (Alman Sendikalar Birliği) Almanya çapında 452 gösteride 530 bin kişinin 1 Mayıs'ta sokağa çıktığını açıkladı. Ancak bu yıl sendikaların daha az işçiye alana getirebildiği tahmin ediliyor. Bunda sendikalara duyulan tepkinin önemli bir rol oynadığı kesin.

Berlin'de sabahın erken saatlerinde DGB'nin çağrısı ile yapılan 1 Mayıs yürüşüne katılım geçen yılın ancak yarısı kadardı ve moral düşüktü. Wittenberplatz'dan Brandenburger Tor'e yüründü. Brandenburger Tor'de ancak birkaç yüz kişi sendikacıların konuşmasını dinledi. Eyleme yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Katılımcılar arasında genç işçi hemen hemen hiç yoktu. Sendika pankartlarından daha çok bayraklar taşındı. Almanya'nın diğer illerinde de sendikalar mücadele ruhundan uzak 1 Mayıs gösterileri düzenleme gayreti içindeydiler.

1 Mayıs eyleminde Almanca ve Türkçe "Proleter Devrimci Duruş" imzalı bildiriler dağıtıldı.

* * *

Berlin'de her yıl olduğu gibi az katılımlı ağırlıklı Maoist örgüt ve grupların düzenlediği 1 Mayıs yapıldı. Saat 14'de EuroMayDay yani Avrupa 1 Mayıs'ı yapıldı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı bu gösteride, hedeflerinin dağıtık olan sosyal hareketleri toplamak olduğunu açıkladılar. Bayram havasında geçen bir yürüyüşü.

Bu arada Berlin Kreuzberg semtinde 1 Mayıs şenliği devam ediyordu. 1 Mayıs'ı devrimci ruhundan uzaklaştırmak, bahar bayramına çevirmek için yaklaşık 4 yıldır yapılan bu şenliğe onbinlerce kişi katıldı. Bol bol yemek yendi, müzik dinlendi. Ancak her ne kadar bahar şenliğine çevirmeye çalışılsa da Kreuzberg'deki 1 Mayıs'ta herkes dört gözle nerede hangi eylem yapılıyor diye bekliyordu.

1 Mayıs 1987:

20 yıl sonra aynı güzergahta

Berlin'de asıl gözler saat 18'de yapılacak olan Devrimci 1 Mayıs platformuna çevriliydi. Kreuzberg'de yapılan 1 Mayıs'ın 20 yıldönümüydü 2007. 1987'de ilk 1 Mayıs'ta polisin kitleye saldırması üzerine kitle polisle çatışmış, büyük mağazaları boşaltmış ve ateşe vermişti. O yıldan bu yana kutlanan 1 Mayıs'larda devlet bir daha aynı güzergaha izin vermemişti. Geçen yıl devlet yine izin verince Devrimci 1 Mayıs platformu korsan gösteri yapmış, 1 Mayıs şenliğinin yapıldığı meydana gelmiş ve bu şenliği yapanların 1 Mayıs'ı ruhundan koparmak istediğine dair teşhir etmişti.

Bu yıl Haziran'da gerçekleşek olan G 8 Zirvesi'ne dönük hazırlıklarla birlikte, 1987'de 1 Mayıs'ının güzergahı ve ruhunda yürümeye kararlıydı gruplar. Devlet geçen yılın korsan gösterisinden dersini almış ve bu yılki kararlılığın farkındaydı ve güzergaha izin verdi.

Eylem, öğle saatlerindeki eylemlerden çok farklıydı. Gelenler çatışmaya hazır gelmişti. Resmi polis ortalıkta yoktu. Bunun yerine en az 200 uzman polisin yer alacağı biliniyordu önceden. Gruplar, bu polislerin genel kitle tarafından da tanınması için grup halinde peşlerinde dolaşma ve teşhir etme kararı aldılar. Geçmiş yıllarda sivil polislerin provokasyon yaptığı ortaya çıkmıştı ve bu yıl bu açığa çıkarılmak isteniyordu. Yürüyüşün başında "Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yok" pankartı ile "emperyalist savaşa hayır, kahrolsun kapitalizm" pankartları yer aldı. Eyleme katılan yaklaşık 15 bin kişi sloganlarla müziklerle yürüdü. Yaklaşık 2 saat süren yürüyüş boyunca kitle coşkulu ve canlıydı. Kortejler etrafında zincirler kurulmuş, kortej görevlileri devredeydi. 20 yıl sonra aynı güzergahta yürüyor olmanın heyecanı eylem boyunca sürdü.

"Onlar G 8 tane biz 6 milyarız" sloganıyla sürekli Haziran ayında yapılacak G 8 karşıtı eylemlere çağrı yapıldı. 1 Mayıs'ın bu katılım ve coşkuyla geçmesi G 8 karşıtı eylemler için önemli güç ve moral kaynağı oldu.

* * *

Almanya'nın Ulm kentinde DGB'nin çağrısı ile yapılan 1 Mayıs'a yaklaşık 2 bin kişi katıldı. Bu yıl Türkiyeli örgütlerin katılımı daha azdı. Eyleme genel katılımın geçen yılki olmasına rağmen eylemde coşku zayıftı. Ulm'da da "Proleter Devrimci Duruş" imzalı Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı.

Almanya PDD

Gülsuyu'nda 1 Mayıs kutlaması

1 Mayıs günü Gülsuyu'ndan saat 10,00 da ortak hareket gerçekleştirildi. Kavacık köprüsünde yol devlet tarafından kesilmiş, trafik tek şeride indirilmişti. Bu durumu görünce ilerleyen araçların arasından, biz de arabalardan aşağıya inerek sloganlarımızla Kavacık köprüsünü Taksim alanına çevirdik. PDD flamalarını açarak "Her Yer 1 Mayıs, Her Yer Taksim!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", 1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak!" sloganlarını attık.

Eylemimizi gerçekleştirdikten sonra, Taksim'e gidemeyeceğimizi anlayınca semte geri döndük. Saat 16,00 da Gülsuyu'nda parkın üstünden toplanarak, Heykel meydanına sloganlarla yürüdük. Yürüyüş sırasında sık sık çevredeki insanlara ajitasyon çekerek eyleme çağırdık. Eylemde, "Her yer 1 Mayıs, Her yer Taksim!", "Yaşasın Taksim Direnişimiz!", Biji Yek Gulan!" sloganları atıldı. Ardından Heykel'de kısa bir konuşma yaparak eylemimizi sona erdirdik.

1 Mayıs akşamı, saat 20,00 de PDD, BDSP, HÖC, Partizan, DHP çağrısıyla son durakta toplanan kitle, devletin Taksim'de saldırmalarının hesabını sormak için yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş kolunda ajitasyon çekerek, kahve konuşmaları yaparak kitleyi eyleme çağırdık. Eylemde sık sık "Yaşasın Taksim Direnişimiz!", "1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak!", "Her yer 1 Mayıs, Her yer Taksim!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganları atıldı. Heykel meydanında da kitleye bir açıklama yaparak ve sloganlar atarak 20 dakika bekledik. Polisin bölgeye gelmemesi üzerİne eylemi sonlandırdık. Eyleme ESP ve SDP de destek verdi.

Gülsuyu-Gülensu PDD okurları

13 Nisan Mahkemesinde Saldırı

2006 Eylül ayı içinde Türkiye genelindeki ESP temsilcilikleri, Atılım gazetesi büroları, Özgür Radyo, Tekstil-Sen, Sosyalist Gençlik Derneği, Emekçi Kadınlar Derneği gibi devrimci kurumlara yapılan baskınlar ve çeşitli operasyonlar sonucu tutuklanan devrimcilerin duruşması 13 Nisan 2007'de İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

Mahkemeyi izlemek üzere sabah saatlerinden itibaren Beşiktaş parkında toplanan ESP'liler ve devrimci demokrat kurum, parti ve sendika temsilcilerinden oluşan 800 kişilik gruba saldıran polis, 114 kişiye sokaklarda, caddelerde işkence yaparak gözaltına aldı. Mahkeme başlamadan basın açıklaması yapmak üzere bekleyen kitle sık sık "Eylül Tutsaklarına Özgürlük", "Baskılar Bizi Yıldırıamaz", sloganlarını attı. Basın açıklamasının bitmesini beklemeyen polis, gaz bombaları, joplarla saldırdı. Aralarında tutsak yakınlarının da bulunduğu birçok kişi gözaltına alınırken, Beşiktaş, Dolmabahçe ve Barbaros yönlerine çekilen kitleyle polis arasında çatışmalar yaşandı. Kurulan barikatlarla polise direnen grup, ikinci kez Beşiktaş parkında toplanmak istedi, fakat polis ikinci toplanmaya da izin vermeyerek saldırdı. Çatışmalar ara sokaklardan Taksim'e kadar uzadı.

Mahkemenin sonucunda tutuklulardan on kişi tahliye edildi. Mahkemeyi izlemek üzere gelen ve polisin saldırısı sonucu gözaltına alınan 114 kişiden ise 20'si tutuklanarak cezaevine gönderildi. Yapılan bu polis saldırısı, basın açıklamaları ve eylemlerle protesto edilirken, polisler hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

1 Mayıs'ta savaş protestosu ve sosyalizm özlemleri

DÜNYADA 1 MAYIS

Dünyada 1 Mayıs gösterilerine, süren emperyalist işgal ve savaşlar damgasını vururken, başta işgal altındaki Ortadoğu ülkeleri olmak üzere, emperyalist ülke meydanlarını dolduran yüz binler haykırdıkları sloganlar ve taleplerle gelişmeleri protesto etti. Özellikle emperyalist batı ülkelerinde kitleselliğinin yanı sıra yer yer çatışmaların çıkması dikkat çekti. Mitinglerde Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in posterleri de oldukça fazlaydı. Bu durum, insanların yaşam koşullarını düzeltme mücadelesi içinde, kapitalizmden her geçen gün biraz daha uzaklaştığını ve sosyalizme olan özlemlerinin büyüdüğünü gösteriyor.

Ortadoğu'da savaş karşıtlığı ve direniş

Filistin'de Batı Şeria'ya bağlı Ramallah'ta toplanan binlerce insan, İsrail kontrol noktasına kadar yürüyüş gerçekleştirdi. İsrail'in saldırılarını ve işgalini protesto eden kitleler, taleplerini gür bir şekilde haykırdı.

Aynı şekilde işgal altındaki **Irak**'ta 1 Mayıs'ın yasaklanmasına rağmen, başta Bağdat olmak üzere birçok şehirde meydanlara çıkan kitleler, ABD'nin derhal işgalini sonlandırmasını istediler. Irak Komünist Partisi'nin taraftarlarının da katıldığı mitingte, üzerinde orak ve çekiç bulunan bayraklar sallandı. Iraklı kadınlar, "Güçlü sendikaların kadınlara ihtiyacı var" pankartları taşıdı.

İran'da başkent Tahran'da düzenlenen 1 Mayıs mitingine ülkenin dört bir yanından binlerce kişi katıldı. Mitingte İran Çalışma Bakanı'nın istifası istendi. Hapisteki sendika liderlerinin de serbest bırakılmaları talep edildi. Göstericiler hükümeti, işçilere dayatılan düşük ücret ve kötü çalışma koşulları nedeniyle protesto etti. İran'da 1 Mayıs mitingi, stadyumda yapılan izinli bir gösteri şeklinde organize edilmişti. Stadyumdan çıkan kitle, sokaklarda polisin müdalaesine taşlarla cevap verdiler. İran'daki gösterilerde, "Kapitalistler Dışarı" sloganları atıldı.

ABD ve Avrupa'da sınıfsal talepler öne çıktı

Amerika'da Los Angeles'lı şoförler, örgütlenme hakkı için iş durdurarak limanı işlemez hale getirdi. Bunu 1 Mayıs'ta yapmanın daha anlamlı olduğunu belirten eylemciler, örgütlenme haklarını kazanacaklarını söylediler. Yanı sıra Peru, Şili ve birçok Latin Amerika ülkesinde uygulanan kapitalist politikalar protesto edildi.

İngiltere 1 Mayıs'a tarihinde olmadığı kadar büyük bir grevle girdi. Kamu sektöründe çalışan 200 bin kişi Büyük Britanya Başbakanı Blair'in kamu sektöründe yapmak istediği özelleştirme sonucu 100 bin kamu çalışanın işten çıkarılacağı açıklamasının ardından greve çıktı ve 1 Mayıs'ı grevle karşıladı.

Fransa'da 250 yerde 1 Mayıs eylemi yapıldı. Kutlamalara milyonlarca kişi katıldı. 1 Mayıs eylemlerinin ana konusu yapılacak cumhurbaşkanı seçimleriydi ve

hedefte muhafazakar aday Sarkozy vardı. Marseille'de yapılan 1 Mayıs'a 20 bin kişi "Sarkozy bu halk senin postunu yüzecek" sloganlarıyla katıldı. "Sarkozy, Bush, Putin, hepsi aynı pislik" yazılı dövizler taşındı. Airbus'un fabrikasının olduğu Toulouse'da işçiler, Avrupa çapında 10 işçi-yi işten çıkarmayı planlayan Airbus'u protesto etti.

İsviçre'nin Zürih kentinde geleneksel olarak sendikaların düzenlediği 1 Mayıs miting yapıldı. Eylemde Proleter Devrimci Duruş imzalı Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı. Eylem sonrası gerçekleşen izinsiz gösteride çoğu

Avustralya**Atina****Kolombiya**

Ukrayna'daki 1 Mayıs kutlamalarında Lenin posterleri taşındı.

Asya'da çatışma ve direniş

Çin'e bağlı iki adadan oluşan **Maca-**

u'da kutlamalar olaylı geçti. Yolsuzluklara ve kaçak işçilere karşı önlem alınmasını isteyen gösteriler polisle çatıştı.

Asya kıtasındaki 1 Mayıs kutlamalarının en çok dikkat çeken **Güney Kore**'nin Changwon kentindeydi. Güney ve Kuzey Kore'den işçiler ilk kez birlikte 1 Mayıs'ı kutladılar, ülkelerinin birleşmesi çağrısında bulundular.

Geçtiğimiz yıl bir darbeye sahne olan **Tayland**'da 10 bin işçi, darbecileri protesto etti.

Singapur, Filipinler, Çin'de de kitlesel 1 Mayıs kutlamaları gerçekleştirildi.

Latin Amerika'da sosyalizm sloganları

Küba'da düzenlenen 1 Mayıs kutlamaları, her yıl olduğu gibi yine çok kitlesel, yine görkemliydi. Üstelik katılım, önceki yıllara göre çok daha fazlaydı. Milyonlarca Kübalı, meydanlarda ABD karşıtı sloganlar atıldılar, devrim marşları söylediler ve 8 yıldır ABD'de tutuklu bulunan 5 Kübalının salıverilmesi taleplerini haykırdılar.

Büyük resmi geçidin yapıldığı Devrim Meydanı'nda, 74 ülkeden 242 delege ve 1645 yabancı konuk hazır bulundu. Kitlenin oluşturduğu kortejler, hiç aralıksız iki saat boyunca başkanlık tribününün önünde aktı, geçti.

Dokuz aydır hasta olan ve kamuoyu önüne çıkmayan Küba lideri Fidel Castro'nun kutlamalara katılması ise kitlede büyük üzüntü yarattı.

Venezuela'da 1 Mayıs kutlamaları yüzbinlerin katıldığı resmi kutlama şeklinde oldu. Kutlamaya damgasını vuran, Chavez'in işçilere "1 Mayıs müjdesi" olarak verdiği, asgari ücretin yüzde 20 dolayında artacağı duyurusu oldu.

çeşitli uluslardan olduğu açıklandı.

Yunanistan'da ülkenin dört bir yanında kutlamalar düzenlendi. Kutlamalar hükümet karşıtı gösterilere dönüştü. Kitleler haftalık çalışma süresinin yeniden 35 saate düşürülmesi taleplerini sokaklarda haykırdılar.

İtalya'nın Torino kentinde düzenlenen 1 Mayıs miting, çalıştıkları yerlerde yaşamlarını yitiren işçiler için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Torino'daki kutlamalara 100 bin kişi katıldı.

Çek Cumhuriyeti'nde Komünist Parti üyeleri, ABD'nin ülkeye ve Polonya'ya kurmak istediği füze radar sistemini protesto etti.

Ayrıca **Avusturya** da kitlesel mitingler düzenlendi.

Rusya'da başta Moskova olmak üzere birçok kente on binlerce kişinin katıldığı mitingler düzenlendi. Bu mitinglerde hükümet karşıtı sloganlar atıldı. Moskova'da meydanlara çıkan on binlerce kişi, Kızıl Meydan'a yürürken, Stalin, Lenin, Mark ve Engels'in posterlerini yoğun bir biçimde taşıdı. Kutlamalar sırasında işçilere daha yüksek maaş ödenmesi ve emekli maaşlarının artırılması istendi.

1 Mayısı kazanmak için...

*Elimize posta kanalıyla ulaşan
TİKB(B) Merkezi Yayın Organı "İhtilalci Komünist"in
Mart-Nisan 2007 tarihli 58. sayısının başyazısını
güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.*

1 Mayıs, en özlü ifadeyle, devrim ile karşı-devrim cepheden karşı karşıya geldiği ve güçlerini sına-
dığı bir gündür. Onun bu yapısı, her dönem 1 Mayıs-
ları her iki cephe açısından da son derece önemli kılmış ve hazırlıklar ona göre yapılmıştır. 1 Mayıslar, ortaya çıktığı günden bu yana, emperyalist-kapitalist düzenin iki karşıt sınıfı proletarya ile burjuvazide somutlanan sınıf kavgasının kıran kırana geçtiği bir süreç olmuştur.

2007 1 Mayısı da öyledir. Hatta birçok yönden 1 Mayısın bu genel özelliğini daha fazla ön plana çıkarmaktadır. Çünkü 2007, gerek emperyalistler, gerekse egemen sınıflar açısından önemli bir yıl, bir dönemeçtir.

Son beş yıldır açık bir hegemonya savaşına dönüşmüş olan emperyalistler arası pazar kavgasının, 2007'de yeni bir düzleme çıkma ihtimali yüksektir. Başını ABD'nin çektiği saldırgan emperyalistler için çalan çanlar, bu yıl daha fazla duyulmuştur çünkü. ABD ve İngiltere'nin Irak bataklığındaki çırpınışı, tüm yeni plan ve stratejileri, daha fazla batmalarından başka bir şey getirmemiş, kendilerini vuran silaha dönüşmüştür. Bugün Irak'taki direniş, sınırlı sayıda örgütlerin direnişi olmaktan çoktan çıkmış, bir halk hareketi halini almış durumdadır. Eylemlerin sayısı her geçen gün artmakta, günlük ölü sayısı üç haneli rakamları bulmaktadır. İşgal öncesi "ev kadını" olanlar, bugün "canlı bomba" olup kendini patlatmaktadır. İşgalin 4. yılı, Şii ve Sünnilerin ortaklaşa yaptıkları büyük bir gösteriyle, milyonların sokaklara dökülmesiyle protesto edilmiştir. Son olarak Irak'taki en güvenli bölge olarak ilan edilen "yeşil bölge"de meclis üyelerinin yemekhanelerinin bombalanması ve içinde bakanların bulunduğu çok sayıda kişinin ölümü, direnişin geldiği boyutu göstermesi bakımından çarpıcıdır.

Sadece Irak'ta değil, Afganistan'da da direnişin gücü giderek artmakta, bu da işgalci emperyalistleri iyiden iyiye zorlamaktadır. NATO içinde yeralan emperyalistlerin birbirlerine girmelerine neden olan direniş, başta Irak olmak üzere ezilen halkların direnişinden aldığı güçle, yeni mevziler elde ederek büyümektedir.

Irak ve Afganistan'da zor günler yaşayan işgalciler, yeni hedeflere yüklenerek yaşadıkları bu durumu hafifletmek, azalan kitle desteğini yeniden kazanmak istemektedirler. Fakat hedefe çıktıkları başta İran ve Suriye olmak üzere diğer ülkeler, geçen süre zarfında gerek kitle desteği, gerekse diğer emperyalistlerle ilişkiler bakımından önemli mesafeler kat etmiş durumdadırlar. Son olarak İngiliz askerlerinin İran karşısında düştüğü durum, bunu açık biçimde göstermiş-

tir. Böylece İran'a saldırmak için bahane arayan ABD, bir kez daha boşa düşmüştür. Buna karşın ABD'nin İsrail'i öne sürerek İran'a saldırma hazırlıkları devam etmektedir.

Bütün bunlar, 2007 yılının başta ABD olmak üzere işgalci emperyalistler için "kader yılı" olduğunu gösteriyor. Irak'taki direnişi bastırmak bir yana azaltmadıkları ve yeni hedeflerle savaşı büyütmedikleri sürece, düşüşleri daha da hızlanacaktır. Bir yandan ezilen halkların direnişleri büyümekte, bir yandan da rakip emperyalistlerin hamleleri artmaktadır.

2007 yılı, sadece emperyalist savaş açısından kritik bir aşamayı ifade etmiyor. Buna bağlı olarak tüm emperyalistler ve işbirlikçileri açısından taşların yerinden oynadığı bir zemini yaratıyor. Bunların içerisinde Türkiye, daha özel bir yere sahip. Emperyalist savaşın başladığı andan itibaren ABD'ye verdiği desteğe rağmen tam olarak safını belirleyemeyen Türkiye, bu yıl önemli bir kesitten geçiyor. Gerek cumhurbaşkanlığı, gerekse genel seçimler, Türkiye'deki egemen sınıfların giderek sertleşen klik çatışmalarının finali olacak. Aynı zamanda daha da sertleşecek bir sürecin başlangıcı. Hangi kesim bu süreçten galip çıkarsa çıksın, yenilen kliklerin direnişi ve yıpratma savaşı devam edecek. Düzen partileri içinde AKP-CHP arasında somutlanan, fakat perde arkasında farklı burjuva kesimlerin devlet üzerindeki hakimiyet kavgası olan bu it dalaşı, bir kesimin mutlak ve ezici üstünlüğü sağlayana kadar, giderek yükselen bir grafik izleyecek. Bu durum Kasım ayında yapılması planlanan genel seçimleri erkene çekmeyi, yaz aylarında genel seçimlere gitmeyi de getirebilecek.

Kuşkusuz bu çekişme, dünya genelinde yükselen ve açık savaş biçimine bürünen emperyalistler arası rekabetin geldiği aşamadan kopuk değil. Burjuva klikler arasında ABD'ci olduğu kadar, AB'ci, Rusçu-Çinci kesimler var. Hatta ABD'ciler arasında bile çelişkiler mevcut. AKP, -özellikle yönetim kademesi- ABD emperyalizminin çıkarlarını savunurken, Büyükkanıt'ın başkanlığındaki Genelkurmay'ın ABD karşıtı olduğu da söylenemez. Öte yandan AKP de, ordu da homojen bir yapıya sahip değil. Onların içinde de farklı görüşler bulunuyor. Sonuçta her kesim, yönetimde daha fazla söz sahibi olmak, dayandıkları burjuva kliği palazlandırmak için tüm güçlerini seferber etmiş durumdadır.

Bunun demagogik argümanı ise, "laik-dinci" çatışması oluyor. Uzunca bir süredir ortaya atılmış olan bu yapay çelişki, cumhurbaşkanlığı seçimleri arifesinde son raddeye dayandı. Kılıçlar çekildi, saflar keskinleşti. 14 Nisan mitinginde olduğu gibi, kitle desteğini kazanma kavgası hızlandı ve kitle sayısı yarıştırmaya başlandı. Bir tarafın simgesi bayrak ve Atatürk iken, diğeri başörtüsünü simge edindi. Sözde laik tarafı temsil eden kesim, (özellikle kent orta ve küçük-burjuvaları) "şeriat geliyor" umacısı yaratarak ar-

Gerçek şudur ki, ne kendilerine "laik" diyenler, laiktir; ne de Müslüman görünenler dindardır. Bugün laikliği bayrak edinen generallerin, 12 Eylül'de dinci gericiliği özellikle körükledikleri, en fazla İmam Hatip okullarının o dönemde açıldığı bilinmektedir. Keza, dinci AKP, ABD'nin Müslüman Irak ve Afganistan halkına yaptığı en hayasız saldırıların destekçisidir. Dolayısıyla ne "laik"ler gerçekten laiktir, ne dinci kisvesi takanlar, dini bütündür. Ne Cumhuriyet gazetesinin kitleleri korkutmaya çalıştığı gibi bir "şeriat tehlikesi" vardır, ne de gerçek anlamda bir laik cumhuriyet!

kasına alma, kitle desteğini artırma çabasında. Bunlar açıkça orduyu darbe yapmaya teşvik etmekten çekinmiyorlar. Zaten "Atatürkçü Düşünce Derneği" (ADD) gibi şoven derneklerin başında emekli subaylar bulunuyor, bu tür gösteri ve eylemleri bizzat örgütüyorlar. Dinci kesimin ise, dini duyguları sömürdüğü, halk desteğini buna dayandırdığı bilinen bir şey.

Gerçek şudur ki, ne kendilerine "laik" diyenler, laiktir; ne de Müslüman görünenler dindardır. Bugün laikliği bayrak edinen generallerin, 12 Eylül'de dinci gericiliği özellikle körükledikleri, en fazla İmam Hatip okullarının o dönemde açıldığı bilinmektedir. Keza, dinci AKP, ABD'nin Müslüman Irak ve Afganistan halkına yaptığı en hayasız saldırıların destekçisidir. "Camiler kışla/minareler süngümüz" diye şiirler okuyan başbakan Erdoğan, Irak'ta, Afganistan'da işgalci emperyalistlerin bombalarıyla yıkılan yüzlerce cami karşısında tek bir laf etmemiştir. Dolayısıyla ne "laik"ler gerçekten laiktir, ne dinci kisvesi takanlar, dini bütündür. Ne Cumhuriyet gazetesinin kitleleri korkut-

maya çalıştığı gibi bir “şeriat tehlikesi” vardır, ne de gerçek anlamda bir laik cumhuriyet!

Komünistler ve gerçek devrimciler, “laik-dinci” saflaşmasında taraf olamazlar. Aksine bunun yapay bir çelişki olduğunu, gerçek çatışmanın sınıflar arasında yaşandığını anlatır, kitlelere bunu göstermeye çalışırlar. Bir tehlike ve tehdit sözkonusu ise, bu işçi ve emekçiler içindir. Burjuvazinin tüm dünyada ve ülkemizde işçi ve emekçilere saldırılarının artması, yüzyıllık mücadele ile elde edilen hakların gasp edilmesidir.

Gerçek buyken, son yıllarda tırmandırılan faşist-şoven propaganda, Kürt hareketinin içine düştüğü tasfiye ve teslimiyetin de etkisiyle daha da güçlendi. Kendine “sol”, hatta “devrimci” diyen kimi grup ve kişiler, dinci gericiliğe karşı, bu sözde laik kesime eklenilebildi. Üstelik bunlar, “anti-emperyalizm”, “bağımsızlık” gibi devrimci argümanlarla yapıyor. Doğu Perinçek’in İşçi Partisi’nin yıllardır bu çizgide yürüdüğü bilinmektedir. Son yıllarda “kraldan çok kralcı” kesilerek devletin resmi savunucusu olmuş, özellikle Ermeni ve Kürt sorunu gibi konularda tetikçiliği üstlenmiş durumdadır. İP’in geçmişten beri izleyegeldiği karşı-devrimci çizgi, Türkiye Devrimci Hareketi tarafından iyi bilindiğinden ve genel olarak teşhir ve tecrit olduğundan, devrimciler üzerinde doğrudan etkili olma şansı yoktur. Fakat ideolojik-siyasal etki alanı her zaman geniş olmuştur. Buna nesnel olarak zeminin uygun hale geldiği koşullar eklenince, İP’e yaklaşanlar çoğalmaktadır.

Hrant Dink cinayeti sonrası kendini açık biçimde ortaya koyan Halk Kurtuluş Partisi (HKP), birçok gelişme karşısında sosyal-şoven bir tutum sergileyen TKP, bunların başında geliyor. HKP, Hikmet Kıvılcımlı’nın görüşlerini savunan bir partidir. Kıvılcımlı, işkenceye karşı direnişiyi öne çıkan bir liderdir ve TKP içerisinde devrimci kanadı temsil etmiştir. Bununla birlikte siyasal olarak savundukları, oldukça çarpıktır ve TKP’nin etkisi altındadır. Bunların içinde orduya ve Kemalizme bakışı, TKP’den ve resmi ideolojiden kopamayışını gösteren iki önemli konudur. Ordu içinde her zaman “ilerici güçler” (zinde kuvvetler) olduğunu ve onlara dayanılması gerektiğini savunmuştur. 60’lı yıllarda sıkça atılan “ordu-millet elele” sloganını benimseyen ve devrim stratejisini bunun üzerine oturtandır. Fakat ’71 yılında yapılan yarı-askeri faşist 12 Mart darbesi, ’70’lerin sonunda ise sıkı yönetim, ardından cuntanın gelmesi, orduya dair beslenen tüm umutları bizzat yaşam içinde tuzla buz etmiştir. Bırakalım devrimci kesimleri, düzene muhalif olan hiç kimse, artık ordunun ilericiliğinden bahsedemez olmuştur. Buna ’80 sonrası Kürt ulusal hareketinin yükselişi de eklenince, orduya dair geçmiş söylemler tümünden bir kenara fırlatılmıştır. Fakat Kürt hareketi yenilip, genel olarak devrimci hareket gerileyince, ordu ve Kemalizm yeniden parlatılmaya, ıskartaya çıkmış tezler piyasaya sürülmeye başlamıştır. Bunun başını Öcalan’ın “savunmaları” ile çektiğini söylemeliyiz. HKP de, Kıvılcımlı’nın son 30-40 yıllık sürede çürüyen görüşlerine yeniden sarılıp, İP’in hemen arkasında sosyal-şoven kampa yerleşmiştir. Dahişay saldırısı sonrası yapılan gösteride boy göstererek, ardından Hrant Dink cenazesine katılan devrimci örgütlere saldırarak pratik olarak da safını belirlemiştir.

Devrimci harekette bugün asıl tehlikenin sosyal-

şoven akım olduğu açıktır. Bununla birlikte, AKP’ye “değişimci” yaftası yapıştıranlar, ordu-AKP çelişkinde, “statükoculuğa karşı” “değişimden yana olmak” adına zımmen de olsa AKP’ye destek verenler yok değildir. Bunun da başını Kürt reformistleri çekmektedir. 3 Kasım seçimlerinden sonra AKP’ye büyük umutlar bağlayanlar, AB’ye uyum yasaları ile AKP’nin demokrasi getireceğini yayanlar, onlardır. Aradan geçen sürede bu hayalleri birer birer kırıldıysa da “laik-dinci”, “ordu-hükümet” saflaşmasında, ikincisine yakın durmaktadırlar. Kürt hareketinden etkilenen siyasal yapılarda da benzer bir yaklaşım görülmektedir. (...)

Devrimci örgütler içerisinde yukarıda koyduğumuz açıklıkta olmamakla birlikte, bu saflaşmada kendini bir tarafa yakın hissedenler bulunmaktadır. Bizler, her iki yanlış siyasal kayışa kararlılıkla karşı durmalı, bunlarla ideolojik mücadele başta olmak üzere mücadeleyi güçlendirmeliyiz. Zaten resmi ideoloji, bu tür argümanlarla işçi ve emekçileri bölmekte, bilinçlerini zehirlemektedir. Devrimci kesimlerden bunlara destek sunan her tür davranışa cepheden karşı durmak, kitleleri bu yönde uyarmak ve gerçek sorunlara, çelişkilere yönelmek, günün en önemli görevleri arasındadır.

Emperyalistler ve işbirlikçiler, kendi aralarındaki rekabetten dolayı birbirlerine girmiş durumdalar. Fakat artan tüm çelişkilerine rağmen, işçi ve emekçilere saldırıda birleştikleri ve birbirlerini aratmayacak uygulamaları devreye soktukları kimse için sır değildir.

İşçi ve emekçilere yönelik hak gaspları, özelleştirme ve sendikasılaştırma saldırısı, AKP hükümeti döneminde had safhaya varmıştır. Esasında tüm bu saldırı yasalarını, bir önceki Ecevit hükümetinden devralmış ve daha da ileri götürmüştür. Keza, “demokrat”, “hukuk adamı” vb. sözlerle taltif edilen cumhurbaşkanı Sezer, önüne getirilen tüm grev erteleme kararlarını onaylamıştır. Sadece kimi özelleştirme kararlarına itiraz ederek geri göndermiştir. Bu da sendikaların her özelleştirmede mahkemeye başvurmaları, işçi hareketini mahkeme koridorlarında eritmeyi beraberinde getirmiştir. Müstakbel cumhurbaşkanının AKP’den olması durumunda, Sezer’den farklı olarak yapacağı şey, hükümetten geçen her kararı onaylaması, dolayısıyla mahkemelerde sürünmesine izin vermemesi olacaktır. Burjuvazinin saldırısının daha çıplak ve hızlı bir hal alacağı önümüzdeki dönem, işçi ve emekçiler açısından mücadelenin daha sert ve cepheden verilmesini gerektirmektedir. (...) Aksi halde daha ağır sömürü koşullarında çalışmaya, daha çürütücü ve yoksul bir yaşama mahkum olacakları kesindir.

Bize düşen, emperyalistler ve işbirlikçilerinin içinde bulunduğu durumu, aralarındaki çelişkinin gerçek nedenini kitlelere göstermek ve asıl kendi gündemine odaklaşmasını sağlamaktır. İşçi ve emekçilere dönük onca saldırı varken, “laik-dinci” saflaşmasına alet olmasına, egemen kesimlerden birinin kitle tabanı haline gelmesine izin vermemektir.

14 Nisan mitinginde KESK pankartı açılmıştır. Keza kimi işçi sendikalarının da mitinge örtük biçimde destek verdiği bilinmektedir. İşçi ve emekçilerin AKP hükümetine, onun uygulamalarına karşı tepkisi, bu sendikalar aracılığıyla, egemen kesimler arasın-

Son yıllarda tırmandırılan faşist-şoven propaganda, Kürt hareketinin içine düştüğü tasfiye ve teslimiyetin de etkisiyle daha da güçlendi. Kendine “sol”, hatta “devrimci” diyen kimi grup ve kişiler, dinci gericiliğe karşı, bu sözde laik kesime eklenilebildi. Üstelik bunlar, “anti-emperyalizm”, “bağımsızlık” gibi devrimci argümanlarla yapıyor. Doğu Perinçek’in İşçi Partisi’nin yıllardır bu çizgide yürüdüğü bilinmektedir. Buna nesnel olarak zeminin uygun hale geldiği koşullar eklenince, İP’e yaklaşanlar çoğalmaktadır.

daki rekabete alet edilmekte, bilinçleri çarpıtılmaktadır. KESK gibi, varolan sendikalar içerisinde daha ileride olan bir konfederasyonun, Türk bayrakları ve Atatürk posterleriyle böyle bir mitinge katılması kaygı vericidir. Her ne kadar KESK yönetimi, mitinge merkezi düzeyde katılmadıklarını açıklamışsa da, neden KESK pankartı açıldığını açıklayabilmiş değildir. Devrimci, demokrat memurların, KESK’in merkezi kararına karşı çıktıklarında, haklarında işlem yapıldığı, devrimcilerin yanında yer almak istediklerinde - son olarak 8 Mart mitinginde olduğu gibi- kendi pankartını taşımalarına izin verilmediği “KESK’li kadınlar” gibi imzalar kullandıkları bilinmektedir. KESK tabanında devrimci-demokrat memurlar fazladır. Dahası, memur hareketine önderlik eden ve sendikalaşma mücadelesini başarıyla tamamlanmasını sağlayan devrimcilerdir. Buna rağmen bugün birçok şube yönetimleri de dahil, bir bütün olarak yönetimin reformistlerin eline geçmesi ve devrimci etkinin giderek azalması, bugünkü tabloyu doğurmuştur.

Bütün bunlar, işçi ve emekçileri ne büyük tehlikelerin beklediğini, aynı zamanda komünist ve devrimcilere ne büyük görevler düştüğünü ortaya koyuyor. 2007 yılının emperyalistler ve işbirlikçileri açısından kritik bir yıl olması, işçi ve emekçiler cephesinden de çok önemli bir kesit olduğunu, ona göre konumlanması gerektiğini gösteriyor. O açıdan 2007 1 Mayısı daha büyük bir önem taşıyor.

Bu yılın başında Hrant Dink cinayeti ile devlet, faşist-şoven saldırılarını bir üst noktaya tırmandırdı. Fakat geniş kitlelerin Hrant Dink’i sahiplenmesi ve ardından yüzbinlerin katıldığı görkemli cenaze töreni ile faşist-şoven saldırılara iyi bir yanıt verilmiş oldu. Ancak mücadele, aynı hız ve kararlılıkla sürmüyence, devletin ayak oyunları ve gerçek katilleri gizleme çabaları devam etti. Özellikle de Kürt kurumları üzerine

şoven saldırılar artarak sürdü. Newroz öncesi yükseltilen bu saldırılara karşı da başta Kürt halkı olmak üzere geniş kitleler Newroz'u yine meydanlarda kutlayarak yanıtladı.

Geçtiğimiz yıllarda 1 Mayıs'ın nasıl geçeceğinin barometresi Mart eylemleri olurdu. Bu yıl ise, yılın başında Hrant Dink cinayeti, 1 Mayıs'a dek uzanan sürecin ilk halkası oldu. Bu yıl da Mart eylemleri, coşkulu ve kitleseldi. Fakat Nisan ayı içinde cumhurbaşkanlığı seçimleri ve ona karşı geliştirilen tepkiler ön plana geçti.

Bir diğer olumsuz gelişme ise, HÖC ve DTP arasında yaşanan silahlı çatışmaydı. Bir Kürt gazetesinin dağıtımı sırasında gerçekleşen bıçaklama olayı, DTP tarafından HÖC kurumlarına saldırganın vesilesi yapıldı. Oysa HÖC, olayı kınadığını ve bıçaklayan kişilerle bağlarının olmadığını açıklamıştı. Buna rağmen, kurumları silahlı biçimde basıldı, içindekiler dövüldü, eşyalar kırılıp dağıtıldı. Ardından Okmeydanı'nda silahlı çatışma yaşandı. 1 Mayıs'ın arifesinde gelişen bu olaylar, Taksim alanı konusunda devletle restleşmenin yaşandığı bir ortamda, provokatif bir nitelik taşımaktaydı. Tıpkı '77 1 Mayıs'ında olduğu gibi, devlete manevra yapma, "iki sol grup arasında çatışma var" diyerek, Taksim'e izin vermemelelerini gerekçelendirme, kitlelerin 1 Mayıs'a katılımını engelleme çabalarına zemin sundu. (...)

* * *

Bilindiği gibi DİSK, Hrant Dink cinayetinin ardından 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını açıklamıştı. Nisan ayı başında KESK ve TMMOB da DİSK'in bu çağrısına uydular ve birlikte açıklama yaptılar. Devrimci 1 Mayıs Platformu da bu açıklamaya katıldı. Ardından Türk-İş, 1 Mayıs için Kadıköy'e başvurdu. Devlet ise, İstanbul Valisi, Jandarma ve Emniyet başkanlarıyla bir basın toplantısı düzenleyerek, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına izin vermeyeceklerini, bu çağrıyı yapanlar hakkında suç duyurusunda bulunduklarını açıkladı. Ve Kadıköy'e izin vereceklerini belirttiler. Bir yandan Taksim üzerine tehditleri arttırırken, bir yandan da 1 Mayıs'ı yine Türk-İş eliyle bölme çabaları sürüyor. Böyle bir durumda devrimcilerin tutumu belirleyici bir nitelik kazanıyor. Buna karşın bu bilinç ve sorumlulukla hareket edildiği söylenemez.

Son üç yıldır devrimci örgütlerin bir araya gelerek oluşturduğu "Devrimci 1 Mayıs Platformu" bu yıl daha erken tarihlerde oluşturuldu. Platformun erken kurulması ve faaliyetlerine başlaması olumlu iken, başta 1 Mayıs'ta Taksim'de olunacağını açıklaması olmak üzere, bazı noktalarda geri ve inisiyatifsiz bir pratik sergilendi. Açıkça "bu yıl Taksim'de olacağız" demek yerine, geçen yıllardaki gibi, "1 Mayıs ücretli izin olsun", "Taksim yasağı kaldırılsın" taleplerini dile getirdiler ve bu talepler etrafında imza kampanyasını merkeze aldılar. Geçen 1 Mayıs'ların dersleri üzerinden Platformun bu yıl 1 Mayıs'ın organizasyonunu sendikacılara terk etmemesi, "örgütlenme komitesi" içinde yer alması kararlaştırılmıştı. Fakat

"DİSK'in üzerine fazla gitmemek" adına, ya da "miting alanında fiilen öyle davranmak" gibi tutumlarla "örgütlenme komitesi" veya "yürütme"de yer almak talep edilmedi. Platform, kendine güvenli ve bağımsız politikalarıyla ön açan değil, sendikalara tabi olan, beklemeci bir tutum içinde oldu. Hazırlık sürecindeki bu geri ve sallantılı tutumun, 1 Mayıs'a yaklaşan günlerde ve asıl olarak da 1 Mayıs günü değişmesi şarttır ve tüm çabamız da bu yönde olacaktır.

Biz, gerek imza kampanyasının merkeze alınmasına, gerekse Taksim açıklamasındaki titrek ve sallantılı duruşa başından itibaren karşı durduk. Platformun, kurulduğu andan itibaren Taksim'i açıklaması ve bu yönde sendikalar üzerinde basınç oluşturmaları gerektiğini söyledik. Ne var ki, ağırlıklı eğilim, sendikaları beklemek şeklinde çıktı. DİSK'in güvenilirliği, farklı amaçlar güttüğü, son anda yine satacağı üzerine bolca spekülasyon yapıldı. Oysa DİSK'in niteliği, güvenilirliği, bilinmez bir şey değildi. Hangi kaygı ve amaçlarla yaparsa yapsın, Taksim açıklamasını desteklemek ve güçlendirmek gerektiği de açıktı. Ayrıca politika, olasılıklar üzerinden değil, verili durum üzerinden yapılır. Gerek nesnel, gerekse öznel koşullar, bu yıl Taksim'de 1 Mayıs'ın kutlanması için uygun zemin sunmaktadır. Bu bakışımızı legal-illegal materyallerimizde, çok net ve açık biçimde ortaya koyduk. Bir ay öncesinden Taksim propagandasını başlattık. Bağımsız faaliyetlerimizle, bu yılki 1 Mayıs politikamızı geniş kitlelere duyurmaya çalıştık. Bu yönde başarılı bir çalışma ortaya kondu.

(...)

1 Mayıslar, her zaman sınıf savaşımında önemli bir gündür. Hatta yıl içindeki en önemli sınav olduğu söylenebilir. O yüzden 1 Mayıs'lara hazırlık farklı olmalıdır. Hele ki bu yılki 1 Mayıs, 30 yıl sonra ilk kez Taksim'e çıkılacağından tarihsel önemde bir gün olacaktır. Yukarıda sıraladığımız konjonktürle birlikte düşünüldüğünde bu 1 Mayıs'ın genel olarak devrim cephesi yönünden olumlu geçmesi, birçok şeyi değiştirebilecektir. Böyle bir kesitte ve Taksim'de gerçekleşecek 1 Mayıs'a bizim hazırlık düzeyimiz de diğer yılların çok üzerinde olmalıdır. Çünkü bize düşen misyon, nicel gücümüzün çok üzerindedir.

Şimdiye dek gerek politikamızla, gerekse ap faaliyetlerimizle, yerinde ve doğru tavırlar koyduk, çalışmalar yaptık. Bunu 1 Mayıs'a yaklaşan günlerde daha da yükseltmekle, kitle çalışmasıyla birleştirmekle yükümlüyüz. 1 Mayıs günü ve alanında yapacaklarımız, belirleyici önemde olacaktır. Devletin her tür engelleme çabasına militanca karşı durmalı, Taksim'i zaptetmeyi başarmalıyız...

Son hazırlıklarımızı da tamamlayarak savaşçı bir ruh ile 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanına yürüyalım! 1 Mayıs'ların şanlı tarihine, bir şanlı yaprak daha ekleyelim! "Laik-dinci" yapay saflaşmasını, "proletarya-burjuvazi" gerçek saflaşmasına dönüştürelim! Emek cephesinin, devrim cephesinin gücünü gösterelim!

Şimdi konuşma sırası bizde!

1 Mayıs bize yasak!

1 Mayıs günü, 1886 yılında Amerika'da işçilerin 8 saatlik işgünü mücadelesi sonucunda kazanılmış bir gündür. Onlarca işçinin katledildiği, binlerce işçinin tutuklandığı 4 işçinin asi olarak idam edildiği, 1 işçinin de hücrelerinde öldürüldüğü büyük kitlesel eylemler sonrasında, 1 Mayıs günü tarih sayfalarında yerini almıştır. 1889 yılında toplanan Enternasyonal, 1 Mayıs'ı, "birlik, mücadele, dayanışma" günü ilan eder.

1 Mayıs burjuvazi ile proletaryanın en keskin savaşımından doğmuştur. Bu savaşımın sonucu olarak, pekçok ülkede 1 Mayıs resmi tatil olarak belirlenmiştir. Özellikle II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, sosyalist Sovyetler Birliği'nin güç ve etkinliğinin artması, dünya halklarının üçte birinin sosyalist kampa dahil olması, sosyalizmin prestijinin dünya genelinde işçi ve emekçi kitleler nezdinde yükselmesine neden olmuştur. Bu etkenlerden dolayı, dünyanın pekçok ülkesinde genel olarak sınıf mücadeleleri yükselmiş, bu mücadeleler sonucunda kitlelerin sosyal hakları artmış, sınıfsal kazanımları büyümüştür.

Bu kazanımlardan birisi de 1 Mayıs gününün resmi tatil olarak kabul edilmesidir. Bugün dünyanın 134 ülkesinde 1 Mayıs resmi tatil olarak kutlanmaktadır. (Aşağıdaki liste Radikal gazetesinden alınmıştır.)

Avrupa'da;

Almanya, Andora, Arnavutluk, Avusturya, Belçika, Bole-rus, Bosna-Hersek, Bulgaristan, Çek Cumhuriyeti, Danimarka, Estonya, Finlandiya, Fransa, Hırvatistan, Hollanda, İngiltere, İrlanda, İspanya, İsveç, İsviçre, İtalya, İzlanda, Karadağ, Letonya, Liechtenstein, Litvanya, Luksembourg, Macaristan, Makedonya, Malta, Moldova, Monaco, Norveç, Polonya, Portekiz, Romanya, Rusya, San Marino, Sırbistan, Slovakya, Slovenya, Ukrayna, Yunanistan.

Asya'da;

Ermenistan, Bahreyn, Bangladeş, Burma, Kamboçya, Çin, Doğu Timor, Hong Kong, Hindistan, Endonezya, Irak, Filistin, Kazakistan, Kırgızistan, Laos, Lübnan, Malezya, Nepal, Kuzey Kore, Pakistan, Filistin, Filipinler, Singapur, Güney Kore, Sri Lanka, Suriye, Tayvan, Vietnam, Yemen, Japonya

Amerika'da;

Arjantin, Bolivya, Şili, Kolombiya, Ekvator, Guyana, Paraguay, Peru, Surinam, Uruguay, Venezüella, Küba, Belize, Kosta Rika, El Salvador, Meksika, Honduras, Nikaragua, Panama, ABD, Kanada.

Afrika'da;

Cezayir, Angola, Benin, Bostvana, Burkina Faso, Burundi, Çad, Kongo, Mısır, Eritre, Etiyopya, Gabon, Gambia, Gana, Kenya, Lesato, Madagaskar, Malawi, Mali, Marutanya, Fas, Mozambik, Namibya, Nijer, Nijerya, Ruanda, Senegal, Somali, Güney Afrika, Swaziland, Tanzanya, Togo, Tunus, Uganda, Batı Sahra, Zambia, Zimbabwe.

Okyanusya'da;

Avustralya, Yeni Zelanda, Vanuatu.

DTP'lilerin HÖC kurumlarına saldırıları üzerine

6 Nisan akşamı, Gazi mahallesinde Azadiya Welat gazetesini satan iki kişinin bıçaklı saldırıya uğramasının ardından gelişen olaylar hızlı bir biçimde tırmandı. İlk olarak DTP İstanbul İl Başkanı, saldırıyı gerçekleştirenlerin HÖC'lüler olduğu yolunda bir açıklama yaptı. HÖC, saldırının kendisiyle ilgisi olmadığını, saldırıyı gerçekleştirenleri tanıdığını, birisinin geçmişte HÖC'lü, diğerinin ise geçmişte ESP'li olduğunu, ancak her ikisinin de taşıdıkları olumsuz özelliklerinden dolayı bu yapılardan atıldığını açıkladı. Hatta, bu kişileri bulup sorgulamanın mümkün olduğunu, böylece gerçeklerin açığa çıkacağını belirtti. Ancak DTP İl Başkanı'nın açıklamasıyla, adeta düğmeye basılmış gibi, HÖC'ün kurumlarına dönük ciddi bir saldırı furyası başlatıldı...

Olaylar hızlı biçimde tırmanırken, üç yıl kadar önce yine DEHAP'lıların HÖC'e saldırısı üzerine oluşturulan "Hukuk Platformu" (Devrimci Demokratik Yapılar Arasında Diyalog ve Çözüm Platformu) devreye girdi. Hukuk Platformu'nda oluşturulan temsilciler grubu, DTP yönetimi ile görüşme başlatarak, saldırıların hemen durdurulmasını istedi. Bu görüşmede DTP yöneticileri, yaşananların yanlış anlamadan kaynaklandığını belirterek, benzer bir olay yaşanmayacağını söylediler. Ancak 14 Nisan'da Okmeydanı Temel Haklar Derneği'ne silahlı saldırı düzenlendi. Karşılıklı olarak silahların kullanıldığı çatışma, saatler boyunca sürdü. Arkasından devlet de gaz bombalarıyla saldırıya geçti. 15 Nisan günü DTP ile yeniden görüşüldü ve Özgür Yurttaş Girişimi, DTP'nin katılımıyla, ortak bir açıklama yapıldı. Hukuk Platformu ile ESP'nin de katıldığı bu açıklamada, "bundan sonra gerilimi tırmandıracak her türden girişimin, kimden gelirse gelsin provakasyon sayılacağı" belirtildi. Fakat hemen ardından Okmeydanı Temel Haklar Derneği'ne yeniden bir saldırı girişiminde bulunuldu. 18 Nisan günü yapılan görüşmede, Kürt temsilcileri hatalı olduklarını belirterek özür dilediler.

Devrimcilere karşı şiddet ve meşru savunma sorunu

Devrimcilerin kendi aralarında şiddet uygulanması sorunu, bugüne kadar sayısız defa gündemi meşgul etmiştir. 12 Eylül öncesi bu konuda yaşanan olumsuz örneklerle doludur. Keza 12 Eylül sonrasında da, başta örgütsel bölünmeler olmak üzere, devrimciler arası şiddetin uygulandığı pek çok örnek ortaya çıkmıştır.

Devrimcilere şiddet kullanılmasının her zaman karşısında olduk. Çünkü şiddet, devrimcilere karşı değil, karşı-devrimci güçlere karşı kullanılması gereken bir silahtır. Enerji içe akıtıldığı zaman, devlete karşı mücadeleyi zayıflatır, bu da karşı-devrimin işine yarar. Diğer taraftan, devrimci bir yapıya karşı şiddet kullanıldığında, o yapının da 'meşru savunma' çerçevesinde karşı koyma hakkı doğar.

Elbette ki, şiddetin durması için çağrı yapmak, devrimcilerin oluşturduğu platformun konuya müdahil olmasını sağlamak, devrimcilerin araya girerek sorunu çözmesini istemek, en doğru tavidir. Ancak "aracılar", sorunu çözmeyi başaramadıkları koşulda, şiddeti uygulayan yapıya karşı 'meşru savunma' kapsamında yanıt vermek, bir zorunluluk halini alabilir.

Fakat açıktır ki, bu tür saldırılar, (kimin haklı, kimin haksız olduğundan bağımsız olarak) kitlelerin devrimcilere yönelik güvensizliğini arttırmakta, devletin bunu kullanmasını, provakatif saldırıları örgütlemesini kolaylaştırmaktadır. Bu nedenle, devrimci değerleri hiçe sa-

yan, devrimci yapıların araya girme çabalarına sırt çeviren ve saldırılarını sürdürmeye devam eden yapılara karşı mutlaka net tavırlar alınmalı, teşhir ve tecrit edilmelidir.

Bugüne kadarki tutumumuz hep bu yönde olmuştur. Bizzat kendi başımıza geldiği zaman da, farklı devrimci yapılar arasında cereyan ettiği zaman da bu bakış açısıyla hareket etmişizdir. Mesela 2004 yılında, HÖC'e dönük PKK saldırıları olduğunda aynı yaklaşımı sergiledik. Tüm görüşmelere rağmen saldırılar devam edince, platformun bir tavır alınması konusunda ısrarcı olduk. Ancak bugün DTP'nin HÖC kurumlarına saldırısını daha farklı ele almak gerekiyor.

1 Mayıs öncesi provakasyon ortamı

Bugün yaşanan saldırılar, tam da 1 Mayıs öncesinin havası içinde değerlendirilmelidir. '77'deki Taksim 1 Mayısıyla ilgili olarak en fazla akılda kalan, çatışmaların başlama anına ilişkin çarpıtmalardır. O gün yaşanan katliam, devletin doğrudan saldırısı biçiminde yaşanmıştır. Önceden binaların üzerine yerleştirilmiş olan polisler, kitlelerin üzerine ateş açarak 36 kişinin ölmesine neden olmuştur. Ama devlet, günler öncesinden miting alanına "Maocuları" sokmayacaklarını söyleyerek gerginliği tırmandıran kesimleri kullanarak, "Maoculara-Leninciler çatıştı" şeklinde lanse etmiştir.

Aradan zaman geçtikten sonra devletin gerçek yüzü ve '77 katliamındaki rolü elbette ki açığa çıkmıştır, ancak o günlerde, kitleler içinde bu sav bir süre tutmuştur. Provakatif bir zeminde, pekçok şey mümkün olmaktadır çünkü.

Tam 1 Mayıs öncesinde ve Taksim konusunun bu kadar tartışmalı olduğu bir dönemde, bizim tutumumuz, hiçbir konunun 1 Mayısın önüne geçmesine izin vermemek olmalıdır. Devletin Taksim'e ilişkin tehditleri sürerken, DTP'lilerin düzenlediği saldırılar, son derece provakatif bir ortam yaratmaktadır. HÖC de aynı biçimde cevap verdiğinde, çatışmalar yükselecek, 1 Mayısın önüne geçecek ve bu gerilim, 1 Mayıs'a da taşınacaktır. '77 1 Mayısına benzer bir biçimde, devletin saldırıp, sonra da "Kürt solu ile Türk solu çatıştı" diyerek işin içinde sıyrılması mümkündür. Daha şimdiden Taksim'i engelleme gerekçelerinden biri olarak bu çatışmaları gösterebilmistir.

1 Mayıs'ın öngününde olmamız ve bu 1 Mayıs'ın son derece farklı-özgün koşullarda olması, devrimcilerin sorumluluğunu fazlasıyla artırmaktadır. Bugün devrimcilere düşen, soğukkanlı dav-

ranabilmektir. Her türlü provakasyon girişimini, devletin her türlü hesabını boşa çıkarmanın başka bir yolu yoktur. O yüzden önerimiz; çatışmaların bir an evvel durdurulması, yaşanan sorunun en azından 1 Mayıs'a kadar dondurulması, sonrasında ele alınması şeklinde olmuştur. Bu süre içinde, DTP'lilerin saldırıları sürerse, elbette HÖC'lüler kendi kurumlarını korumak için gerekli önlemleri alacaklardır. Biz ve diğer devrimciler de HÖC kurumlarına gidip nöbet tutmak dahil her tür desteği sunmalı, bu kurumların savunmasına katılmalıyız. -Tıpkı, faşist-şoven saldırılar söz konusu olduğunda Kürt kurumlarını savunmak gerektiği gibi.-

DTP'ye verilen karşılık 1 Mayıs gününe kadar bununla sınırlı tutulmalıdır. Onlarla aynı zeminde karşılık vermek, bir provakasyona ortam hazırlayacaktır çünkü. Şimdilik çatışmalar durmuş görünmektedir. Yapılan ortak açıklamada, "gerilimi tırmandıracak her türden girişimin kimden gelirse gelsin provakasyon sayılacağı"nın belirtilmesi olumlu bir gelişmedir. Gerçekten de yeni bir şiddet olayı, böyle tanımlanmalı ve ona uygun bir tavır alınmalıdır. 1 Mayıs sonrası başta Hukuk Platformu'nda olmak üzere bu konu yeniden ele alınmalı ve gereken tavır ortaya konmalıdır.

DEVİRİMCİ VE DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Geçtiğimiz günlerde Alibeyköy'de iki Welat Gazetesi dağıtımıcısı alçak bir saldırı sonucunda bıçaklanmıştır. İlk anda yaşananlarla ilgili diyalog kurulmadan ve olanlar araştırılmadan HÖC'ü suçlayan açıklamalar yapılması süreç açısından talihsiz olmuştur. Bıçaklama olayının ardından ilk duyumlardan alınan izlenimlerle bu olayı Temel Haklar Derneği üyelerinin yaptığı yargısına vararak, Anadolu ve Eyüp Temel Haklar Dernekleri'nin basıldığı ve bu baskınlarda dernek çalışanlarının yaralandığı bir süreç yaşanmıştır. Platformumuzun devrimci ve demokratik yapılar arasındaki şiddete karşı tutumu bilinmektedir. Sebebi ne olursa olsun devrimci ve demokratik yapılar arasındaki sorunlara şiddet kullanılarak yaklaşılması kabul edilemez. Alibeyköy'de yaşanan bıçaklama olayı ile ilgili olarak HÖC sürecin başından itibaren çeşitli görüşmelerde saldırganların kendisi ile ilgisi olmadığını söylemiş ve bu kişileri "serseri" olarak tanımlamıştır. Kaldı ki durum farklı olsaydı da şiddete şiddetle karşılık verilmesi kabul edilemez. Bu açıklama üzerinden yapıcı bir diyalog ortamı sağlanabilecek iken, hatta Welat dağıtımıcılarına yapılan saldırıya karşı ortak bir duruş sağlama olanağı varken bu yollar kullanılmadan şiddetin devreye sokulması son derece olumsuz sonuçlar doğurmuştur. Daha sonra Kürt hareketi tarafından saldırıların tasvip edilmediği platformumuza ifade edilmiş, kamuoyuna yönelik bu çerçevede bir açıklamanın yapılacağı belirtilmiştir. Bu yaklaşım sorunun çözümünde bir adım olacaktır.

Bununla birlikte, Platformumuz bugüne kadar ortaya koymuş olduğu ilkeleri çerçevesinde sorunun çözümünün takipçisi olacağını ilan etmekte, Anadolu ve Eyüp Temel Haklar Derneklerine yapılan saldırıları kınamaktadır.

1 Mayıs'ın yaklaştığı, çeşitli başlıklarda egemenlerin siyasal ortamı gerginleştirdiği, solun, devrimcilerin ve Kürt hareketinin üzerindeki baskıların arttığı bir dönemde yaşanan bu saldırıların, ortak düşmana karşı birlikte mücadelenin gerekleri ile örtüşmediği ortadadır. Platformumuz, tüm devrimci ve demokratik kurumları bu anlayışa uygun olarak duyarlı olmaya, soğukkanlı davranmaya, oluşan sorunlarda diyalog yöntemini benimsemeye ve egemenlerin saldırılarına karşı ortak tavır alma anlayışını geliştirmeye çağırılmaktadır.

12 Nisan 2007

DEVİRİMCİ VE DEMOKRATİK YAPILAR ARASINDA
DİYALOG VE ÇÖZÜM PLATFORMU

Bu alan 1 Mayıs alanıdır!

İstanbul böyle bir gün daha görmedi. İstanbul'un her alanı 1 Mayıs alanı, her yeri Taksim'di. Aylar öncesinden başlayan devletle irade savaşını kimin kazanacağını tayin edecek gün, hem '77 şehitlerinin, hem '89'ların ve '96'ların vermiş olduğu tarihsel güç, iki sınıf arasındaki tarihsel çelişkilerin en güçlü şekilde vurgulanageldiği en önemli gün. Üğruna binlerce işçi, devrimci öldü, öldürüldü, milyonlar sokaklara döküldü. 1 Mayıs, bu yıl, her zamankinden daha çarpıcı bir biçimde, iki sınıfın güç gösterisiydi. Bir yandan devletin tehditleri, bir yandan işbirlikçi sendikacıların 1 Mayıs'ı bölmesi bugünün gölgede kalmasını engelleyemezdi, engelleyemedi de. Tarih yine direnişe ayarlandı, yine direniş kazandı, Taksim kazanıldı.

Gecenin erken saatlerinden itibaren İstanbul'da sıkıyönetim ilan edilmiş, adeta hayat durdurulmak istenmişti. Ellerinde olsa kuşlara uçmayı, balıklara yüzmeyi, çiçeklere açmayı da yasaklayacaklardı o gün ya, o kudret yoktu onlarda. Yapabilseler İstanbul'un tüm kapılarına birer bekçi dikeceklerdi ya, o kadar güç de yoktu onlarda. Yapacakları, yapabildikleri bütün silahlarını devreye soktular. Köprüleri kapattılar, otobüs seferlerini iptal ettiler vs. Kararlılık, coşku ve öfkeyi yine de engelleyemediler. Onlar sabah zebanileri oldular, eylemciler günü aydınlatan güneş. Sabahın erken saatlerinden itibaren önceden bitirilmiş hazırlıklara

rın ardından alana akmak zamanı geldiğinde hiç reddütsüz insanlar sokaklara çıktılar.

Beşiktaş iskelesinde sabahın 5'inde yankılanan ilk sloganlardan gece yarısına kadar süren sloganlara uzanan kocaman bir kitle, tek bir 1 Mayıs alanı yaptı İstanbul'u. Dolmabahçe, Sirkeci, Kabataş, Beşiktaş, Harbiye, Dolapdere, Karaköy, Kasımpaşa, Okmeydanı, Gülsuyu, 1 Mayıs, Marmara denizi, otobanlar, her taraf ama her taraf 1 Mayıs alanıydı.

İlk sloganlar Beşiktaş'ta yankılandı ve polis slogan atanı gözaltına almak istedi, susturmak istedi. Hangi ağza pranga vuracaklarını şaşırmışlardı. Eylemci diye, sokak arasında kim toplanırsa, saldırdılar. Hani "Üç kişi bir araya gelirse örgüt"tür derlerdi. İstanbul böyle bir gün yaşadı. Tüm tehditler, bu üç kişilik örgütlerin yüzler, binler, on binler olmasını engelleyemedi.

Dolmabahçe'de sabah 7.30'da ilk gözaltılar başladı. Sendika, devrimci, demokrat kurum ve partilerin temsilcileri ellerinde çelenkle Beşiktaş'tan Dolmabahçe'ye yürüyüşe geçtiler ve Dolmabahçe'ye vardıklarında yüzlerce çevik polisi tarafından ablukaya alınarak gözaltına alındılar. Gözaltına alınırken "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları yankılandı. Ardından Dolmabahçe'nin farklı noktalarında yükselen sloganlar ve polisin ablukasının moralinin çöktüğü anlar yaşanmaya başladı. Hangi sokağa baksalar eylemci, hangi taşı kaldırsalar eylemci çıkıyordu adeta.

Bizler de bu haberleri alarak sabah saatlerinden itibaren yola koyulduk. Ana pankartımızı önden götürmek üzere iki yoldaşı görevlendirdikten sonra, ayarladığımız arabayla Beşiktaş'a doğru yola çıkıyoruz. Bu arada telefonlardan sürekli haberler geliyor. Okmeydanı'nda toplan-

maya başlamış grupların bir kısmı. Anadolu'dan gelen arabalar şehre sokulmuyor, Dolmabahçe gözaltıları, Taksim sokaklarında süren çatışmalar ve direniş haberleri.

Biz de bir an önce alana varmak istiyoruz, tabi ki "kazasız, belasız" olması gerek. Pankartlarımızı, flamalarımızı kaptırmadan gitmek gerek. Sonuçta Beşiktaş'a varıyoruz. İlk başta Beşiktaş merkezde yoldaşlarla buluşuyoruz. Sloganlar "Yaşasın 1 Mayıs", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" diye yankılanıyor. "Taksim 1 Mayıs Alanıdır" her tarafı sarıyor. Ancak ilk etapta kitleler toparlanmakta zorlanıyor. Bir pankart dışında diğer pankartları arabayla geri göndermek için arabanın yanına dönüyorum. Flamalardan biraz alıyor ve arabayı geri gönderiyoruz. Ancak ben geri dönmeden Beşiktaş merkeze saldırmış kitle var. Onlar polis geldiğinde çekilmeyelim arkadaşlar diyor ama atılan gaz bombasından kitle yerinde durmuyor. "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganını haykırarak, kitleye olması gerektiği yerde durmasını söylüyoruz ama nafiye. Yoldaşları kaybettik bu arada. Onları arıyor ve Beşiktaş'ın ana caddesinde olduklarını öğreniyoruz. Cadde çöp bidonlarıyla kapatılıyor ve taşlar kırılmaya başlıyor.

Hedef yine Beşiktaş merkez. Burada Halkevleri'nden bir grup, SDP'den bir grup var. "Yaşasın 1 Mayıs" sloganı ardından "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganı haykırılıyor. Çantadan fularları çıkartıp yoldaşlara veriyoruz. Bir yandan da taşlar sökül-meye devam ediyor. Beşiktaş esnafı meraklı gözlerle izliyor. Ama onlar da farkında olup bitenin. Bizler 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak istiyoruz. Onun için savaşıyoruz ve çatışıyoruz. Polis ise sabahtan beri Beşiktaş'ı gaz bombasıyla zehirlemiş durumda. Ana caddeden sloganlarla Dolmabahçe yolunun önüne kadar geliyoruz. Burada da polis barikatı var. Kitle buna rağmen yürüyüşe devam ediyor ve gaz bombaları patlıyor. Kitle gaza karşı fazla duramıyor ve ara sokaklara çekiliyor.

Bu arada gözaltılar yapılmaya başlıyor. Yaralılar var, bir kısmı çıkmayı ve ara so-

kaklara çekilmeyi başarıyor ama polis sokaklardan her tuttuğunu alıp götürmeye başlıyor. Bizim yoldaşlar iyi ve tekrar bir toparlanma olur mu diye bakıyoruz. Ancak yok ve kitle dağılmış durumda. Biz de bazı yoldaşlardan kopmuş durumdayız, bu arada temsilci yoldaş-tan da koptuk.

Taksim'e bir grubun çıktığı haberi geliyor. Okmeydanı'nda çatışmaların başladığı haberi geliyor. Bizler de saat 10.20 gibi yoldaşlarla Okmeydanı'na gitmeye karar veriyoruz.

Okmeydanı'na ara sokaklardan girdiğimizde yürüyüş yeni başlamış. Hedef yine Taksim! Piyalepaşa'dan gidilecek ama mesafe oldukça uzak. Keza, polis ana yola açılan tüm caddeleri tutmuş, helikopter sürekli havada uçuyor. Gaz bombaları atılmaya başlıyor. Ses aracı sürekli 1 Mayıs marşını çalıyor. Ajitasyonlar hep Taksim'i hedefliyor. Barikatlar kuruluyor. Burada HÖC, Partizan, DHP, ESP, Direnişçiler sabah saatlerinden itibaren toplanmışlar. Biz de geliyoruz ve katılıyoruz yürüyüşe. Ancak ne biz çıkabiliyoruz, ne polis girebiliyor içeriye. Yoğun bir gaz bombası kullanılıyor. İlerleyen saatlerde gaz bombaları tükenince taş atmaya başlıyorlar. Devrimcilerin barikatını aşmak kolay değil tabi. Polisler her saldırımızda geri çekiliyor, kaçıyorlar. Apartman çatıları birer mevzi, evlerinden polisin olduğu yerleri görenler haber veriyorlar. Her taraf 1 Mayıs alanı... Tüm İstanbul.

Kitle kararlı ve coşkulu. Taksim'den çatışma haberleri de geliyor. Orasının da her sokağı bir direniş, bir mevzi. Polis abondene olmuş durumda. Adım atamıyor, ne yapacağını bilmez halde. Onlar o mevziyi tutmuş bırakamıyor, bizler yoğun gaz bombalarından ilerleyemiyoruz. Barikatlar yanıyor, Gazi'nin, NATO'nun ateş-

leriyle birleşiyor. Şehitlerimiz bizlerle savaşıyor.

İstanbul böyle 1 Mayıs görmedi daha. Taksim mi? Biz Taksim'i çoktan kazandık. Devlet, kaybetmiş olmanın verdiği moral bozukluğuyla azgınca saldırıyor. Titriyor-lar... Polisler titrek... Komutanları vali titriyor, afallamış durumda. Her şey eline yüzüne bulaşmış durumda. Nasıl mı öğreniyoruz. Arada

televizyonlara bakıyoruz, telefonlardan öğreniyoruz. Yoldaşlarımızdan ve okurlarımızdan Taksim'de olanlar arıyor bizleri. "Taksim'e çıktık", "Çatışma çıktı" vb. haberler sık sık geliyor. Girememiş olanları Taksim'e ya da Okmeydanı'na doğru yönlendirmeye çalışıyoruz. Ama tek hatamız pankartlarımızı, flamalarımızı oralara kadar ulaştıramamak oluyor.

İlerleyen saatlerde kitle yorulmaya başlıyor. Polis de alanı yavaş yavaş daraltıyor. Temsilciler toplanıp eylemi bitirme kararını alıyorlar. Tam o sırada üst taraftan gaz bombaları patlamaya ve dört koldan polisler barikatlara saldırmaya başlıyor. Kitle ara sokaklara çatışarak geri çekiliyor. Bu arada daha önceden kafasından yaralananları hastanelere götürüyor eylemciler. Gaz bombasının etkisini yoğun bir şekilde hissediyor çevredeki-ler. Kimsenin eylemcilere söyleyebileceği bir şey yok. Herkes hedefini devlet olarak belirlemiş. Vali, emniyet müdürü hedefte.

Saat 14.30 gibi Okmeydanı'ndaki barikatlardan kitle çekiliyor. Ancak bu çekilme kazanmanın getirmiş olduğu bir heyecan ve coşkuyla birleşen bir zafer çekilmesi. Taksim'e fiilen bizler çıkmadık ama Taksim'e çıkıldı bi-

le, onu biliyoruz.

Taksim'in ara sokakları da Şişhane'den Gümüşsuyu'na sloganlarla yankılanmış, taşlar yine sallanmış. Polis dağıtıyor, kitle tekrar toparlanıyor. On binler sokaklarda savaşıyor. Kimse bırakıp gidemiyor alanı. Kimse yenilgiye uğradığını düşünüp vazgeçmiyor. Kimse devletin şiddetinden yılmınlığa kapılmıyor. Hayır, burada kalacağız ve Taksim'e çıkacağız! En fazla mevzisini, bulunduğu noktayı değiştiriyor insanlar. Buradan çıkamadıysa başka bir noktadan yeniden deniyor. Beşiktaş'tan çıkılamıyorsa, Okmeydanı'ndan, Dolapdere'den, Tophane'den... İstanbul'da bütün yollar Taksim'e çıkıyor bugün. Herkes bu kadar kararlı, Taksim bu kadar meşru!

Devlet 1 Mayıs'ın ruhunu çok iyi anladığı için bu kadar saldırgan. Ama yapabilecekleri birşey yok. Her eylemciden binlerin fişkırıldığını göremiyorlar.

Alanları da şehirleri de gözaltına alsalar, kapatsalar, 1 Mayıs coşkudur, öfkedir, dirençtir, güzelliiktir. Onlar bu güzelliği bozmayı başaramazlar.

Bu yılki 1 Mayıs'ta marşları taşlar, barikatlar ve molotoflar söyledi. Kitlelerin kararlılığı, yıllardır görülmeyen güzellikte ve yaygınlıkta bir eylem yarattı. Bu eylem Türkiye'nin kalbi oldu, beyni oldu, bilinci oldu. Kimi eksikliklerine rağmen 1 Mayıs kazanıldı.

Yaşasın 1 Mayıs!

Taksim 1 Mayıs Alanıdır!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Malatya'da faşist katliam

Geçtiğimiz ay, ülkemizde yaşayan farklı ulus ve dine mensup insanlara karşı işlenen yeni bir faşist katliama tanık olduk.

18 Nisan günü, Malatya'da Zirve Yayınevi'ni basan 5 kişi, içeride bulunanların ellerini ve ayaklarını bağlayarak işkence yaptıktan sonra boğazlarını keşerek öldürdüler. Ölenlerin isimleri Necati Aydın, Uğur Yüksel ve Alman uyruklu Tilman Geske idi. Sözkonusu yayınevi, daha önce de faşist protesto ve tehditlerin hedefi olmuştu. Hristiyanlıkla ilgili kitaplar bastıkları ve misyonerlik faaliyeti yürüttükleri iddia ediliyordu.

Katliamı gerçekleştirenlerin isimleri ise Hamit Çeçen, Salih Güler, Abuzer Yıldırım, Cuma Özdemir ve Emre Günaydın olarak açıklandı. Yaşları 18 ile 22 arasında değişiyordu ve ceplerinde yaptıkları katliamı savunan mektuplar vardı. Dinci gericilikle binlerce zehirlenmiş bu beş kişi, Işıkçılar Cemaatine ait İhlas Öğrenci Yurdu'nda kalıyordu. İhlas Holding'in de sahibi olan Işıkçılar Cemaati'nin 27 kentte bu türden yurtları var ve bu yurtlarda gençlerin beyinlerini yıkıyorlar. Zirve yayınevindeki katliamı gerçekleştirenler yaptıkları işkenceler (mesela Alman vatandaşı Geske'nin vücudunda 156 bıçak darbesi olması) nasıl insanlıktan çıktıklarını, nasıl vahşi tetikçiler haline geldiklerini çarpıcı bir biçimde gösteriyor.

Saldırının duyulmasının arkasından Taksim'de toplanan yüzlerce insan, katliamı protesto eden bir eylem gerçekleştirdi. "Birazda yaşamı savunalım" yazılı dövizler taşıyan kitle, mumlar yakarak oturma

eylemi yaptı ve faşizme karşı sloganlar attı.

Faşizm herkese düşman

Kendisinden olmayana karşı düşmanlık ve saldırganlık, faşizmin temel karakteristiğidir. Bunun örneklerini yakın zamanda çok fazla yaşadık. 5 Şubat 2006'da Trabzon'da rahip Santoro'nun katledilmesi, Samsun'da bir rahibin bıçaklanması gibi örnekler, bu saldırganlığın ürünü olarak ortaya çıkmıştı ve devlet tarafından hızla örtbas edildi. 19 Ocak 2007'de Hrant Dink'in katledilmesi ise, (kendisinin demokrat bir aydın olmasının da etkisiyle) yüzbinlerce insanın katıldığı görkemli bir cenaze töreniyle yitirildi. Ve bu olay, faşist-şoven dalgayı kısmen de olsa gerileten bir etki yarattı.

Ancak Malatya, bu türden cinayetlerin sonuncusu olmayacak. Faşizm kitleleri ulusal, dinsel, mezhepsel temelde saflaştırarak birbirine düşman ederek kendi işini kolaylaştırır. Bu düşmanlık sayesinde kitleleri çok daha kolay yönetir. İşlenen bütün cinayetlerde devletle bağlantı bir biçimde ortaya çıkmakta ve artık gözlerden gizlenemez hale gelmektedir.

Yaşanan olayların arkasında yatan, ne Hrant Dink olayında öne çıkartıldığı gibi gençlerin işsizlik ve yoksulluk girdabında boğulmasıdır, ne de Malatya olayında söylendiği gibi, bir grup gencin milliyetçi duygularla harekete geçmesidir. Bu katliamlar, dincigerici ya da faşist örgütlenmeler içinde verilen ideolojik eğitim ile şekillendirilmekte, devletle bağlantı içinde somut olarak planlanmakta ve hazırlanmaktadır. Sorun devlet politikasıdır.

Erhan Tuncel-MİT ilişkisi

Hrant Dink katliamının arkasından, aslında devletin bu katliamı çok önceden bildiği, çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkmıştı. Mesela İstanbul Valisi'nin yardımcılarının odasında, Hrant Dink'in doğrudan sivil giyimli kişiler tarafından tehdit edildiği ortaya çıkmıştı. Trabzon Valisi ile Trabzon

Emniyet Müdürü'nün görevden alınması, devletin bu katliama ilişkin sorumluluğunu gözler önüne seriyordu. BBP İl Başkanı Yaşar Cihan da, katliamın doğrudan sorumlularından biri olarak gözaltına alınmış ve sorgulanmıştı.

Tutuklananlar arasında bulunan Erhan Tuncel'in, polisin muhbiri olduğunun daha ilk günden basına yansımaları, olayın bir başka boyutuydu. Erhan Tuncel, Ogün Samast'ın Hrant Dink'i öldüreceğini önceden biliyordu. Tuncel ile ilgili bağlantılar her geçen gün ortaya dökülmeye devam ediyor. Son olarak Tuncel'in ev arkadaşı Tuncay Uzundal'ın yaptığı açıklamalara göre, Tuncel, resmi polis araçlarında geziyordu ve MİT ile yakın ilişkileri vardı. Samast'ı, cinayetten sonra kendisi BBP İl Başkanı Yaşar Cihan aracılığıyla devlete teslim etmeyi ve onun az ceza almasını sağlamayı planladığını da söylemişti. Emniyette çalıştığını, Yasin Hayal'in gerçekleştirdiği Mc Donalds bombalanması olayındaki bombaları kendisinin hazırladığını, bir rahip cinayeti ile ilgili kitap yazdığını (Trabzon'da öldürülen rahip Santoro cinayetiyle de Tuncel'in bağlantısı olması ihtimali oldukça yüksek) Uzundal'a kendisi söylemişti. Ayrıca Uzundal, Hrant Dink'in fotoğraflarını internetten alan Tuncel'in, Yasin Hayal ve Ogün Samast ile birlikte bu fotoğraflar üzerinde çalıştığını tanık olmuştu. Diğer taraftan, bütün bu bağlantıları ortaya koyan Tuncay Uzundal ise, Ogün Samast'ın cinayetten sonra üzerinden çıkan bayrağı veren kişi olduğu biliniyor.

Hrant Dink katliamı, devletin içindeki bağlantıları, ilişkilerin karmaşıklığını çarpıcı bir biçimde gözler önüne serdi. Büyük Birlik Partisi'nden Trabzon Valisine, Trabzon Emniyet Müdüründen İstanbul Valisine kadar, devletin önemli kademelerindeki isimlerin bu cinayete ilişkin sorumluluk taşıdıkları ortaya çıktı.

Zaman ilerliyor, Hrant Dink'in katledilmesine karşı yükselen tepki unutturulmaya çalışılıyor. Tıpkı daha önce Mehmet Ali Ağca'ya, Haluk Kırıcı'ya, Yasin Hayal'e yaptıkları gibi, tetikçiler küçük cezalarla kurtuluyorlar. Gerçekleştirdikleri cinayet, işledikleri suç ne olursa olsun, devlet onların fazla ceza almasına izin vermiyor; cezaevindeyken rahat etmelerini, maddi ihtiyaçlarının her biçimde karşılanmasını ve az bir ceza ile tahliye olmalarını sağlıyor.

Hrant Dink'in katillerine yapılan da budur. Katiller korunmaktadır. Bu türden gizli bağlantıyı açığa çıkartacak ve hakettikleri cezayı verecek olan tek şey, kitlelerin gücüdür.

Dil-Tarih'te faşistlerle çatışma

3 Mayıs 'Türkçülük Günü' nedeniyle Dil-Tarih'te bir program hazırlamak isteyen faşistlere öğrenciler müdahale etti. Sloganlarla faşistlere karşılık veren öğrenciler faşistleri taşıyarak programlarını yaptırmadı. Polisin pazarlığına yanaşmayan devrimci öğrenciler, taşlamalarını faşistlerin çıkışında da sürdürdü. Karşılık olarak polis, yoğun olarak gaz bombası attı. Polisin bu saldırısı esnasında bir öğrencinin kafasına gaz bombası isabet etti ve arkadaşımız hastaneye kaldırılarak kafasına dikişler atıldı. Yine yoğun gaz dumanından dolayı fenalık geçiren bir arkadaşımıza doktor müdahalesi gerekti ve hastaneye kaldırıldı. Faşistlerin kaç tanesinin yaralandığı ise kesin olmamakla birlikte; atılan taş ve soda şişeleri dört beş tanesini yaraladı. Polisin ilk defa olarak faşistleri arka kapıdan çıkarmayıp ön kapıdan çıkarması ve ardından bizim slogan atmadan okuldan ayrılmamız bizim hanemize yazılan geri bir adım oldu. Dil-Tarih'in devrimci geleneği bunu da aşacaktır. Çatışmalarda bazı kameralar da devrimciler tarafından indirildi. Okul çıkışında 200 kişi ile Yüksel Caddesine doğru yüründü.

4 mayısta ise polis kordonuyla çıkan faşistler oku-

lun güvenlik kapısında polisin güvenlik kordonunu açmasıyla yurtsever-demokrat bir öğrenciye saldırdılar. Okulda öğrencilerin pek bulunmadığı ve kalkanlarında üç beş kişiyi geçmediği bu saatte, polis yine de faşistleri koruma ihtiyacı hissetti ve onları kendi gözetiminde okuldan çıkardı. Saldırıya uğrayan arkadaşımız ise polise neden müdahale etmediğini sordu ve karşılığında hakaret ve küfür dolu sözler aldı. Polisin planlı bir saldırısı ve desteği ile açıkça yapıldığı belli olan bu saldırıdan sonra bizden yana olduğunu söyleyen başka bir polis memuru karakola gidip ifade vermesi yönünde, önce arkadaşımıza, sonra orda bulunan herkese telkinde bulundu. Bu da polisin kendisini muhatap almaya çalıştığımızı görmesi üzerine yeni yol ve yöntemler geliştirmeye çalıştığının bir göstergesiydi. Bir gün önce azgınca saldırıp ertesi gün de benzer saldırılara zemin hazırlayan polis, şimdi de memurunu gönderip bizi yönlendirmeye çalışıyordu. Uzun süredir (diğer yıllara oranla) sakin görünen Dil-Tarih üzerinden yapılan bu hesaplar tutmayacak, Dil-Tarih'in devrimci geleneği bunların hepsini boşa çıkaracaktır.

Ankara'dan bir PDG okuru

Fransa'da Cumhurbaşkanı seçimleri:

Hedefler aynı, reçeteler farklı

Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turunu eski içişleri bakanı Sarkozy ile Sosyalist Parti'den Royal kazandı. İkinci tur 6 Mayıs'ta gerçekleşecek.

Tüm Fransa bu seçimlere kilitlenmiş durumda. Aslında tüm AB, seçimleri yakından izliyor. AB için hangi aday en iyisi sorusuyla anketler yapıyor. Çünkü bilindiği gibi Fransız halkı, Avrupalı emperyalistlerin korkulu rüyası. Avrupa Birliği Anayasa'sına Fransa'da sandıktan hayır çıktığundan bu yana, Anayasa'yı gündeme getiremiyorlar.

Seçim kampanyalarında, ne muhafazakar Sarkozy ne de "sosyalist" Royal, AB'yi ağızlarına bile almıyorlar. Zaten Sarkozy ve Royal 2005'te AB anayasasına evet kampanyasını desteklemek için dergi kapaklarına birlikte poz bile vermişlerdi. Fransa'nın dış politikasına dair Sarkozy'nin "Afganistan'dan asker çekebiliriz ve Türkiye'nin AB üyeliği kabul edilemez" açıklamaları dışında çıt yok. Alman burjuvazisi ise, Sarkozy ile birlikte AB'nin ABD ile ilişkilerinin düzeleceği ve transatlantik ortaklığın eski günlerine dönebileceği umudunu dilendiriyor.

The Economist ve Times, Sarkozy'nin kazanmasının hem reformlar hem de ABD ile ilişkiler açısından daha hayırlı olacağını söyleyip onu destekliyorlar. Ancak kitlenin kavgada bilinmesini istemeyenler, İngiltere Başbakanı Blair ve Almanya eski başbakanı Schröder tarzı bir geçiş öneriyorlar. Sözü edilen bu her iki başbakan da sosyal-demokrat söylemler altında, muhafazakarların dirençle karşılaşmadan asla yapamayacakları hak gasplarını bir bir hayata geçirdiler.

Ha Sarkozy, ha Royal!

İşçi-emekçileri seçim sonrası saldırı bekliyor

Muhafazakar Sarkozy ve "sosyalist" Royal, Fransa'nın artık değişmesi gerektiğini, küreselleşmiş dünyada tecrit olduğunu ve yerini bulması gerektiğini vaaz ediyorlar. Bunun anlamı Fransa'da işçi ve emekçilerin direnişleri sonucu engellenen hak gasplarının artık kim gelirse gelsin yapılacağına ilanı. Fransa'nın ekonomik büyümenin AB ortalamasının altında olduğu, dış borçların 1990'a oranla yüzde 235 arttığını, yeni doğan her Fransızın 20 bin Euro borçla dünyaya geldiği, devletin hantallaştığı -61 milyon nüfusun 5 milyonunun memur olması- yapılan grevlerin yapılmak istenen "reformları" engellediği ve Fransa'nın emperyalistler arasında sırasını korumakta zorlandığı üzerine.

Cumhurbaşkanlığı 2. turuna kalan her iki aday da aynı tabloyu çiziyor ve bu tabloyu değiştireceklerine dair sözler veriyorlar, tabi ki ikisi de kendi rengine göre. Örneğin her ikisi de devlet memuru sayısının azalması gerektiğini söylüyor. Yani büyük çapta bir memur kıyımı ve özelleştirme planlanıyor. Bunu Royal seçmenlere "devlet küçülmeli, bürokratik işleyiş engellenmeli, bakan sayısı dahi azalmalı, cumhurbaşkanının yetkileri azaltılmalı, parlamentonunki artırılmalı..." vb. yalanlarla yutturmaya çalışıyor. Sarkozy ise, işsizliği azaltacağını, vergileri düşüreceğini, çalışanların kazandıklarının daha da artması için işsizlik parasını ödeme koşullarının sertleştirileceğini, emeklilik yaşının yükseltileceğini, Fransa'nın rekabet gücünün artması için 35 saatlik çalışmanın artırılacağını -Fransızların

Yeni emperyalist savaş süreci, her emperyalist ülkeyi hem ekonomik, hem de siyasal olarak ulusalcı politikalara yöneltiyor. Kitlelerde milliyetçi duyguları da körükleyerek savaşta cephe gerisini sağlama alma, kitleleri savaş politikalarının destekçisi haline getirme çabaları ağırlık kazanıyor. Başta ABD olmak üzere birçok emperyalist ülke "küreselleşme" ile çelişen politikaları gündeme getiriyor.

tembel olmadığı vb. söyleyerek- yaptığı her şeyi, Fransız işçisinin cebine daha fazla para girmesi için yaptığını iddia ediyor. "Sosyalist" aday, Sarkozy'nin grev hakkını kısıtlamayı ve işten atmayı kolaylaştırma-yı planladığını, onun seçilmesi ile birlikte acımasızca sendikalara saldıracığını propaganda ediyor ve Chirac'ın ikinci turda Fransa halkına ırkçı Le Pen sopası göstererek yüzde 82 oyla seçilmesinin bir örneğini yaratmaya çalışıyor.

Royal bu alanda başarısız da sayılmaz. Komünist Parti, Yeşiller, Troçkistler, Sarkozy'e karşı Royal'a oy verme çağrısı yaptı. Bu, belli başlı sendikaların da Royal'ı desteklemeleri çağrısı anlamına geliyor. Seçimlerde bu partiler hezimete uğrasalar da sendikalarda güçlerini koruyorlar. İlk turda 3. olan ve elenen liberal Bayrou'ya -Bayrou kendisini sağ ve solu birleştirmeye adanmış olduğunu söylüyordu- "sosyalist" Royal, başbakanlık teklif ediyor. Bayrou, son günlere kadar kendi adayını belirlemiş değil, pazarda kim daha fazla teklif edecek diye bekliyor.

Seçime katılım yüzde 84 – Banliyölere

kapitalist düzene umut aşılacak isteniyor

Sarkozy banliyölere seçim propagandası boyunca hiç gitmedi, gidemiyor. Çünkü banliyöler, birinci düşman olarak Sarkozy'i görüyor. Royal de bundan faydalanıyor. Kapitalizmin bu oyunu, örgütlülüğün ve önderlikten yoksun banliyölerde şimdilik tutmuş görünüyor. Sarkozy sert düşman, Royal banliyöülerin annesi(!) Seçim propagandası çevrevesinde banliyölerde "onlara duyduğu sevgiden" gözyaşlarını tutamayan, bol bol konut vaad eden, devlet kurumlarında özellikle gençlere 500 bin iş alanı açacağı yalanlarını esirgemi-yor "sosyalist" Royal.

Royal, banliyölerde kurulan halk meclisi türü kuruluşlar üzerinden, oralardan gelen hip popçuları angaja ederek, geçen yıl sokağa çıkılan banliyölerde oyların yüzde 50'sinden fazlasını topladı. Bundan daha önemlisi, banliyölerin yeni seçmenlerin seçim kütüklere en fazla kayıt olan ve en çok oyun kullanılan bölgeler olmasını sağladı. Fransa'da seçimlere katılımın bu kadar yüksek olmasının en önemli nedeni, banliyölerdeki bu gelişimdi. Tabi oylar, en çok Royal'a aktı. Banliyölerde yapılan röportajlarda en sık rastlanan sözler ise, "Royal'ı desteklediğimizden değil Sarkozy'e karşı olduğumuzdan dolayı oy kullanıyoruz!"

Fransız burjuvazi, bu seçimlerde Royal ve Sarkozy'e, "iyi polis-kötü polis" rolünü oynatarak, kitlelerin düzene olan öfkesini törpüleyerek, kendi kanallarına akıtmaya çalıştı. Geçtiğimiz yıllarda banliyöleri kasıp kavuran göçmenlerin isyanını, keza gençliğin "ilk iş yasası"na karşı geliştirdikleri ve zaferle sonuçlandırdıkları büyük mücadelelerini, seçim sandığında eritmeyi amaçladı. Seçimlere katılımın bu kadar yüksek

çıkması, bu politikalarında büyük oranda başarılı olduklarını da gösteriyor.

Seçimlerde ortak tema:

Milliyetçilik ve korumacılık

Fransız seçimlerinde adayların propagandalarına damgasını vuran; korumacılık, milliyetçi, hatta ırkçı söylemler oldu. Sarkozy, kazanırsa bir "Göçmenlik ve Ulusal Kimlik Bakanlığı" kuracağını söyledi örneğin. Sarkozy'nin muhafazakar kimliği ve bugüne dek yaptıklarıyla birlikte düşünülürse, bunlar şaşırtıcı değil. Fakat sözde sosyalist Royal, herkesi Fransız milli marşını ezberlemeye, evlerine Fransız bayrağı asmaya çağırırdı. "Ulusun simgelerinin yeniden kazanılması" gerektiğini söyleyerek.

Özellikle 11 Eylül sonrası oluşan yeni konjonktür, Fransız seçimlerinde de kendisini ortaya koyuyor. 10 yıl önceki "ulus devletlerin önemi azalıyor", "ideolojilerin sonu geldi" vb demagojileri artık tutmuyor. Hem ekonomik, hem siyasal ortam ve ihtiyaçlar değişince, politikalar da, bu yönde kullanılan argümanlar da değişmeye başladı. Şimdilerde tüm dünyada daha fazla ulusal değerleri öne çıkarma, ulus devleti güçlendirme, korumacılık ön planda. Sarkozy bile seçim mitinglerinde "yabancı şirketlerin stratejik Fransız şirketlerini satın almalarını engellemeye kararlı olduğunu" söylüyor. Bunda, oy kaygısı ile kitlelerde oluşan tepkileri dikkate almanın payı olsa da, genel olarak emperyalist burjuvazinin son yıllarda artan kendi çıkarlarını koruma güdüsünün rolü daha baskın. Çünkü yeni emperyalist savaş süreci, her emperyalist ülkeyi hem ekonomik, hem de siyasal olarak ulusalcı politikalara yöneltiyor. Kitlelerde milliyetçi duyguları da körükleyerek savaşta cephe gerisini sağlama alma, kitleleri savaş politikalarının destekçisi haline getirme çabaları ağırlık kazanıyor. Başta ABD olmak üzere birçok emperyalist ülke "küreselleşme" ile çelişen politikaları gündeme getiriyor, hatta uygulamaya koyuyor. "Ulusal duvarların yıkılması" teranesini asıl olarak sömürge, yarı-sömürge ülkeler için söylüyorlar, onlara öneriyorlar. Daha rahat ve daha fazla sömürebilmek için...

ABD'nin Afganistan ve Irak işgali, Ortadoğu'da başlattığı hegemonya savaşı, Rusya'nın son yıllarda toparlanması, Çin'in atağa geçmesi vb. Fransız burjuvazisini kaygılandırıyor ve başta AB olmak üzere tüm dünyada emperyalist bir güç olarak yerini sağlamlaştırmak, hatta yeni hamlelerle büyümek istiyor. Sağ'ından 'sol'una tüm adayların milliyetçi söylemleri öne çıkarmaları, boşuna değil.

* * *

Milliyetçi söylemde ortaklaşan Royal da Sarkozy, Fransa işçi ve emekçilerine saldırı programında da birleşiyorlar. Chirac bunu 1997'de denemiş, grevlerle tüm yaşam haftalarca felç olunca bir daha adım atamamıştı. Bu sefer, hangi aday kazanırsa kazansın, özellikle işçi ve emekçilerin örgütlülükleri saldırının hedefi. Ancak Fransa işçi ve emekçileri burjuvazinin yüreğine öyle bir korku salmış ki, burjuva basın bile "adayların hedefi bu, ancak işçiler buna geçit verir mi bilinmez" diyor.

Direngeçliği ve savaşma ruhuyla Avrupa işçi sınıfının gözlerini üzerinde toplayan Fransa işçi ve emekçilerini sıcak günler bekliyor.

O duvar O duvarlarınız...

ABD emperyalizmi Irak'ta duvar inşa etmeye başladı. Direnişin giderek büyümesi ve en güvenli bölgelere kadar uzanması üzerine ABD, başkent Bağdat'ı duvarlarla bölerek ve Iraklılara yeni kimlik kartları vererek hakimiyetini sağlamaya çalışıyor. Irak'ta direniş, Bağdat'ın en güvenli bölgesi sayılan 'yeşil hat'ın da içine girmiş durumda. İntihar eylemcileri, her türlü güvenlik önlemini aşarak, bombalarını taşıyorlar 'yeşil hat' bölgesine.

Son olarak 12 Nisan günü, doğrudan meclis binasını hedef alan bir intihar eylemcisinin, meclis lokantasında patlayan bombası, 2 milletvekilinin ölümüne yol açtı. Bu durum, 2003 yılından bu yana işgali sürdüren ABD'nin, hakimiyeti sağla-

mak bir yana, her geçen gün mutlak yenilgiye biraz daha yaklaştığını gösteriyor.

ABD'nin bu yenilgiden kurtulmak için hazırladığı son planı, İngiliz Independent gazetesinde Robert Fisk imzalı haberle ortaya çıktı. Bu plana göre 89 yerel birimden oluşan Bağdat, 30 bölgeye bölünecek. Bu bölgeler, barikatlar ve duvarlarla birbirinden ayrılacak. Ve bir bölgede yaşayan bir Iraklı, diğerine geçebilmek için kimlik kartı uygulamasına geçilecek.

Kontrol edilemeyen, saldırganlığa karşı boyun eğmeyen bölgeleri duvarla çevirmek ve böylece denetim altına almak çabası yeni bir düşünce değil. Daha önce de bu amaçla inşa edilmiş pekçok duvara tanıklık etti tarih sayfaları.

Mesela ABD emperyalizmi Vietnam'da benzer bir duvar kurmaya çalışmıştı. Vietnam direnişi bu duvarı da ABD ordusunu da yerle bir etmeyi başarmıştı.

Fransa da Cezayir'de benzer bir duvar kurmaya çalışmıştı. O da cezayirli direnişçiler tarafından boşa çıkartıldı.

Hitler, işgal ettiği Polonya'da, Yahudilerin yaşadığı bölgenin etrafını duvarlarla çevirmiş, kapıya güvenlik yerleştirmiş ve içeriye giriş çıkışları denetlemişti. Ancak Hitler faşizmine karşı tek Yahudi direnişi olan Varşova ayaklanması, bu duvarın tuğlalarının arkasından patlak verdi. Direniş, kapıdaki nöbetçilere ve her türlü güvenlik önlemine rağmen, illegal bir biçimde veilmekilmek örüldü.

Benzer bir duvar, Filistinlileri kontrol etmek için İsrail tarafından yükseltildi ve kontrol noktaları güçlendirildi. Ama o duvar da, Filistinli intihar eylemcilerinin İsrail'e ulaşmasını engelleyemedi. Kimi zaman duvarın altından kazılan tüneller, kimi zaman kontrol noktalarından geçmek için geliştirilen yöntemler sayesinde, Filistin direnişi İsrail'den uzaklaştırılmadı.

Şimdi de Bağdat'ta büyüyor direniş. Şii lider Mukteda El Sadr, Şii-ilerle birlikte duvarı alaşağı edeceklerini ilan ediyor. Şii-ilerle Sünni-leri bölmek için yapılan duvar, iki kesimin işgalcilere karşı birleşmesine yol açıyor, üst üste protesto eylemleri gerçekleştiriliyor.

Meksika'da da bir duvar inşa ediyor ABD emperyalizmi. Meksika'da son dönemde büyüyen ve Oaxaca'da adeta yönetimi ele geçiren direniş, kendi topraklarına sızmasın diye saklanıyor duvarların arkasına.

Ve burjuvazi proletaryadan saklanmak için duvarlar diyor, gecekondu mahallelerinin hemen yanına. Yüksek güvenlikli, özel korumalı duvarlar. Ve tıpkı İstanbul-Derbent'te olduğu gibi, gecekondu mahallelerinden taşlar atılıyor, öfke haykırılıyor bu duvarlara.

Duvarlar halkları bölmek için dikiliyor... Duvarlar direnişi yok etmek için örülüyor. Duvarlar, önlerinde direnişçileri kurşuna dizmek için kullanılıyor. Duvarlar, burjuvazinin saraylarını, proletaryanın şiddetinden korumak için dikiliyor. Yenilgiye uğrayacağını gören işgalci, direnişin büyümesinden ürken egemenler, duvarlarla kendisini korumaya almaya çalışıyor.

Paris'te duvarın önünde kurşuna dizilen komün savaşçılarından, Bağdat'ta duvarlarla etkisizleştirilmeye çalışılan direnişçilere bir köprü uzanıyor. Ve duvar inşa edilen bütün topraklarda, işgal altındaki bütün halklarda, bir kere daha yükseliyor Nazım'ın haykırışı:

O duvar, o duvarınız, vız gelir bize vız!

Orda
o duvarda
o duvarın dibinde
bizimkilerin bağlandı kolları
o duvarı bizim için yaptılar
o duvar darağaçlarının sabunlu ipi gibi
parlıyor

o duvar
o duvarda keskinliği var
taze kanlı etleri parçalayan
yosunlu ıslak dişlerin
o duvar, gözleri afyon dumanlı keşişlerin
bellerindeki kara kuşak gibi
sarılmış dünyanın gırtlığına...
o duvarın ilk temel taşı
emperyalizmin ilk adımından gelir
o duvarın dibinde
bizimkilerin Eyfeller gibi
kemikleri yükseliyor
o duvarın birucu
tahta sabanlı sarı Çinde
öbür ucu
çelikleri elektrikli Newyork'un içinde
her bankada hisse senetleri var onun

o duvar, o duvar, o duvar
o duvarın dibinde
bizimkiler kurşunlanıyorlar
o duvar kadar
uzun bir destanı var
o duvarın dibindeki her karış yerin
o duvarın dibinde ölenlerin
koparıyorlar erkekliğini
gençlik aşısı yapmak için
milyonerlerin kibrit çöpünden
fregili iskeletlerine...
milyonerler gömülüp orospuların etlerine
bir radyo-konser gibi dinliyorlar:
o duvarın dibinde verilen
kurşun sesiyle yere serilen
idam emirlerini...

o duvar
o duvarın dibinde seferberlik var
1914'ten daha büyük
daha mel'un bir seferberlik...
karanlıklar
güneş altında nasıl kaçarsa bir deliğe,
koşuyor emperyalistler bu seferberliğe:

o duvar, o duvar, o duvar
o duvarın dibinde
bizimkiler kurşunlanıyorlar...
O duvar,
O duvarınız,
Vız gelir bize vız!
Bizim kuvvetimizdeki hız,
Ne bir din adamının dumanlı vaadinden,
Ne de bir hülyanın gönlü yakışındandır.
O yalnız
Tarihin o durdurulamaz akışındandır.
Bize karşı koyanlar,
Karşı koymuş demektir:
Madde de hareketin,
Yürüyen cemiyetin
Ezeli kanunlarına.

(...)
Biz bugünün kahramanı,
Yarının
Münadisiziz.
Bu durmadan akan
Yıkıp
Yapan,
Akışın
Çizgilenmiş sesiyiz.
Komünist demek
Adımlarını tarihin akışına uyduran
Temelleri çöken bugüne vuran
Yarını kuran,
Kahraman
Demektir.

O duvar,
O duvarınız,
Vız gelir bize vız!

Nazım Hikmet

Derin ulusal eşitsizlik kısıracındaki Kürt halkının sağlık sorunları ve

GAP Bölgesi'nde Halk Sağlığı

Giriş

GAP olarak kısaltılan Güneydoğu Anadolu Projesi, ortaya atıldığı yıldan sonra kapsadığı illere de adını verdi. “GAP Bölgesi” olarak geçen iller, aynı zamanda Kürt illeridir. Dolayısıyla GAP’la ilgili her araştırma, ulusal soruna, Kürt sorununa girmek durumundadır.

Egemen kesimler ve onların sözcüleri bugüne dek yoksulluk, işsizlik, ağır sömürü koşulları vb. her tür sorunun Türkiye’nin diğer bölgelerinde de bulunduğunu, Kürtlere özgü olmadığını anlatıp durdular. Bunu Kürtler üzerinde ulusal baskının olmadığını bir kanıtı olarak sundular. Son yıllarda bu argüman yeniden ve sıkça karşımıza çıkıyor ve burjuva medyada çeşitli vesilelerle tekrar tekrar işleniyor.

Kuşkusuz Türkiye’deki tüm işçi ve emekçiler, burjuvazi tarafından sömürülmekte, baskı altında tutulmakta, insani olmayan koşullarda yaşamaya mahkum edilmektedir. Fakat bu durum, Kürt halkı üzerinde özel bir baskı ve uygulamanın olmadığı sonucunu doğurmaz. Aksine, hangi alana el atılırsa atılsın, Kürtlere dönük özel bir yaklaşım ve uygulama olduğu somut olarak da görülecektir.

Bu durum yazımızın konusu olan “halk sağlığı” açısından da aynı şekilde geçerlidir. Türkiye’nin diğer bölgelerinde de “halk sağlığı”ndan söz edilemez elbette. Sağlıkta özelleştirme arttıkça, bu durum her geçen gün halkın aleyhine daha da bozulmakta, her yerde “paran kadar sağlık” denilmektedir. Buna karşın Kürt illerindeki sağlık sorunu, diğer bölgelerle kıyaslanamayacak ölçüde devasadır. İncelememiz sadece GAP bölgesini kapsamakla birlikte, buradaki veriler, tüm Kürt illeri için de fazlasıyla geçerlidir. Sel, deprem, çığ vb. “doğal felaketler”den tatalım da, salgın hastalıklara kadar her melanet, Kürt halkı için çok daha büyük yıkımlara, kayıplara yol açmaktadır. Devlet, bu yıkım ve kayıpların bizzat sorumlusu iken, bu tür gelişmeler karşısında son derece duyarsız ve ilgisizdir. Halkı kendi sorunuyla baş başa bırakmakta, bu yolla da kırılmasını istemektedir. Dahası, devletin bu yaklaşımına halkın isyanı büyüyüp gösterilere dönüştüğünde, üzerlerine ateş açıp tanklarını sürece kadar pervasızdır da. Geçtiğimiz yıllarda deprem ve sel felaketi ile karşı karşıya kaldığı halde devletten tek bir yardım alamayıp valiliğe yürüyen Kürt halkının karşılaştığı durum hatırlardadır. En son Cizre’de meydana gelen sel felaketi, ölümler ve kayıplarla sonuçlanmıştır. Keza Nisan ayı içinde, bölgede salgın hastalıkların arttığı, zehirlenmeden dolayı ölenlerin olduğu, başta çocuklar olmak üzere birçok kişinin hastanelere taşındığı haberleri yer aldı. Yine geçtiğimiz yıl kuş gribinden ölenler, büyük oranda Kürt çocukları olmuştur. Türkiye İstatistik Kurumu(TÜİK) verilerine göre Türkiye’de 6-17 yaşları arasında 16 milyon çocuktan 7 milyonu yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Bunların yüzde 26’sı da GAP bölgesi olarak geçen Kürt illerinde bulunuyor.

Kısacası, her alanda olduğu gibi sağlık alanında da

Sel, deprem, çığ vb. “doğal felaketler”den tatalım da, salgın hastalıklara kadar her melanet, Kürt halkı için çok daha büyük yıkımlara, kayıplara yol açmaktadır. Devlet, bu yıkım ve kayıpların bizzat sorumlusu iken, bu tür gelişmeler karşısında son derece duyarsız ve ilgisizdir. Dahası, devletin bu yaklaşımına halkın isyanı büyüyüp gösterilere dönüştüğünde, üzerlerine ateş açıp tanklarını sürece kadar pervasızdır da.

Kürt illerinin durumu, aynı zamanda ulusal baskının boyutunu ortaya koyuyor. İki bölüm halinde yayınlamaya başladığımız “GAP Bölgesi’nde Halk Sağlığı” yazı dizisi, bu gerçeği somut olgular ve veriler üzerinde bir kez daha gözler önüne seriyor.

GAP BÖLGESİ

Fırat ve Dicle Nehirleri, birbirine paralel olarak ve rimli Mezopotamya topraklarını baştanbaşa geçerek Şat-tül Arap nehrinde buluşup, Basra Körfezi’ne dökülürler. Bugün, GAP Bölgesi denilen bölge, tarihte, “Yukarı Mezopotamya” ya da “verimli hilal” denilen bölgedir.

Cumhuriyet’in kuruluşunu takip eden yıllarda, özellikle de 30’lu ve 40’lı yıllarda, elektrik ihtiyacını karşılamak ve su havzalarını geliştirmek amacıyla çalışmalar yoğunlaştırıldı. 1950’li ve 1960’lı yıllarda, Fırat ve Dicle Havzaları projeleri hazırlanarak baraj çalışmalarına hız verildi. 1977 yılında, Fırat ve Dicle Havzası projeleri birleştirilerek Güneydoğu Anadolu Projesi(GAP) adı verildi.

1970’li yıllarda, Fırat ve Dicle üzerinde, sulama ve hidroelektrik santral amaçlı projeler olarak planlanan GAP’a 1980’li yıllarda farklı anlamlar yüklenmeye başlandı. Bu tarihten sonra, “ ‘Güneydoğu Anadolu Projesi’ kavramı, Fırat ve Dicle Nehirleri üzerinde yapımı öngörülen barajlar, hidroelektrik santraller ile sulama tesislerinin yanı sıra kentsel ve kırsal altyapı, tarımsal altyapı, ulaştırma, sanayi, eğitim, sağlık, konut, turizm ve diğer sektörlerdeki yatırımları da içine alan ve yörenin topyekun sosyo-ekonomik kalkınmasını hedefleyen çok sektörlü, entegre ve sürdürülebilir bir kalkınma anlayışı ile ele alınan bir bölgesel kalkınma projesi olarak” tanımlanmaya başlandı.

Bu “kapsamlı kalkınma planı”na dahil olan bölgeye ise, “GAP Bölgesi” ismi verildi. GAP Bölgesi’ne giren iller, Gaziantep, Kilis, Şanlıurfa, Adıyaman, Diyarbakır, Mardin, Siirt, Batman ve Şırnak’tır.

2000 yılı Genel Nüfus Tespiti sonuçlarına göre GAP Bölgesi illerinin toplan nüfusu, 6 milyon 604 bin 205’tir. 67 milyon 803 bin 927 olan Türkiye genel nüfusunun yüzde 9.74’ünü oluşturmaktadır. 75 bin 355 kilometre kare olan yüzölçümü ile Türkiye’nin genel alanının ise yüzde 9,7’sini oluşturmaktadır.

Konunun kapsamı:

Bir toplumun sağlık hizmetlerinin gelişmişlik dere-

cesini, koruyucu hekimlik ve birinci basamak sağlık hizmetlerinin düzeyi gösterir. Koruyucu ve birinci basamak sağlık hizmetlerinin bütününe ise, halk sağlığı hizmetleri denir. Bu nedenle, “GAP’ta sağlık hizmeti”nin tablosunu ortaya koyacağımız bu çalışmada, asıl olarak, koruyucu ve birinci basamak sağlık hizmetleri, yani halk sağlığı üzerinde duracağız. Bunu yaparken yataklı sağlık kurumlarının verdiği hizmetlere de yer geldikçe değineceğiz.

Kaynak sorunu: (*)

Çalışma alanı Kürt illeri olunca, hele de konu sağlık olunca, ciddi bir kaynak sorunu yaşanmaktadır. Bu alanda araştırmaların sınırlı olmasının yanında asıl olarak, ölen yüzlerce çocuğun kaydının bile tutulmadığı bir ortamda, sağlık ve hastalık kayıtlarının tam olarak tutulmamasıdır. Tutulanların önemli bir bölümü ise, gerçeklerin üstünü kapatmaya dönük kayıtlardır. Devletin maaşını verdiği iki bin kûsur pratisyen hekimin tam bir kaydına bile ulaşmak sorundur. Hatta binaları olan sağlık ocaklarının tam sayısını bulmak bile sorun olmaktadır. Aynı zaman aralığına ait farklı kaynaklarda farklı rakamlar verilmektedir.

Bu alanda sınırlı da olsa emek harcanan kapsamlı çalışmalar da vardır. Bunlardan bir kısmı bu çalışmada değerlendirilmiştir. Bu yazıda yararlanılan kaynaklardan ilki olan, GAP-Bölge Kalkınma İdaresi Başkanlığı’nın Diyarbakır Tabip Odası’na hazırlattığı, “GAP-Bölge Kalkınma Planı Sağlık Sektörü (2001)” adlı çalışmada, illerin sağlık müdürlüğü kayıtları incelenerek, ilçelere kadar sağlık kuruluşlarının ve sağlık personelinin bir dökümü yapılmıştır.

Kullandığımız ikinci kaynak, bir alan çalışması olduğu için, gerçek rakamlara daha yakın gibi görünmektedir. “GAP Bölgesi Halk Sağlığı Projesi Raporu (2003)”adlı çalışma, GAP Bölgesi’nde bulunan, üç üniversite, Dicle Üniversitesi, Gaziantep Üniversitesi ve Harran Üniversitesi ile Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Parazitoloji Anabilim Dalı öğretim üyelerini içine alan ve Türkiye Parazitoloji Derneği koordinatörlüğünde oluşturulan konsorsiyum tarafından yürütülen çalışmadır. İstatistiki açıdan bakıldığında oldukça geniş bir kesime ulaşılmış olduğu için verilerin bölgeyi temsil etme gücü yüksektir. Çalışma, 9 ilde, 1154 konutta 7200 kişiyle yüz yüze görüşme yapılarak, kapsamlı bilgileri içeren formlar doldurularak ve idrar, kan ve dışkı ör-

(*) Sağlık ocağı ve sağlık personeli sayıları konusundaki veriler, “GAP-Bölge Kalkınma Planı Sağlık Sektörü (2001)” çalışmasından alınmıştır. Diğer veriler için, ağırlıklı olarak, “GAP Bölgesi Halk Sağlığı Projesi Raporu (2003)” çalışmasından yararlanılmıştır. “Türkiye Sağlık İstatistikleri 2006 (Aralık 2005)” çalışmasından ise daha çok Türkiye karşılaştırması konusunda yararlanılmıştır. Bu kaynaktan alınan veriler dip notlarda belirtilmiştir.

nekleri alınarak yapılmıştır.

Yararlanılan üçüncü temel kaynak ise, Türk Tabipleri Birliği'nce, Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı, SSK, Sağlık Bakanlığı, Devlet İstatistik Enstitüsü verilerinden derlenilerek hazırlanan "Türkiye Sağlık İstatistikleri 2006 (Aralık 2005)" adlı çalışmadır. Çalışmayı, Dr. Onur Hamzaoğlu ve Dr. Umut Özcan hazırlamıştır.

GAP İdaresi'nin çıkarttığı "Bölgesel Kalkınma Sürecinde Sosyal Hizmet(1999)" gibi kaynakların yanında, bölgedeki ilgili kurumlarla yapılan görüşmelerden toplanan bilgiler de değerlendirilmiştir.

Bütün bunlara rağmen, burada sunulan istatistiki veriler, her ne kadar sorunun vahametini ortaya koysa da, istatistik biliminin yapısı gereği genel tabloyu, ortalamaları, ortaya koymaktadır. Tek tek ilçe ilçe, köy köy, hatta aile aile değerlendirilmeler yapıldığında, sorunun daha da vahim olduğu görülecektir.

Örneğin, Siirt'in bir köyünde, 15-20 köyün tek sağlık ocağında doktor olmadığı için, sağlık hizmetini bölgede bulunan tabur vermektedir. Bu hizmetten ise ancak korucu aileleri yararlanabilmektedir. Ama istatistiki verilerde, bu köylerin bulunduğu ilçede 11 bin kişiye bir doktor düştüğü görülmektedir. Oysa bu köylüler, bu doktoru hiç görmediği gibi nerede olduğunu da bilmemektedirler.

Yine de bu çalışma ile genel bir tabloyu yansıttığımıza inanıyoruz.

I- EKONOMİK VE SOSYAL ALTYAPI SORUNLARI

GAP kapsamında olan bütün iller Kürt illeridir. Bu yüzden, GAP Bölgesi'ndeki sağlık sorunları, bir bütün olarak Kürt halkının sağlık sorunlarından ve maruz kaldıkları derin ulusal eşitsizliklerden bağımsız düşünülemez. Sağlık sorunlarının temelinde de ulusal eşitsizlikler yatmaktadır. Yazımız boyunca bu gerçek daha net olarak ortaya çıkacaktır.

Ulusal eşitsizlik, sadece GAP illeriyle de sınırlı değildir. Bu ulusal eşitsizlikler, resmi söylemde, "Doğu Anadolu ve Güneydoğu Anadolu" denilen ve gerçekte, birkaç il dışında asıl olarak Kürt illerinden oluşan bölgenin geneli, yani Türkiye Kürdistan'ının(Kuzey Kürdistan) geneli için geçerlidir. Bu nedenle, GAP Bölgesi'nin sağlık koşulları, Kürdistan'ın genel ortalamasını yansıttığı için, Kürdistan'ın diğer bölgelerine de ışık tutacak niteliktedir.

Ayrıca ulusal eşitsizlikler, sadece sağlık alanıyla da sınırlı değildir. Ekonomiden, sosyal yaşama, eğitimden sağlığa, sosyal güvenlikle işsizliğe, ulaşım ve konut sorunundan, belediye hizmetlerine kadar yaşamın her alanına egemendir.

Ekonomik alandaki eşitsizlikler:

GAP illeri, en verimli topraklara sahip olmasına rağmen, köylü ve emekçilerin en yoksul olduğu illerdir.

Kirli savaş yılları boyunca, özellikle GAP'ın doğu illerinden onbinlerce Kürt köylüsü köylerinden sürüldü. Köylüler, ya Diyarbakır ve Urfa gibi büyük Kürt şehirlerine ya da batı metropollerine göç etmek zorunda kaldılar. Kirli savaş 20 yılı aşkın zaman boyunca Kürt köylüsü ve emekçisini ekonomik olarak da çökertti.

Kürt şehirlerine göç eden köylü nüfus, şehirlerin kenarlarına, altyapı hizmeti olmayan alanlara çadırlarda

Kürt şehirlerine göç eden köylü nüfus, şehirlerin kenarlarına, altyapı hizmeti olmayan alanlara çadırlarda yaşamaya başladı. İş bulamadıkları için de 8-10 kişilik aileler açlığa terk edildi. Bu koşullarda, kirli savaşı ve ulusal eşitsizlikleri iliklerine kadar hisseden bir kuşak büyüdü.

yaşamaya başladı. İş bulamadıkları için de 8-10 kişilik aileler açlığa terk edildi. Bu koşullarda, kirli savaşı ve ulusal eşitsizlikleri iliklerine kadar hisseden bir kuşak büyüdü. Var olan ulusal eşitsizlikler bu 20 yıl içinde daha da derinleşerek bir uçuruma dönüştü.

Bölgelerin genel ekonomik durumlarını karşılaştırmayı, kişi başına düşen Gayri Safi Yurtiçi Hasıla(GSYH) değerlerine göre yapmak bir yöntem olarak kullanılmaktadır. (**)

Kişi başına GSYH, Marmara'da 2927 dolar, Ege'de 2182 dolardır. Kürt illerinden daha yoksul olduğu iddia edilen İç Anadolu'da 2021 dolar, Karadeniz Bölgesi'nde ise 1590 dolarken, birkaç il dışında tamamı Kürt illerinden oluşan "Doğu Anadolu Bölgesi"nde 1041, "Güneydoğu Anadolu Bölgesi"nde ise 1177 dolardır. İller bazında karşılaştırıldığında, uçurum daha da büyümektedir: Kocaeli'de 6165 dolar, İstanbul'da 3063 dolarken, Adıyaman'da 918 dolar, Ağrı'da 568, Bitlis'te 646 dolar, Mardin'de 983 dolar, Muş'ta 578 dolar, Şırnak'ta 638 dolardır. Aradaki fark, 2 kattan 6 kata kadar çıkmaktadır. (***)

Eğitim alanındaki eşitsizlikler:

Bir toplumun sağlık düzeyini belirleyen etkenlerden birisi de, toplumun eğitim düzeyidir. Yaşamın diğer bütün alanlarında olduğu gibi, eğitim alanında da Kürt halkı aleyhine derin ulusal eşitsizlikler bulunmaktadır.

Okuryazar olmayan erkeklerin oranı, bütün ülkede ortalama yüzde 11 iken, GAP ortalaması iki kattan daha fazladır (yüzde 24,5). Okuryazar olmayan kadınların ülkedeki oranı ise, yüzde 28 olmasına karşın, GAP Bölgesi'nde yüzde 55'tir.

Okullaşma oranında da ulusal eşitsizlik bariz bir şekildedir. Türkiye genelinde erkeklerin yüzde 91'i ilk okula giderken, GAP Bölgesi'nde yüzde 76,4'ü ilk okula gidiyor. Okul düzeyi arttıkça eşitsizlik daha da büyüyor. Türkiye genelinde erkeklerin yüzde 61,5'i ortaokula giderken, GAP'ta ancak bunun yarısı yüzde

37,4'ü ortaokula gidebiliyor. (***) Kadınlar için aynı oranlar Türkiye geneli için yüzde 44,3 iken GAP'ta yüzde 18'dir. Yani GAP Bölgesi'nde kadınların ancak yüzde 18'i temel eğitim alabiliyor. Türkiye genelinde kadınların yüzde 33'ü liseye giderken, GAP'ta ancak yüzde 5,5'i liseye gidebiliyor. Ülke genelinde kadınların yüzde 18,3'i yüksek okula devam ederken GAP'ta ancak yüzde 2'si yüksek okula gidebiliyor. Eğitim alanında kadına dönük eşitsizlikler, Türkiye genelinde de ağır bir şekilde sürüyor. Ama GAP Bölgesi'nde kadın olmaktan kaynaklanan eşitsizliklerin üstüne bir de ulusal eşitsizlikler eklenince sorun daha da ağırlaşıyor. Bunun da ana-çocuk sağlığı üzerinde ciddi olumsuz sonuçları oluyor.

Sosyal güvenlik alanındaki eşitsizlikler:

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün(DİE) verilerine göre ülkedeki insanların yüzde 93'ü SSK, Bağ-Kur ya da Emekli Sandığı'ndan birine bağlıdır. Üstelik yüzde 10'u da Yeşil Kart'a sahiptir. Bu rakamlara bakıldığında, ülkede hiç kimsenin sosyal güvence sorunu yoktur. Ama yapılan bütün alan çalışmaları bunun aksini gösteriyor. Hatta araştırmaya da gerek yoktur. Etrafımıza baktığımızda sosyal güvencesi olmayan onlarca tanıdığımız vardır.

GAP'ta yapılan araştırmaya göre, aile reislerinin yüzde 42'sinin herhangi bir sosyal güvencesi yoktur. Mardin ve Şanlıurfa'da bu oran yüzde 50'yi geçmektedir.

GAP Bölgesi'nde insanların yüzde 19'u SSK'lı, yüzde 8,8'i Bağ-Kur'lu, yüzde 12,6'sı Emekli Sandık'lı, yüzde 17,4'ü Yeşil Kart'lıdır. Emekli Sandığı, ekonomik durumu belli bir düzeyde olan memurları kapsamaktadır. SSK ise şehir merkezlerinde çalışan işçilerin küçük bir kesimini kapsamaktadır. Yeşil Kart, bir sosyal güvenlik sistemi değildir. İnsanların öfkesinin patlamasını önlemeye dönük geçici bir manevradır. Yasal bir güvencesi ve sürekliliği yoktur. Bir yıllık verilen Yeşil Kart için, sonra yeniden başvuru yapılması gerekmektedir. Gerek ilk defa verilirken, gerekse de yenilenirken korucu ailelerine, devletle işbirliği yapan aşiretlere ve köylere verilmektedir. Güvenlik soruşturması yapıldığı için, ulusal mücadeleye destek veren ve muhalif olan ailelere verilmemektedir. Yani yoksul köylü, mevsimlik tarım işçileri ve işçilerden oluşan geniş bir Kürt köylüsü ve emekçisi, sosyal güvenceden

(**) Kişi başına düşen Gayri Safi Yurtiçi Hasıla(GSYH), tek başına, kişilerin ekonomik düzeyini yansıtmaması açısından sağlıklı bir veri değildir. Birincisi, hesaplanırken o bölgede üretilen değerlerin yanında bütün harcamalar da kullanılmaktadır. Yani, kişi başına düşen GSYH içinde, Kürt halkının kendi başına yağın bombaların parası ve kendine işkençe yapan polislerin maaşı da vardır. İkincisi, bütün kapitalist toplumlarda olduğu gibi Kürdistan'da da ulusal eşitsizliğin yanında derin sınıfsal eşitsizlikler de vardır. Bu yüzden toplam GSYH'yı toplam nüfusa bölerek elde edilen kişi başı GSYH, sanki her Kürt köylüsünün ve emekçisinin cebine girmiş gibi izlenim yaratmaktadır ki böyle bir şey yoktur. GSYH verilerini bu yönlerini bilerek ve sadece karşılaştırma yönünden kullandık.

(***) Türkiye Sağlık İstatistikleri 2006 (Aralık 2005)

(***) GAP Bölgesi Halk Sağlığı Projesi Raporu (2003), (Veriler 1995-1996 öğretim dönemine ait olduğu için henüz 8 yıllık ilk öğretim yürürlüğe girmediği için ilköğretim ve ortaokul ayrı ayrı ele alınmıştır.)

İçme suyunun, kırsal kesimde yüzde 72'sinin, kentlerde ise yüzde 23'ünün kirli olduğu için, içilebilir nitelikte olmadığı tespit edilmiştir. Yani, suya insan ve hayvan dışkı ile idrarı karışmıştır.

yoksundur.

Bunun dışında belediye hizmetleri, temiz su, kanalizasyon, çöp toplama hizmetleri, ulaşım vb. alanlar için gerekli olan yatırımlar yapılmamakta ve merkezi hükümet tarafından kaynak ayrılmamaktadır. Bütün bu sosyal ve ekonomik yaşam ile altyapı hizmetlerinde yaşanan ciddi eksiklikler, halk sağlığını da ciddi bir şekilde bozmaktadır.

II-ÇEVRE SAĞLIĞI VE ALTYAPI HİZMETLERİ

İçme suyu kirliliği:

İçme ve kullanma suyu, bulaşıcı hastalıkları önleme yönünden son derece önemlidir. Çünkü bir hastalık etkeni, su yoluyla aynı anda geniş bir kesimi etkileyebilir ve patlayıcı tarzda salgınlara yol açabilir. Üstelik de, polio (çocuk felci) dışında su ile bulaşan hastalıklara karşı geliştirilmiş bir aşı yoktur. Dünya Sağlık Örgütü'nün açıklamasına göre, herkese temiz ve sağlıklı su sağlanabilse, bulaşıcı hastalıkların yüzde 80'i önenebilir. Bu da temiz suyun önemini gösterir.

GAP Bölgesi'nde içme ve kullanma sularının yarısı, yeraltı sularından sağlanıyor. Bir tek Gaziantep'te içme sularının tamamı barajdan sağlanıyor. Diyarbakır'da ise bu yönde çalışmalar var.

GAP genelinde, konutların yüzde 89'u şebeke suyu kullanıyor. Kuyudan çıkarılan su da şebeke yoluyla dağıtılıyor. Ancak, şebeke suyu konusunda bölgenin özellikle doğusu, kötü durumdadır. Mardin ve Şanlıurfa kent merkezleriyle, Diyarbakır ve Siirt'in kırsal kesiminde şebeke suyu kullanan konutların oranı, yüzde 50'lere kadar düşmektedir.

İçme ve kullanma suyu, kaynağında ve boruların eski olması nedeniyle, taşınması sırasında kirlenmektedir. Su kaynaklarının tamamının yanında suyu

kirleten tarımsal faaliyet, yüzde 37.5'inin yanında hayvancılık, yüzde 26'sının yanında endüstriyel faaliyet, yüzde 41.4'ünün yanında ise, kanalizasyon sistemi bile bulunmayan çarpık yerleşim yerleri bulunmakta ve bütün bunlar, suyu kirliletmek-

tedir.

Konutların önemli bir bölümünün suyunu şebekeden sağlaması bir olumluluk gibi görünmekle birlikte, su klorlanmadığı için bu olumluluk, bir anda büyük bir tehlikeye dönüşmektedir. Klorlanmayan suyla yayılan mikroplar, özellikle yaz aylarında, binlerce insanın hastalandığı büyük salgınlara yol açmaktadır. Yapılan araştırmada, alınan su örneklerinden konutların yüzde 74'ünün suyunun klorlu olmadığı tespit edilmiştir.

Nitekim yapılan analizler, suyun önemli bir kesiminin içilemeyecek kadar kirli olduğunu göstermektedir. Bakteriyolojik incelemelerin sonunda, içme suyunun, kırsal kesimde yüzde 72'sinin, kentlerde ise yüzde 23'ünün kirli olduğu için, içilebilir nitelikte olmadığı tespit edilmiştir. Yani, suya insan ve hayvan dışkısı ile idrarı karışmıştır. Kimyasal analiz sonucunda ise, suların yüzde 28.4'ü içilemeyecek kadar kirli bulunmuştur. Suyun kimyasal kirliliği mikroplarla kirlenmesinden daha tehlikelidir. Çünkü kimyasal maddeler, insan sağlığı üzerinde, ani zehirlenme, kanser ve ölümlere yol açan ağır tahribatlar yapmaktadır.

Bütün bunlara ek olarak, ailelerin yarıdan çoğu içme ve kullanma suyunun yetersizliğinden ve sık sık su kesintisinden yakınmaktadır.

Sadece Gaziantep'te sular, ozonlanma yoluyla dezenfekte edilmektedir. 2000'li yıllarda, Diyarbakır ve Urfa başta olmak üzere yerel belediyelerin çabalarıyla içme suyu sağlama konusunda çalışmalar yapılmış ve suların klorlanması konusunda adımlar atılmıştır. Ancak yapılan yatırımlar, milyonluk şehirlerin ihtiyacı karşısında çok yetersizdir.

Toprak kirliliği:

Yerleşim yerlerinde, toprağın yüzde 83'ü lağım vb. atık sularla, yüzde 48'i çöplerle, yüzde 5'i ise sanayi atıklarıyla kirlenmiştir. Bu da,

sokaklarda oynayan çocuklar için salgın ve bulaşıcı hastalıklara yakalanma tehlikesi yaratmaktadır.

Atık sular ve kanalizasyon:

GAP Bölgesi'nde konutların yüzde 62'sinde bağımsız tuvalet bulunuyor. Bu bir olumluluk olmakla birlikte, konutların kentlerde yarısının, kırsal bölgede ise yüzde 75'inin tuvaletleri sağlıksızdır.

Bölgede tuvaletlerin kanalizasyona bağlı olma oranı, yüzde 70'tir. Ancak birçok şehir bu ortalamanın altındadır: Mardin, Şırnak, Şanlıurfa kent merkezlerinde bile konutların kanalizasyona bağlanma oranı, yüzde 60'lardadır. Şanlıurfa ve Diyarbakır gibi milyonluk metropollerde, koca koca mahalle ve semtlerde konutlar, lağım sularını fosseptik çukurlarında biriktiriyor. Belediyelerin vidanjörleri yetersiz olduğu için fosseptikler çoğunlukla taşmakta ve sokaklarda lağım sularından birikintiler oluşmaktadır.

2004 yılı itibarıyla, GAP'ta kanalizasyon hizmeti veremeyen belediyeler vardır. Kanalizasyon hizmeti veren belediyelerin yüzde 88'i kanalizasyon atık suyunu akarsuya, yüzde 3'ü araziye, yüzde 1'i göl ve gölete, yüzde 7'si ise bara ağıtmaktadır. Örneğin Adıyaman'ın kanalizasyonu, koca bir dere halinde Atatürk Barajı'na akıtılmaktadır. Bu sular ile tarlalar sulandığı için bulaşıcı hastalıklara davetiye çıkarılmaktadır.

GAP Bölgesi'nde kanalizasyon suları büyük oranda arıtılmamıştır. Sadece Diyarbakır, Gaziantep ve Şanlıurfa'da atık su arıtma tesisi bulunmaktadır. Ancak bunlar, il merkezleriyle sınırlı olduğu gibi, milyonu aşan nüfus karşısında da yetersiz kalmaktadır.

Katı atık-çöp:

Belediyeler, genel olarak kent merkezlerinde çöp toplama hizmeti vermektedir. Ancak mahallelerde, kapalı çöp konteynerleri yoktur. Araç yetersizliğinden dolayı düzenli olarak çöpler de toplanmadığından, etrafa dağılarak çevreyi kirliletmektedir.

Belediyelerin çöp toplama alanları, da bakımsızdır ve ilaçlanmamaktadır. Sadece Diyarbakır Belediyesi yetersiz de olsa, geçen yıllarda bir katı atık bertaraf merkezi kurabilmiştir. Diğer yerlerde toplanan çöp dağları, doğayı kirliletmeye ve hastalık kaynağı olmaya devam etmektedir. Bir de televizyonlara bile yansıyan çöplerden yiyecek toplayan insan görüntüleri, tehlikenin ne kadar büyük olduğunu göstermektedir.

Sürecek

Dersim'de DHKP-C gerilları şehit düştü

8 Nisan 2007'de Dersim'in Hozat ilçesinde 4 DHKP-C gerillası devletle girdikleri çatışma sonucu katledildi. 13 bin askerle gerillalara karşı operasyon başlatan devlet, HPG'li gerillalarla sürdürdükleri çatışmalarda çok sayıda kayıp verirken, Dersim'de DHKP-C gerillaları Solmaz Demir, Yunus Gündoğdu, Gülender Çakmak ve Ergani Aslan katledildi. Bir gerilla ise yaralı olarak yakalandı. Şehit gerillaların cenazeleri Dersim ve Çorum'da yapılan törenlerle kaldırılırken, cenazeye katılmak üzere şehir dışından gelenler jandarma tarafından durduruldu ve bazıları arandıkları bahaneyle gözaltına alındı.

Şehit düşen gerillaları anmak için birçok yerde korsan gösteriler ve anmalar gerçekleştirildi.

Uğur Kaymaz'ın katillerine beraat

21 Kasım 2002'de Mardin'in Kızıltepe ilçesinde katledilen Uğur Kaymaz ile babası Ahmet Kaymaz'ın bedenlerine birer kurşun daha saplandı 18 Nisan 2007 tarihinde. Onları öldürmekten yargılanan 4 polis, beraat etti. Mahkemenin savcısı Ahmet Meriç, sanık polisler Mehmet Karaca, Yeşafettin Açıksöz, Seydi Ahmet Döngel ve Salih Ayaz'ın beraatini istedi, heyet de kabul etti.

Üç yıldır sürüyordu dava. Katilimi düşürmek, ailesine ve avukatlarına zorluk çıkarmak için mahkeme Mardin'den binlerce kilometre uzağa, Eskişehir'e taşınmıştı. Buraya gelmenin ve davayı takip etmenin zorlukları bir yana, ailesi ve avukatları bir de saldırıya uğramışlardı mahkeme önünde.

Daha 12 yaşındaydı Uğur Kaymaz. Ve 13 kurşun saplanmıştı bedenine... Bakışlarındaki derin hüznü, fotoğrafına bakan herkesi sarsıyordu. Kürt'tü... Bu topraklarda doğmanın, Kürt olmanın bedelini ödüyordu adeta... Kara gözleri, karanlık bir gecede kapkara kurşunlarla örtüldü. Ve onu katledenler, aydınlıktan, ışıktan, insanlıktan, yaşamdan nasibini almamış olanlar, karanlığın içine daha da gömülecek ve korkuyla bekleyecek kaçınılmaz olan sonlarını.

☆ **3 Mayıs 1962- Ankara'da Açlar Yürüyüşü yapıldı.**

Ankara Yapı-iş sendikasının düzenlediği yürüyüş, işsizliği protesto amacını taşıyordu. Yürüyüşe 5 bin kadar işçi ve işsiz katıldı. Meclise kadar yüründü ve Meclis'in önünde barikat kuran polisle çatışıldı. 300 kişi gözaltına alındı. Açlar Yürüyüşü, Türkiye işçi sınıfı hareketinin '60'lı yıllardaki yükselişinin habercisi olan eylemlerden biridir.

☆ **4 Mayıs 1970- ABD'de Vietnam savaşını protesto eden 4 öğrenci öldürüldü.**

ABD'de Ohio'da Kent Eyalet üniversitesinde Vietnam savaşını protesto eden öğrencilere ateş açan Ulusal Muhafızlar 4 öğrenciyi öldürdü. Geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan ses kayıtları, Ulusal Muhafızlar'ın öğrencilerin üzerine nişan alarak ateş açtığını ve bu katliamı bilerek gerçekleştirdiklerini kanıtıyor.

☆ **5 Mayıs 1818- Sosyalizm ideolojisinin mimarı, yazdığı eserlerle kapitalizmin ekonomisini ve sosyalizmin zorunluluğunu ortaya koyan, proletaryanın büyük önderi Marks doğdu.**

Yoldaşı ve en yakın çalışma arkadaşı Engels, onun için şu sözleri söylüyor: *"Marks herşeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu yada bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımcı bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve bir başarı ile savaştı o."*

☆ **5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands cezaevinde ölüm orucunda öldü.**

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İRA militanı Bobby Sands ve arkadaşları, başta siyasi tutukluluk hakkı ve tek tip elbisenin kaldırılması olmak üzere, yaşam koşullarının iyileştirilmesi için ölüm orucuna başladılar. Kuzey İrlanda'nın Maze cezaevinde gerçekleştirilen ölüm orucu eylemi, toplam 217 gün sürdü ve Bobby Sand ile birlikte 9 arkadaşı öldüler. Eylem dışarıda da çok büyük bir kitle desteği almasına rağmen, "Demir Lady" lakaplı Thatcher'in hükümeti geri adım atmadı. Ölüm orucu eylemi ilk olarak Bobby Sands ve arkadaşları tarafından bir direniş biçimi olarak kullanılmıştı. Bir yıl sonra Diyarbakır Cezaevinde, '84 yılında da Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde son derece ağır koşullarda ölüm orucu eylemleri gerçekleştirildi. Sonrasında bu eylem biçimi farklı ülkemizde de, başka ülkelerde de yaygınlaştı, cezaevlerinde başvuru yöntemlerinden biri haline geldi.

☆ **9 Mayıs 1974- Almanya'da Kızıl Ordu Fraksi-**

yonu RAF liderlerinden Ulrike Meinhof, Stuttgart'daki Stammheim cezaevindeki hücrelerinde öldürüldü.

☆ **13 Mayıs 1974- Kürt kadın savaşı Leyla Qasım, Irak Baas rejimi tarafından katledildi.**

29 Nisan 1974 tarihinde Bağdat Havaalanında uçak kaçırma eylemi sırasında 5 arkadaşıyla birlikte yakalanan Leyla Qasım, Kürt kadın gerillaların önderlerinden biridir.

☆ **19 Mayıs 1895 Kübalı Devrimci Şair Jose Martí Öldürüldü.**

*"Aynı yalnlıkla ölmek isterim
Kırda bir çiçek gibi, sakın, gösterişsiz
Mum yerine yıldızlar parlсын üzerimde
Yeryüzü uzansın altımda sessiz
Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim
Varsın hainleri saklasından soğuk bir taş altında
Dürüstçe yaşadım ben, karşılığında
Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim."*

☆ **17 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde dörtlerin gecesi**

Diyarbakır cezaevi, 12 Eylül sonrasında büyük baskıların uygulandığı, son derece vahşi işkencelerin yapıldığı bir cezaevi olarak nam salmıştı. Burada Kürt tutuklular üzerinde özel bir asimilasyon ve ulusal baskı politikası hayata geçiriliyordu. Bu baskılara karşı ilk direniş, Mazlum Doğan'ın 1982 Newrozunda hücrelerinde yaktığı üç kibrit ile ateşlendi. Mazlum Doğan'ın şehit düşmesinin arkasından, bunu direniş çağrısı olarak benimseyen dört PKK'li tutsak, 17 Mayıs gecesi, bedenlerini ateşe verdiler. Arkasından Kemal Pir ve arkadaşlarının ölüm orucu eylemi başladı. Artarda gelen bu eylemler, cezaevindeki koşulları çok az iyileştirdiyse de, genel olarak Kürt tutuklular üzerinde olumlu bir etki yarattı ve direniş çizgisini oluşturdu.

☆ **Mayıs 1968- Fransa'da '68 eylemleri**

ABD emperyalizminin Vietnam'da yürüttüğü hegemonya savaşına duyulan tepki, dünyada '68 devrimci dalgasının yükselmesine neden

Kırıldılar, ama eğilmediler...

Deniz, Mahir, Kaypakkaya... '71 devrimciliğinin simgeleri. Aynı zamanda '68 sonrası kurulan üç devrimci örgütün liderleri. TKP-TİP revizyonizmine, barışçıl devrim hayallerine darbe indiren, silahlı devrim ve illegal örgüt fikrini yerleştiren üç büyük devrimci...

THKO'nun kurucularından Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, 12 Mart yarı-askeri faşist rejim tarafından 6 Mayıs 1972'de idam edildiler. İdam sehpasına yığılma çıktılar, sandalyeyi kendi ayaklarıyla devirdiler ve son nefeslerinde Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine, mücadeleye, devrime duydukları inancı haykırdılar.

TKP-ML'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya ise, işkencede direnişin, ser verip sır vermemenin sembolü oldu. 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır işkencehanelerinde katledildi.

Bugün yükselen şovenizmin etkisi altında Kürt halkının haklı taleplerine karşı çıkanlar, Deniz'leri asan orduya destek verenler, onları asla sahiplenemez. '71 devrimcilerini sahiplenişleri ikiyüzlücedir ve onların mücadelesini saptırmaktır.

Onlar, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı son nefeslerine kadar direndiler. Öldüler ama yenilmediler. O yüzden yaşıyorlar ve yaşayacaklar...

olmuştur. Tüm Avrupa'yı saran ve dünyanın büyük bölümünde devrimci rüzgarlar estiren '68 hareketinin çıkış noktası, Vietnam savaşına katılmak istemeyen Amerikalı gençlerdir. Ancak '68 hareketinin doruğu Fransa'daki Mayıs eylemleridir.

Fransa'da öğrenci hareketi, üniversite işgalleri, boykotlar ve gösterilerle Mayıs ayında önemli bir yükseliş içine girmişti. Devrimci gruplar, üniversitelerdeki direniş işçi sınıfı içine de yaymak için çaba gösteriyorlardı. Bu koşullarda 10 Mayıs günü kurulan devrimci öğrencilerin adeta tüm Paris'te kurduğu barikatlarla polisin ve faşistlerin saldırması üzerine işçiler de harekete geçtiler. Sendikaların çağrısıyla 1 günlük genel grev ilan edildi. Bir milyon işçi ve emekçinin katıldığı büyük bir gösteri ile polisin öğrencilere saldırısı protesto edildi. işçi grevleri o günden sonra tüm ülkeye yayıldı. Yer yer fabrika işgalleri yaşanmaya başlandı. Arkasından köylüler de harekete geçtiler. 200 bin köylü büyük bir gösteri yaptılar. De Gaulle hükümeti, direnişleri kırabilmek için, faşistler ve muhafazakarlar aracılığıyla karşı devrimci gösteriler örgütledi. Revizyonist Fransız Komünist Partisi ve reformist sendikalar, bu saldırılar karşısında uzlaşmacı bir tutuma geçtiler. Kimi yerde onların, kimi yerde ise polis ve grev kırıcıların etkisiyle direnişler sona erdi.

İhtilalci Komünistlerin Mayıs Şehitleri

Mayıs 1980- Serdar Yılmaz

Örgütçü özellikleriyle öne çıkan, işçi ve emekçilerle ilişki kurmada ve onları örgüte kazanmada örnek bir yaşam süren Serdar, Kartal'da yıldırım düşmesi sonucunda öldü.

18 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrası Ankara öğrenci gençlik hareketinin önde gelen militanlarından. Onun bu karakterini iyi bilen polisin sivil faşistlerle işbirliği içinde kurduğu kalles bir pusuda kurşunlanarak öldürüldü.

Serdar Yılmaz

Yeniden tartışmaya açılan DİN ve LAİKLİK ÜZERİNE

Tam da cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde yükseltilen “dinci-laik” çelişkisiyle, esasında AKP karşıtı kesimler, kendilerine kitle tabanı yaratmak, arkalarına aldıkları bu kitle gücüyle de ellerini daha da kuvvetlendirip rakipleri üzerinde basınç oluşturmak istediler. Sözde halka dayanıyorlardı ve halkın istemlerini dile getiriyorlardı. Bu arada silahların ucunu gösterip korku salmayı da ihmal etmediler. Bir yanda “darbe” tehdidi, diğer yanda ülke çapında kitlelerin taşındığı büyük mitinglerle çok yönlü bir savaş yürüttüler. Şu ana kadar önemli bir başarı elde ettikleri de söylenebilir.

Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle birlikte had safhaya ulaşan egemen klikler arasındaki çelişkiler, ideolojik argümanını bir kez daha “din ve laiklik”te buldu. Her iki kesim, birbirlerine karşıtlığını bu iki kavram üzerine oturttu. Kılıçların çekildiği son dönemde ise, “dinci-laik” çelişkisi bilinçli bir tarzda yükseltildi. Son bir ay içinde arka arkaya yapılan “cumhuriyet mitingleri”nin işlediği ana tema buydu. Görünürdeki neden, eşi türbanlı birinin cumhurbaşkanı olmasına karşı laik kesimlerin feranıydı. Önce Tayip Erdoğan’a, sonra Abdullah Gül’e karşı çıkışın asıl nedeni buymuş gibi gösterildi. Öte yandan Başbakanlık-Meclis Başkanlığı ve Cumhurbaşkanlığı gibi “yürütme” aygıtının üç temel kurumunun da AKP’nin eline geçmesiyle, adeta devletin tüm kademelerini dincilerin kuşattığı ve şeriatı hakim kılacakları gibi bir korku yaratıldı. Ortam, Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın 12 Nisan’daki basın açıklaması ve 27 Nisan’daki “emuhıra” ile iyice keskinleştirildi. Bu açıklamaların, ilki Ankara’da, ikincisi İstanbul’da yapılacak mitinglerin öngününe getirilmesi, mitinglerin hangi amaç ve hedef için yapıldığını da ortaya koyuyordu.

Tam da cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde yükseltilen “dinci-laik” çelişkisiyle, esasında AKP karşıtı kesimler, kendilerine kitle tabanı yaratmak, arkalarına aldıkları bu kitle gücüyle de ellerini daha da kuvvetlendirip rakipleri üzerinde basınç oluşturmak istediler.

Sözde halka dayanıyorlardı ve halkın istemlerini dile getiriyorlardı. Bu arada silahların ucunu gösterip korku salmayı da ihmal etmediler. Bir yanda “darbe” tehdidi, diğer yanda ülke çapında kitlelerin taşındığı büyük mitinglerle çok yönlü bir savaş yürüttüler. Şu ana kadar önemli bir başarı elde ettikleri de söylenebilir.

Şimdi tüm taraflar, doludizgin seçim hazırlanıyor. Seçimlerdeki propagandanın ekseni de “dinci-laik” ayrımı olacak. Gerçekte ne genelkurmay ve onun sözcülüğünü üstlenen CHP laik, ne AKP dini bütün bir parti. Fakat kitleleri arkalarına almada kullanacakları en güçlü silahları, yine din ve laiklik...

Geçmişten beri bu iki kavram, egemen kliklerin kendi aralarındaki it dalaşında kullanılageldi. Şimdi yeniden aynı argümanlarla sahneler. Ve ortalık atılan bu sis bombası ile toz duman. İdeolojik kargaşa, bu sahte çelişkiye kan taşıyor. Kendine “sol”, “devrimci”, “sosyalist” diyen kesimler, “dinci-laik” yapay saflaşmasının bir tarafına kaymış ya da meyletmış durumda.

Böyle bir ortamda Marksizm-Leninizmin bilimsel ışığına her zamankinden daha fazla ihtiyaç var. Din nedir, ne zaman ve hangi koşullarda doğmuştur? Din ile devlet ilişkileri nasıl kurulmuş, bugüne nasıl taşınmıştır? İslam dininin diğer dinlerle farkı ve sonuçları nelerdir? Doğu-Batı çelişkisinde dindeki bu farkın rolü ne kadardır? Laiklik, hangi dönemde ve hangi amaçlarla ortaya çıkmıştır? Türkiye’de laiklik ne zaman ve

hangi biçimde gündeme gelmiştir? Kemalizm gerçekten laik midir? Bugün laik bir ülke var mıdır? Marksizm dine ve laikliğe nasıl yaklaşmaktadır? Türkiye’de süregelen “dinci-laik” yapay saflaşmasının altında yatan gerçek neden nedir? Bugünkü saflaşmaya nasıl yaklaşmak ve nasıl tavır almak gerekir? vb...

Bu ve benzeri sorulara araştırmaya dayanan bilimsel bir yaklaşım olmadan, yükseltilen toz duman içinde kaybolan gerçekleri görebilmek mümkün değildir.

Dinin ortaya çıkışı, evrimi

Din, Engels’in tanımıyla “*insanların günlük yaşayışını egemenlik altında bulunduran dış güçlerin, onların kafalarındaki fantastik yansımalarından, dünyasal güçlerin içinde dünyaüstü güçler biçimine büründükleri bir yansımasından başka bir şey değildir.*” (Anti-Dühring sf:492)

İlk çağlarda belli başlı doğa güçlerinin kişileştirilmesi gibi yalın bir düşünceyle ortaya çıkmıştır din. Gök tanrısı, deniztanrısı, fırtına ve gök gürültüsü tanrısı vb... (Homeros’un İlyada ve Odysseia destanlarında geçer) Bu tanrılar, ölümsüz olmayı başaran ve çok büyük güçlere sahip insanlar olarak düşünülmüştür. Her tanrı bir evde -tapınakta- yaşar. İnsan ruhunun bedeninde bulunması gibi, tanrı da bir kült heykelin içindedir.

O çağlardaki inanışa göre, kişileştirilmiş doğa güçleri, yani tanrılar ve tanrıçalar, Gök tanrısının yönettiği tanrısal bir topluluk içinde yer alırlar. Her yıl başında bu tanrılar toplanır ve o yılın nasıl geçeceğini kararlaştırır. Tanrılar topluluğu yılın yazgısını kararlaştırdıktan sonra onu hiçbir güç değiştiremez. Eğer işaret ve belirtiler, bir yıkımın geleceğini gösteriyorsa, tanrının öfkesini yatıştıracak dinsel törenler yapılır. Böylece yıkımın önüne geçilebileceği düşünülür. Önceden hiç işaret verilmemişken bir yıkım gelmişse, bu tanrının halkı uyarmak istemediğini gösterir. Yani olabilecek her şey için hazır bir açıklama vardır. Böylece sistem kendini onaylayan, oturmuş bir nitelik kazanır. Ve çok tanrılı dinler, üç bin yıl boyunca varlığını sürdürür. Bu, doğa güçlerini kişileştiren çok tanrılı inanç sisteminin ne denli güçlü olduğunu da göstermektedir.

Fakat sonra, doğa güçlerinin yanı sıra insanların karşısına dikilen toplumsal güçler işe karışır. Başlangıçta yalnızca doğanın gizemli güçlerinin yansydıkları

fantastik kişilikler, toplumsal nitelik kazanırlar. Evrimin daha gelişmiş aşamasında ise, çok sayıdaki tanrıların tüm doğal ve toplumsal nitelikleri, soyut insanın yansımasından başka bir şey olmayan ve her şeye yetenekli tek bir tanrıya dönüşür. Yahudilerin ulusal tanrısı, Yahova'da bulunan tek tanrıcılık dönemi böyle başlar. Ve o günden bugüne varlığını sürdürür.

Esasında tanrı ve doğa üstü güçlerle ilgili fikirler, insanlık tarihinin belli bir aşamasında insan ile doğa arasındaki mücadeleye, onun zorluklarına karşı uydurulmuştur. Ve yine belli bir aşamada bizzat yaşam içinde kaybolmaya başlamıştır. Fakat sınıflı topluma geçişle birlikte, yani ilkel kömünal toplumdan köleci topluma geçildikten sonra din, özellikle muhafaza edilmiştir. Halkı cehalet içinde bırakmak, halkın mucizelere beslediği safça inancı sürdürmek, sömürücü sınıfların çıkarımadır çünkü. Sömürünün gerçek nedenini gizlemek ve karlarını korumak için dine, dinsel önyargılara sarılırlar. Dinin bu kadar kalıcı olmasının sebebi de budur.

Buna karşın din konusunda egemenlerin yaydığı ve en fazla kabul gören yaklaşım, dinin toplumsal düzeni oluşturduğu, o yüzden insanlık için yararlı bir şey olduğudur. Oysa "toplumsal düzeni" belirleyen her zaman ekonomik ilişkiler olmuştur. Din, bir üstyapı kurumu olarak, o ekonomik ilişkileri perdelemenin bir aracı haline getirilmiştir.

İlk çağlarda insanın doğa ile ilişkisinde olup bitenleri doğüstü güçlerle açıklama ihtiyacı, sonrasında sömürünün gerçek nedenini gizlemeye yaramıştır. Çünkü sömürü sistemi de, tıpkı doğa olayları gibi, hep gizli bir gücün yönettiği gizemli bir ilişki sistemi şeklinde sunulur. Oysa insanlık, doğa ile mücadelesinde çok büyük ilerlemeler kaydetmiştir. Ve bunu "tanrının yar-dımı" ile değil, aksine bu tür inançlara rağmen ve onlara karşı mücadele içinde başarmıştır. Çünkü bu ilerleme, bilimin verileriyle gerçekleşir. Bu veriler, dinsel hayallerle uzlaşmaz bir çelişki halindedir. İnsanlığın doğa ile mücadelesinde olduğu gibi toplumsal sistemlerle mücadelesinde de bilimsellik esas alındığında, yaratılan "sis-perdesi" yırtılacak ve insanlık sömürü ile birlikte dini de ortadan kaldıracaktır.

Engels'in Anti-Dühring'te özlü bir şekilde ortaya koyduğu gerçek budur:

"Bugünkü burjuva toplumda, insanların gene kendileri tarafından yaratılmış ekonomik ilişkiler, gene kendileri tarafından üretilmiş üretim araçları aracılığıyla, sanki yabancı bir güç aracılığıyla yönetilir gibi yönetildiklerini birçok kez görmüş bulunuyoruz. O halde dinsel yansımanın gerçek temeli ve onunla birlikte dinsel yansı-nın kendisi de varlığını sürdürür. Ve bur-

Hristiyanlık, köle-ci toplum koşulların-da doğdu. O dönem Roma İmparatorluğu vardı ve oldukça güç-lüydü. Hristiyanlık da başlangıçta köleli-ğin ağır baskısı altın-da acı çeken insanları birleştirici ve ilerici bir rol oynadı. Din, merkezi iktidarla çatışmamak için, "ruha-ni" ve "cismani" ikti-dar ayrımını getirdi. Fakat 250 yıl sonra Roma İmparatorlu-ğunda tahta çıktı ve devletin resmi dini ha-line geldi. Ve Ortaçağ boyunca toplumsal-si-yasal yaşama egemen oldu, kralları titretti, tahtları devirdi.İsla-miyyetin ortaya çıktığı dönemde ise, Arap ya-rımadasında devlet yoktu. Soyguna daya-nan ilkel kabile yaşa-mı, özel mülkiyet ve ticaretin gelişmesini engelliyordu. Bu ko-şullarda ortaya çıkan İslamiyet, toplum ya-şamını düzenleyici ku-rallar koymak zorun-daydı. Bireysel yaşam-dan, ekonomi ve hu-kuka her alana el attı, adeta bir devlet gibi örgütlendi.

juva iktisadı, bu yabancı egemenliğin ne-densel bağlantısına bir göz atmaya izin verse bile, bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Bur-juva iktisadı, ne genel olarak bunalımları önleyebilir, ne bireysel kapitalisti yitikler-den, karşılıksız borçlardan ve batkıdan, ne de işçiyi işsizlik ve sefaletten esirgeyebi-lir... Yalın bilgi, iktisadi bilgiden daha ile-ri ve derine de gitse toplumsal güçleri top-lumun egemenliği altına almaya yetmez. Bunun için her şeyden önce toplumsal bir eylem gerekir. Ve bu eylem yerine getiril-diği; toplum, tüm üretim araçları üzerine el konması ve planlı bir biçimde kullanıl-ması aracılığıyla, kendini ve bütün üyele-rini, şimdilik kendileri tarafından üretil-miş, ama karşılığında ezici bir yabancı güç olarak dikilen bu üretim araçlarının onla-rı egemenliği altında tuttuğu kölelikten kurtardığı zaman; yani insan yalnızca önerir olmaktan çıktığı, ama düzenleyici de olduğu zaman -işte o zaman, dinde yan-sıyan son yabancı güç ortadan kalkacak ve böylece artık yansıtacak hiçbir şey bulun-maması yalın nedeniyle, dinsel yansı-nın kendisi de ortadan kalkacaktır." (Engels, Anti-Dühring, sf 494)

Laikliğin ortaya çıkışı,

burjuvazinin dine yaklaşımı

"Din ve laiklik" konusunun tartışıldığı her dönemde ortaya atılan bir iddia da, İslam dininin diğer dinlerden, özellikle de Hristiyanlıktan- farklı olduğu, o yüzden laikliğin buralarda benimsenip yerleşme-diğidir. Batı hayranı burjuva aydınlarına göre, Hristiyanlık, "dünyevi yaşamın dı-şında kaldığı" için yenilenmeci ve ilerici-dir. İslam ise, bireyin ve toplumun tüm ilişki sistemini belirlemeye kalktığı için tutucu, boğucu ve gericidir. Oysa bütün dinler, özellikle egemen olduktan sonra toplumsal yaşama el atmış, onu düzenle-meye kalkmıştır. Egemen sınıflar da, dini kendi ihtiyaç ve çıkarlarına göre uygun bir kalıba dökmüştür.

Gerçekten de İslamiyet ile Hristiyan-lık farklı tarihsel ve toplumsal koşullarda ortaya çıkmıştır. Fakat buradan hareketle, İslamiyetin gerici, Hristiyanlığın ilerici olduğu söylenemez.

Hristiyanlık, köleci toplum koşulla-rında doğdu. O dönem Roma İmparatorlu-ğu vardı ve oldukça güçlüydü. Hristiyan-lık da başlangıçta köleliğin ağır baskısı al-tında acı çeken insanları birleştirici ve ile-rici bir rol oynadı.

Din, merkezi iktidarla çatışmamak için "ruhani" ve "cismani" iktidar ayrımını ge-tirdi. Fakat 250 yıl sonra Roma İmparator-luğunda tahta çıktı ve devletin resmi dini haline geldi. Ve Ortaçağ boyunca toplum-sal-siyasal yaşama egemen oldu, kralları

titretti, tahtları devirdi.

İslamiyyetin ortaya çıktığı dönemde ise, Arap yarımadasında devlet yoktu. Soygu-na dayanan ilkel kabile yaşamı, özel mül-kiyet ve ticaretin gelişmesini engelliyordu. Bu koşullarda ortaya çıkan İslamiyet, top-lum yaşamını düzenleyici kurallar koymak zorundaydı. Bireysel yaşamdan, ekonomi ve hukuka her alana el attı, adeta bir dev-let gibi örgütlendi. Bunları da şiddet aracı-lığıyla gerçekleştirdi. İslamiyyetin bir ide-oloji olarak böyle şekillenmesi, doğduğu koşullarla doğrudan bağlantılıdır. Laikli-ğin doğuda değil de batıda, kapitalizmin geliştiği yerlerde ortaya çıkması, dinsel farklılıklardan değil, tamamen alt yapıdaki değişimlerden, sosyo-ekonomik farklılık-lardandır. Buna bağlı olarak gelişen sınıf ilişkileri, ideolojik-kültürel şekillenmedir.

Köleci toplumdan feodalizme evrilişle birlikte din de ona özgü biçimler aldı. Or-taçağ, dinin "altın çağı" oldu, tüm bilim-ler, teolojiye (dinbilim) göre biçimlendi. Kapitalizm aşamasında ise, burjuvazi dini kendi amaçlarına uygun hale getirmek için yenilemek zorundaydı. Engels'in de belirt-tiği gibi; *"Büyük bir fırtına koparmak için yığınların yalnızca dinle beslenen kafala-rına, kendi öz çıkarlarını dinsel bir kisve altında sunmak gerekiyordu."*

Almanya'da Luther, Fransa'da Cal-vin'in başını çektiği dinde reformculuk böyle gelişti. Hareket Almanya'da yenildi, Fransa'da başarı kazandı, İngiltere'de ise uzlaşmayla sonuçlandı. Fakat burjuvazi güçlendikçe, feodalizme karşı her alanda radikal bir mücadeleye girişti. Feodal ikti-darın en önemli dayanağını oluşturan kili-seye cepheden savaş açtı. Burjuva demok-ratik devrimler "Aydınlanma Çağı" böyle başladı. Lasizm de bu zeminde gelişti.

Burjuva devrimleri, kilise tarafından kutsanan kralın ve feodal soyluluğun yı-kılmasına dayanıyordu. Kapitalizm, inanç-la gerçeklik arasında bir ayrım yaparak inancı kişilerin vicdanına bırakıp dünyevi yaşamı akıl ve deneye göre düzenlemeyi şart kılıyordu. Bilimsel ve teknik gelişme-nin önünü açmak, azami karı elde etmek bunu gerektiriyordu çünkü. Öte yandan ki-lise, milyonlarca hektar toprağa sahipti. Burjuvazi, kilisenin başta elde tuttuğu top-raklar olmak üzere gelirlerine göz dikmiş-ti. O yüzden burjuvazi dinle devlet işleri-nin birbirinden ayrılması gerektiğini sa-vundu.

Burjuvazinin ilerici özellikleri taşıdığı dönemde yürüttüğü bu mücadele, iktidarı ele geçirmesiyle birlikte farklılaştı, gerici-leşti. Kendisinden önceki egemen sınıfın kültürel mirasına ve dine sarıldı. Lenin'in deyişiyle; *"bize kendi kendini yöneten ki-lise cemaatlerinde etkin olabilecek daha uygar, yenilenmiş, daha kurnaz bir din ve-*

rin - işte sermayenin otokrasiden talep ettiği buydu.” (Din Üzerine, İnter yay sf: 33)

Emperyalizm çağında ise, burjuvazi her alanda gericiliğin doruğuna çıktı. Hegemonyasını sürdürebilmek, kitleleri gerçeklikten uzaklaştırıp oyalayabilmek için din silahına daha fazla sarıldı. Burjuva demokratik devrimin yapılmadığı veya tamamlanmadığı ülkelerde işbirlikçi burjuvazi, feodal sınıflarla ittifak yaparak feodal ideoloji ve kültürü, ona özgü biçimiyle dini korudu ve geliştirdi. Türkiye de bu tür ülkelerden biridir.

Şurası da bir gerçektir ki, burjuvazinin feodalite ve kiliselerle mücadelesi her yerde aynı radikallikle gerçekleşmemiştir. Örneğin İtalya’da burjuvazi ile saray monarşisi, halk yığınlarını dışlayarak kendi aralarında uzlaşır. İtalya’da dinsel otoritenin gücünü koruması ve günümüze kadar gelmesi, bundan dolayıdır. Bu tür uzlaşmalarla kapitalizme geçişin yapıldığı yerlerde dinin toplumsal yaşam üzerindeki etkinliği, radikal bir mücadele ile gerçekleşen yerlerden daha güçlüdür.

Türkiye’de laiklik

Türkiye’de laiklik doğal olarak TC’nin kuruluşuyla gündeme geldi. Merkezi feodal bir sistem üzerine oturan Osmanlı Devleti’nde dinin üstünlüğü tartışılmazdı. Özellikle Yavuz Sultan dönemi’nde Mısır seferiyle birlikte halifeliğin de Osmanlı padişahlarına geçmesiyle, Osmanlı devletinde Müslüman ve Sünnilik baskın hale geldi. Şeriat kanunları esastı, medreselerde dini eğitim veriliyordu. Din, bir kurum olarak Şeyhülislam nezdinde devletin en üst düzeyinde temsil ediliyordu. Padişah çıkaracağı her kanunda, dinen de caiz olduğuna dair fetva çıkarmak durumundaydı. Tanzimat’la başlayan yenilik hareketlerinde anayasal kimi reformlar gerçekleştiyse de devletin dinle bu iç içeliği hep korundu.

Cumhuriyetin kuruluşundan sonra, üst yapıda gerçekleştirilen bir dizi değişimden biri de laikliktir. Hatta laiklik, yapılan burjuva demokratik reformların içinde en radikalidir. Saltanatın ve hilafetin kaldırılması, şer-i hukuk sisteminin değiştirilmesi, medreselerin, tekke ve zaviyelerin kapatılması, tevhid-i tedrisat (öğrenim birliği) yasası, Kuranın Türkçeye çevrilmesi ve ezanın Türkçe okunması, bu doğrultuda yapılan değişiklikler, Osmanlı’dan kopuşun en köklü ifadeleridir.

Bunlar, Fransız devriminden esinlenmiştir. Yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti, dini hurafelerin elinden kurtarmak, okullarda burjuvazinin ihtiyacına göre bir eğitim sistemi kurmak istemektedir. Ülkenin kapitalizme doğru evrimiyle birlikte yeniden şekillenen sınıf ilişkileri, bunu gerektirmektedir. Fakat Türkiye’de laiklik Ba-

Batı’da alt yapıda hakimiyetini oluşturan burjuvazi, kendi bayrağı altına topladığı geniş halk kesimleriyle birlikte devrimle üst yapıyı, devleti ele geçirmiştir. Kemalist laiklik ise, yukarıdan aşağıya doğru ve baskıyla gerçekleşir. Öte yandan geleneksel düşünce ve değer yargıları da, kapitalist gelişme düzeyine denk düşmeyen bir yaygınlığa sahiptir. Yukarıdan aşağıya geliştirilmeye çalışılan reformlar, sosyo-ekonomik temel ve bu temel üzerinde yükselen ideoloji ve kültürle çatışmaktadır. O yüzden de laiklik, ülkemizde hep sorunlu ve tartışmalı bir kavram olmuştur. Toplumun ezici çoğunluğu tarafından benimsenmemiş, o yüzden dini akımlar da, her dönem taban bulabilmiştir. Sonrasında ise, emperyalizmle kurulan bağlar ve işbirlikçi burjuvazi ile feodal sınıfların ittifakı, dinin sürekli biçimde yaygınlaşmasını getirir.

tı’ndan farklı gelişir. Batı’da “Aydınlanma Çağı” adı verilen ve burjuva devrimlerinin düşünsel temelini oluşturan her alandaki radikal düşünce akımları Türkiye’de olmamıştır. Keza Batı’da alt yapıda hakimiyetini oluşturan burjuvazi, kendi bayrağı altına topladığı geniş halk kesimleriyle birlikte devrimle üst yapıyı, devleti ele geçirmiştir. Kemalist laiklik ise, yukarıdan aşağıya doğru ve baskıyla gerçekleşir. Öte yandan geleneksel düşünce ve değer yargıları da, kapitalist gelişme düzeyine denk düşmeyen bir yaygınlığa sahiptir. Yukarıdan aşağıya geliştirilmeye çalışılan reformlar, sosyo-ekonomik temel ve bu temel üzerinde yükselen ideoloji ve kültürle çatışmaktadır. O yüzden de laiklik, ülkemizde hep sorunlu ve tartışmalı bir kavram olmuştur. Toplumun ezici çoğunluğu tarafından benimsenmemiş, o yüzden dini akımlar da, her dönem taban bulabilmiştir. Sonrasında ise, emperyalizmle kurulan bağlar ve işbirlikçi burjuvazi ile feodal sınıfların ittifakı, dinin sürekli biçimde yaygınlaşmasını getirir.

Kemalizmin doğuşu ve gelişimi, esasında dinciliğin bu topraklarda neden hala bu kadar yaygın olduğunu göstermektedir. Kemalist önderlik, milli ticaret burjuvazisini temsil ediyordu ve ulusal kurtuluş savaşı cılız bir anti-emperyalist nitelik taşıyordu. Fakat anti-feodal bir niteliği yoktu. Bir kısım feodaller, topraklarını kurtarmak için kurtuluş savaşını desteklediler. M. Kemal de İslamiyeti birleştirici bir öge olarak bir dönem -taktik amaçlı olsa da- kullandı. (Erzurum ve Sivas kongrelerinde din adamlarıyla fotoğraf çekirtmesi, Kurtuluş savaşının dinen geçerli olduğu yönünde fetva çıkartması vb...) Sonrasında, sultanlık ve halifelik kaldırılıp, burjuvazinin ekonomik gelişimini hızlandıracak kararlar alınsa da, feodaller ekonomik güçlerini büyük oranda korudular. İktisadi bakımdan olduğu gibi ideoloji ve kültürleriyle de partilerde ve parlamentoda önemli bir güç oluşturdular. Toprak ağaları ve büyük toprak sahipleri, ekonomik güçlerine manevi bir gücü de ekleyerek yığınları daha kolay denetim altında tutabildi.

Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi de bundan yararlandı. Özellikle feodallerin etkin olduğu yerlerde, egemenliğini daha kolay sürdürebilmenin aracı olarak dini kullandı. Halk kitlelerini denetim altında tutabilmek, devrimci uyanışın hızını keskebilmek için dini düşünceleri belli bir seviyede korudu. Komünist ve devrimci hareketin başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kesimlerde etkinliğinin sınırlı olması da işlerini kolaylaştırdı.

Diğer yandan, sınıf örgütlenmelerinin yaygın ve etkin hale gelememeleri, kapitalizmin yıkıma uğrattığı kitleleri, geleneksel düşünce tarzına uygun olarak geçmişe

özlem duymasına, dine yöneltti. Tarikatlar, bir nevi “sosyal dayanışma kurumu” oldu. Ekonomik ve sosyal bir altüst sürecine giren yığınlar, bunun nedenlerini, sosyo-ekonomik temellerini görmekte ve kavramakta zorlandıkça, kapitalizmin ahlaki ve kültürel yozlaşmasına karşı tutunacak bir dal olarak dine sarıldılar. Paradoks gibi görünse de ‘80’li yıllardan itibaren kapitalizm hızlı biçimde gelişirken, dini akımlar da aynı hızla gelişip serpildi. Bunda, kapitalizmin gelişiminin yarattığı sonuçlardan duyulan korku ve endişe etkili olmakla birlikte, devletin dini teşvik etmesinin de rolü büyüktür. Özellikle 12 Eylül sonrası bilinçli bir şekilde dinci gericilik körüklenmiştir. Sendikalar ve çeşitli kitle örgütlerinin kapatılmasıyla birlikte tarikatların gelişmesine uygun zemin de yaratılmıştır.

12 Eylül ve devletin dine

yaklaşımında rota değişikliği

12 Eylül askeri faşist cunta döneminde, Cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren baskın olan “Kemalist laiklik”ten, “laikliğin dinsizlik olmadığı” şeklinde bir yorumla geçilerek, rota değişikliği yapıldı. Okullarda -hem de anayasa ile- din dersi zorunluluğu getirildi, İmam Hatip okulları çığ gibi arttı, resmi dairelere mescit yaptırıldı vb... Bütün bunlar “Kemalist devrimin bekçisi” ordu aracılığıyla, ordunun tamamen yönetimi ele geçirmiş olduğu bir dönemde yapılıyordu. Bugün ordunun laikliğin teminatıymış gibi gösterilmesinin ne denli sahte olduğu, bu yakın geçmiş bile kanıtlamaktadır.

Cuntanın benimsediği yeni politika, dini ideoloji ve kültürün yaygınlaştırılması ve dini akımların denetimli biçimde geliştirilmesiydi. 12 Eylül öncesi yükselen halk hareketini bir daha yaşamamak için dinin gelişmesini istiyordu. Devrimci-demokrat harekete taban olabilecek kitleyi dinci-gericilikle zehirleyip en azından nötrale etmeyi amaçlıyordu. Dini akımlar, ‘60’lı yıllardan itibaren komünizm düşmanlığı ile şekillenmişler ve devrimci harekete karşı ideolojik bir silah, vurucu bir güç olmuşlardı. Faşist MHP’nin 12 Eylül öncesi yükselen hareketi bastırmada yetersiz kalmasından da hareketle yeniden dinci gericinin palazlandırılmasına girişildi. O yıllarda Kürt ulusal hareketinin gelişmeye başlaması da bunda etkili oldu. Kürt ulusal uyanışını bastırmak için de Kürt toplumunda etkin olan dinin kullanılması tercih edildi.

Fakat “cumhuriyetin temel ilkesi” sayılan laiklik konusundaki politika değişikliği, sadece iç politika ve güncel hesaplarla sınırlı değildi. Bölge konjonktürüne, bir bütün olarak karşı-devrim cephesinin stra-

tejik hesaplarına dayanan bir tavır değişikliği sözkonusuydu.

Emperyalizmin bölgedeki hesapları, sonradan “Türk-İslam sentezi” olarak tanımlanan bu yeni politikayı gerektiriyordu. Ortadoğu’da İran gibi bir jandarmayı yitiren ABD’nin Türkiye’ye ihtiyacı artmıştı. Ortadoğu’da dinin rolü, Türkiye’yi Arap ülkeleriyle yakınlaştırmada kullanıldı. SB’nin dağılma sürecine girmesi de Müslüman-Türk halklarının yaşadığı bölgelerde dinsel-ulusal çelişkileri körüklemeye uygun zemin yarattı. “Türk-İslam sentezi” biçilmiş kaftan olarak devreye girdi.

Kısaca bu politika, ABD’nin bölgedeki çıkarlarına ve Türkiye’nin bölgede doğan boşluğu doldurma, emperyalistlere “köprü” olma rolüne uygundu. Böylece emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarına, özlem ve istemlerine uygun muhafazakar bir toplum yaratılmaya girildi.

Esasında islamiyetin de kapitalizmle uzlaşmayacak niteliği yoktur. Özel mülkiyet, servet edinme, miras hakkı, katı yasalarla korunmuştur. En önemli çelişki, zamanında tüccarları korumak için koyulan riba(faiz) yasağıdır ki, bu konuda da faiz yerine “karın paylaşımı” denilerek kitabına uydurulmuştur. Bununla birlikte şeriat hukuku ve ceza sistemi, toplumsal ve bireysel yaşamın alabildiğine kısıtlanması ile kapitalizm arasında ciddi çelişkiler vardır. Bu çelişkiler, İslamiyeti sahiplenmekten vazgeçmeyen burjuvaziyi, onu kapitalizme uygun hale getirmeye yöneltmektedir. Zaman zaman Diyanet işleri ile dinci akımlar arasında meydana gelen çatışmalar, buradan kaynağını alır.

Türkiye’de dini akımlar da, genellikle rejimle uzlaşma içinde olmuştur. Stratejileri, sistem içinde çatışmadan çoğalmaktır. Son yıllarda Fettullahçıların bunu çok iyi yaptığı bilinmektedir. Zaten geçmişten beri kitle gücü büyük tarikatlardan Nurcu ve Süleymancı kesimler, DP-AP çizgisinin destekleyicileri olmuştur. ’80 sonrasında ise ANAP’ta Refah Partisi’nde, bugünse başta AKP olmak üzere birçok düzen partisinde bu tarikatlardan etkinliği vardır.

11 Eylül: Egemenlerin dini

kullanışında da bir dönemeç

ABD’nin Sovyetler Birliği’ne karşı Ortadoğu’da geliştirdiği “yeşil kuşak” politikası, ’90’lı yılların sonunda değişmek zorunda kaldı. ABD’ye bağımlı Ortadoğu devletlerinin, kitleleri baskı ve sömürü altında tutmak için kullandığı din, muhaliflerince de kullanmaya başlanmıştı çünkü. Batı kapitalizmini Hristiyanlıkla özdeşleştirip ABD’ye “cihad” çağrılarını yapan dinci gruplar artmıştı. Bu durum, ABD içinde

2000’li yılların başında 11 Eylül saldırıları ise, ABD’nin “yeşil kuşak” politikasını tümünden çökertti. Hatta bu politika, onu vuran bir silaha dönüştü. Ortadoğu’da “radikal İslam”ın gelişmesinde önemli bir rol oynadı. ABD’nin işbirlikçisi Arap rejimlerine tepki duyan kitleler, büyük oranda “radikal İslam” a kaydılar ve her ikisine karşı mücadeleyi yükselttiler. Böylece ABD’nin başlattığı yeni emperyalist savaşa ideolojik bir kılıf da bulundu: Medeniyetler Savaşı! ABD Başkanı Bush, 11 Eylül sonrası açıkça “haçlı seferi”nden söz ediyordu. Sonrasında “İslamo-faşizm” terimini kullanarak, “din savaşları”nı körükledi. Yeni politikası, Ortadoğu’da kendine bağımlı ülkelere “ılımlı İslam”dı. Bunun için de Türkiye “model ülke” olarak seçildi. AKP, böyle bir konjonktürde kuruldu. Kurulmasıyla birlikte seçimlere katılması ve en fazla oy alan parti olarak hükümeti tek başına kurması bir oldu. Hepsı bir yıl içinde gerçekleşmişti.

yeni tartışmaları beraberinde getirdi, “yeşil kuşak” politikası revize edilmeye, rötüşlanmaya başlandı. Palazlanan ve kendi için tehlike haline gelen dinci grupların törpülenmesi, denetime alınması hizaya sokulması gerekiyordu.

Benzer bir seyri Türkiye’de de görmek mümkün. 12 Eylül sonrası önu iyice açılan tarikatlar, burjuva partiler içindeki nüfuzlarını arttırdılar. Önce ANAP, sonrasında Refah Partisi, en fazla oyu alarak hükümetler kurdular. Nakşibendicilik, Süleymancılık, Nurculuk gibi tarikatlardan siyasal etkinlikleri arttı. Dahası bunlar, holding ve vakıflar olarak ekonomik olarak da büyüdüler. Bu durum farklı burjuva kesimleri rahatsız etmeye başladı. Çelişkiler daha açık bir hal aldı. “Postmodern darbe” olarak tarihe geçen 28 Şubat süreci, rejimin çizdiği sınırları aşan dinci gericiliğin “balans ayarı” ile yeniden rayına oturtulmasıydı. (Bu darbenin ardından Refah Partisi parçalanmış ve AKP bu parçalanmanın sonucunda ortaya çıkmıştır.)

2000’li yılların başında 11 Eylül saldırıları ise, ABD’nin “yeşil kuşak” politikasını tümünden çökertti. Hatta bu politika, onu vuran bir silaha dönüştü. Ortadoğu’da “radikal İslam”ın gelişmesinde önemli bir rol oynadı. ABD’nin işbirlikçisi Arap rejimlerine tepki duyan kitleler, büyük oranda “radikal İslam” a kaydılar ve her ikisine karşı mücadeleyi yükselttiler. Tarihe 11 Eylül olarak geçen, ABD’de bulunan Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon’un uçaklı saldırıya uğraması, böyle bir ortamda gerçekleşti. Böylece ABD’nin başlattığı yeni emperyalist savaşa ideolojik bir kılıf da bulundu: Medeniyetler Savaşı!

ABD Başkanı Bush, 11 Eylül sonrası açıkça “haçlı seferi”nden söz ediyordu. Afganistan ve Irak işgalini böyle bir dinsel çağrışımla kutsuyor ve tüm dünyada dinsel çelişkileri kışkırtıyordu. Sonrasında “İslamo-faşizm” terimini kullanarak, “din savaşları”nı körükledi. Yeni politikası, Ortadoğu’da kendine bağımlı ülkelere “ılımlı İslam”dı. Bunun için de Türkiye “model ülke” olarak seçildi. “Türkiye Batı’nın bir parçasıdır” vurgusu güçlendirildi, AB’ye giriş süreci hızlandırıldı. vb...

AKP, böyle bir konjonktürde kuruldu. Kurulmasıyla birlikte seçimlere katılması ve en fazla oy alan parti olarak hükümeti tek başına kurması bir oldu. Hepsı bir yıl içinde gerçekleşmişti. AKP Genel Başkanı ve ardından Başbakan olan Tayip Erdoğan, Türkiye’nin ABD’yi en fazla ziyaret eden başbakanı ünvanını kazanacaktı. “Milli Nizam Partisi” ile başlayıp “Milli Selamet”, “Refah”, “Saadet” diye uzayan partiler zincirinin son halkasıydı AKP. Yelkenlerini ABD’nin desteği ile şişirerek yeni emperyalist savaşın öngününde Tür-

kiye’de hükümet partisi konumuna geldi.

3 Kasım 2002 seçimlerine “değiştik” diye girmişlerdi ve geçmişte “Hristiyan Kulübü” dedikleri AB’ye Türkiye’nin girmesini temel politika olarak benimsemişlerdi. İlk icraatları da “AB’ye uyum” adı altında emperyalist tekellerin yağmasını kolaylaştıracak yasalar çıkarmak oldu. Bu da “değişmiş” olduklarının göstergesiydi! Hatta kimilerince “statükoya” karşı “değişim”in simgesi olarak desteklenmeliydiler. Burjuvazinin liberal kesimlerinin ve reformistlerin bu propagandası, büyük oranda tuttu. AKP, “savaş hükümeti”nin partisi olarak yükseldi. Ne var ki, egemen klikler arasındaki çelişkiler ve kitlelerde artan ABD karşıtlığı, bu görevini layıkıyla yerine getirmesini engelliyordu. Türkiye’yi savaşa doğrudan sokmayı hedefleyen 1 Mart tezkeresini meclisten geçirmeyi başaramadı örneğin. Bu durum ABD-Türkiye ilişkilerini krize soktu. Diğer yandan ABD’nin Irak işgaliyle birlikte Kuzey Irak’ta (Güney Kürdistan) fiilen kurulan Kürt federal devleti, Türkiye’deki şoven kesimleri fazlasıyla rahatsız ediyordu. Ülkede şoven-milliyetçi duyguların körüklenmesiyle de birleşen ABD karşıtlığı büyümeye başladı. Farklı emperyalistlerin işbirlikçileri bu rüzgarı da arkalarına alarak AKP’ye karşı mücadeleyi yükselttiler. İdeolojik argümanları ise, dinci gericiliğe karşı laiklik, ulusalcılık oldu.

Marksist-Leninistlerin

dine ve laikliğe bakışı

“Din halkın afyonudur” demiştir Marks. Çünkü din, binlerce yıldır emekçilerin kölece boyun eğmişliğini sürdürmek için egemenlerin elindeki en güçlü araçlardan biri olmuş, kitlelerin bilincini çarpıtmış, uyuşturmuştur. Onun içindir ki komünistler, dini insanın en büyük aldanışı ve yabancı bir gücün insan üzerindeki egemenliği olarak görürler. Onun toplum ve bireyin vicdanından süpürülüp atılmasını savunur, bunun için mücadele ederler.

Fakat bu mücadeleyi yürütürken, insanların dini inançlarından zor yoluyla vazgeçirilmesi gibi bir düşünce ve davranış içinde olmazlar. Dini inanç konusunu tartışma odağı haline getirmek gibi bir tavır benimsemezler. İnsanın bu aldanışına yol açan maddi koşullar değişmeden değişmeyeceğini, bunun da ancak sınıf mücadelesinin somut pratiği içinde mümkün olacağını bilirler. Ve din-mezhep farkı ayırmadan tüm işçi ve emekçileri sınıf mücadelesinin içine çekmeye çalışırlar. O yüzden de dine karşı mücadeleyi, soyut ve teorik bir propaganda şeklinde değil, “gerçekten cereyan eden ve kitleleri her şeyden önce ve en iyi eğiten somut bir temelde, sınıf mücadelesi temelinde” yürütürler.

“Din neden kent proletaryasının geri katmanları içinde, yarı-proletaryanın geniş katmanları içinde ve köylü kitlesi içinde tutunuyor?” diye soruyor Lenin. Ve bu soruya verilen yanıtla burjuva radikallerden, anarşistlerden komünistlerin farkını ortaya koyuyor. Çünkü burjuva materyalist, “halkın cahilliği sonucunda” diye yanıt verip, “Kahrolsun din, yaşasın ateizm!” der. ML biri ise, böyle bir anlayışı “yüzeysel, burjuva darkafalı bir kültür taşıyıcılığı” olarak niteler. Ve yukarıdaki soruyu şöyle yanıtlar: “Emekçi kitlelerin sosyal ezilmişliği, çalışan sıradan insana hergün ve her saat, savaş, deprem vb. gibi bütün olağanüstü olaylardan bin kez daha korkunç sıkıntılar ve dehşetli acılar yaşatan kapitalizmin kör gözüm hareket eden güçleri karşısında onun görünürdeki tamamen acizliği-bugün dinin en derin kökleri burada aranmalıdır.” (Lenin, Din Üzerine sf:14)

Dinin bu köküne, bütün biçimleriyle sermayenin egemenliğine karşı birleşik örgütlü planlı, bilinçli bir mücadele yürütülmeden, dinin kitleler üzerindeki etkisini kırabilmek mümkün değildir. Onun içindir ki, dine karşı mücadele, işçi ve emekçilerin sömürücülere karşı sınıf mücadelesine tabidir. “Ne bir anarşistin soyut, gerçekte boş ‘devrimciliği’, ne de dine karşı mücadeleden korkan, bu görevini unutan, tanrı inancıyla uzlaşan küçük-burjuvanın ya da liberal aydının oportünizmi!” ML’ler her iki uca da karşıdır.

Marks ve Engels, ‘daha sol’, ‘daha devrimci’ olmak adına, dine karşı savaş ilan etmeyi ve proletarya partisinin programına üyelik kriteri olarak ateist olmayı şart kılmayı savunan anarşist anlayışları baştan reddetmiştir. Dine karşı yürütülen bu gü-rültülü savaşı “bir aptallık” olarak nitelemiş “böyle bir savaş ilanının, dine ilgiyi yeniden canlandırmak ve dinin gerçekten sönmelenmesini zorlaştırmak için en iyi araç olduğunu” söylemişlerdir. Lenin; “Engels, işçi partisinden dine karşı politik bir savaş maverasına atılmayı değil, sabırla proletaryayı örgütleme ve aydınlatma üzerinde çalışma yeteneği talep etti. Çünkü bu dinin sönmelenmesine yol açacaktı.” diyor. (age sf:14)

Elbette dinci gericiliğe karşı mücadele edeceğiz. Bilimsel dünya görüşünü hep propaganda edeceğiz. Ama din sorununu asla hak etmediği birinci sıraya oturtmadan. Ve dinin insanlık üzerindeki baskısının, toplum içindeki ekonomik baskının bir ürünü ve yansıması olduğunu unutmadan. Sınıf mücadelesi temel doğrultusunda ve onun bir parçası olarak... “Biz dinin devlet karşısında özel mesele olmasını talep ediyoruz... Devletin dinle hiçbir ilgisi olmamalıdır. Herkes, herhangi bir dine

Aralarındaki çelişki, bağlı bulundukları klığın hakimiyet kurması çelişkisidir. Yeni emperyalist savaşla birlikte kısa sürede partileşen ve hükümet kuran AKP’nin kaderi ABD’ye bağlanmıştır. ABD, Irak bataklığına saplanmış, Afganistan’da bile tam hakimiyet kuramamıştır. Türkiye’nin bir “Truva atı” olarak AB’ye girme süreci, sekteye uğramıştır. Diğer yandan, Rusya toparlanmakta hatta ABD’ye meydan okuyan çıkışlar yapmaktadır. Çin, eskiden ABD’nin hegemonya alanı olan Latin Amerika ve Afrika başta olmak üzere tüm dünyada güçlenmektedir. ABD’nin Ortadoğu’ya müdahalesi ile ortada dolaşan “yeni haritalar”, bir bütün olarak Kürt sorunun büyüyerek karşısına çıkması, Türk egemenlerini tedirgin etmektedir. Bütün bunlar birleştiğinde farklı emperyalistlerin işbirlikçilerini daha atak kılmaktadır. “Dinci-laik” çelişkisinin altında yatan gerçek, işte bu farklı emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin sömürü ve yağmadan daha fazla pay kapma mücadelesidir.

inanmakta ya da hiçbir din tanımamakta, yani ateist olmakta tamamen serbest olmalıdır ve genel olarak her sosyalist de öyledir... Kilisenin, devletten ayrılması... Rus devrimi, politik özgürlüğün vazgeçilmez unsuru olarak bu talebi gerçekleştirmek zorundadır.” diyor Lenin (age sf:9)

Sosyalizmde inanç özgürlüğü vardır, fakat dinin propaganda edilmesi yasaktır. Din ile devlet işleri kesinlikle birbirinden ayrılacak, okullarda din dersi tümünden kaldırılıp bilimsel eğitim verilecek ve tüm toplum üretim içine sokularak, bilimsel dünya görüşüyle aydınlatılarak geleneksel yargılardan arındırılacaktır. Sosyalizmden komünizme geçiş ise, sınıf ayrımının ve sınıf mücadelesinin bütün izlerinden tamamen kurtulmuş olarak, tüm dinlerin ve boş inançların doğal ölümünü sağlayacaktır.

Öte yandan laiklik, burjuva demokratik devrimlerinin bir ürünüdür ve insanlığı ileri götüren bir kazanımdır. Diğer demokratik kazanımlarda olduğu gibi bu konuda da burjuvazinin yarım bıraktığı işi proletarya devleti tamamlayacaktır. Bununla birlikte, ML’ler tepeden inme ve halka karşı bir saldırı aracı olarak kullanılan bir laiklik anlayışının destekçisi olamazlar ve kendilerini laiklik konusunda burjuva perspektifle sınırlamazlar. Bizi, Kemalist laiklerden, anarşist ve burjuva ateistlerden ayıran, dinci gericiliğe karşı mücadeleyi sınıf mücadelesine bağlayarak, sosyalizm perspektifiyle yürütmektir. Bunu yaparken dine inananları incitmemeye özen göstermek, sınıf mücadelesinin geri plana atılarak dinin tartışma odağı haline getirilmesine izin vermemektir.

Bunun yanı sıra dini kullanmaya kal-kan, dinci akımlara ilericilik atfedip ittifak arayışlarına giren sözde solcu, sosyalist kesimlerle de aramızda kalın bir duvar vardır. Sınıf gerçeğinden kopuk bir demokrasi savunuculuğu, “özgürlük bayraktarlığı” ML’lerden uzaktır. Çağdışı bir ekonomik, toplumsal, siyasal sistemi savunan, tarihin çarklarını geriye çevirmek isteyen dinci gericilikle tutarlı bir mücadele yürütülmeden, bırakalım komünist olmayı, demokrat bile olunamaz.

* * *

Son aylarda iyice tırmandırılan “dinci-laik” çatışması, yapaydır, demagojiktir. Gerçek devrimcilerin ve komünistlerin böyle bir saflaşmada yeri olamaz. Hiç birine demokratlık veya ilericilik atfedilemez. Aksine bu yapay çelişki ile kitleler bölünmekte, sömürü ve zorbalığın gerçek nede-ni ve hedefe çakılması gereken sınıflar gözlerden gizlenmektedir. Yine her iki kesim de işçi ve emekçilere saldırıda birleşmekte, sömürü ve soygun politikalarında birbirlerini aratmamaktadır. Sadece “cumhuriyet mitingleri” ile 1 Mayıs mitingine

bakmak bile bu gerçeği görmeye yeter. AKP’ye karşı yapılan bu mitinglere, AKP’li belediyeler ücretsiz otobüs temin ederken, 1 Mayıs mitingine, AKP hükümeti döneminde İstanbul’a atanan Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ile İstanbul Valisi Muammer Güler eliyle estirilen terör, her iki kesimin emekçilere ve emekten yana olanlara yaklaşımını somut olarak göstermektedir.

Aralarındaki çelişki, bağlı bulundukları klığın hakimiyet kurması çelişkisidir. Yeni emperyalist savaşla birlikte kısa sürede partileşen ve hükümet kuran AKP’nin kaderi ABD’ye bağlanmıştır. Geçen süre zarfında ABD, Irak bataklığına saplanmış, Afganistan’da bile tam hakimiyet kuramamıştır. ABD’nin desteklediği Türkiye’nin bir “Truva atı” olarak AB’ye girme süreci, sekteye uğramıştır. AKP’nin hükümet kurduğu dönemde estirdiği AB rüzgarından bugün eser yoktur. Kitlelerde AB reformları ile demokrasi ve refah geleceği beklentisi bitmiştir. Diğer yandan, Rusya toparlanmakta hatta ABD’ye meydan okuyan çıkışlar yapmaktadır. Çin, eskiden ABD’nin hegemonya alanı olan Latin Amerika ve Afrika başta olmak üzere tüm dünyada güçlenmektedir. ABD’nin Ortadoğu’ya müdahalesi ile ortada dolaşan “yeni haritalar”, bir bütün olarak Kürt sorunun büyüyerek karşısına çıkması, Türk egemenlerini tedirgin etmektedir. Bütün bunlar birleştiğinde farklı arayışlar gündeme gelmekte, farklı emperyalistlerin işbirlikçilerini daha atak kılmaktadır. “Dinci-laik” çelişkisinin altında yatan gerçek, işte bu farklı emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin sömürü ve yağmadan daha fazla pay kapma mücadelesidir. Bunun demokrasiyle, özgürlükle, bağımsızlıkla hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar, kitleleri bu it dalaşına alet etmek, taban oluşturmak için uydurulan yalanlardır.

Ne dinci gericiliğe, ne de şoven-milliyetçiliğe, militarizme kitlelerin alet edilmesine seyirci kalmamalı. Her iki tarafın da gerçek yüzünü ortaya koymalı, gerçek çelişkiye sınıf mücadelesine yöneltmeliyiz. Ne şeriat, ne darbe! Bizim hedefimiz, bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye’dir. “Dinci-laik” çekişmesine karşı devrim ve sosyalizm hedefiyle, politik hak ve özgürlükler mücadelesi yükseltilmeli, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi yönünde somut talepler için mücadelesi sağlanmalıdır.

Özal dönemini bitiren, işçi sınıfının “bahar eylemleri” olmuştu. AKP dönemi-ni de gerçek anlamda bitirecek olan da budur. Ordunun ya da orduya methiyeler düzen bir avuç burjuvanın gövde gösterisi değil!

Faşizmin burçlarına kızıl bayrağı dikeceğiz!

Sovyet Kızılordusu, Moskova önlerinde yenilgiye uğrattığı Alman faşizmini, Berlin'e kadar kovaladı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşını bitiren de Kızılordu'nun bu zaferi oldu. 8 Mayıs 1945'te Berlin'de parlamento binasının (Reichstag) tepesine dikilen kızıl bayrak, sosyalizmin, faşizm karşısındaki zaferinin simgesiydi. Ve 8 Mayıs, faşizme karşı mücadele günü olarak kabul edildi.

